

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B5-39C/33/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1523201578
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Taťána Poláková
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2025:1523201578.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudkyňou JUDr. Taťanou Polákovou v právnej veci žalobcu: C. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/XX, W., zastúpený JUDr. Marta Vícenová, advokátka, Záhorácka 5478/15B, Malacky, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy 5.792,91 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa zamieťa.

II. Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou bývalému Okresnému súdu Bratislava V dňa 02.05.2023 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.792,91 eur. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je príslušníkom hasičského a záchranného zboru, vykonáva štátnu službu na Hasičskej stanici X v W. (HS č. 5) v služobnom pomere v súlade so zákonom č. 315/2001 Z. z., čím je daná miestna príslušnosť označeného súdu podľa § 19 písm. a) CSP. Žalobca sa žalobou domáha voči žalovanému - štátu, zastúpený Ministerstvom vnútra SR, náhrady škody spôsobenej porušením práva Európskej únie z dôvodu nesprávnej resp. neúplnej transpozície smernice Európskeho parlamentu a rady č. 2003/88/ES zo dňa 04. 11. 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, konkrétne do zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbere, za ktorú zodpovedá žalovaný na princípe absolútnej objektívnej zodpovednosti. Týmto postupom došlo k porušeniu práv žalobcu vyplývajúcich z úniijného práva, a to k strate odpočinku a porušeniu jeho osobnostných práv, čím došlo k založeniu jeho nároku na náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch. Služobný čas príslušníka Hasičského a záchranného zboru (ďalej len „HaZZ“) je rozvrhnutý nerovnomerne tak, že týždenný pracovný čas sa skladal v roku 2020, 2021, zo 17-hodinových pracovných smien, po ktorých nasleduje určená 7-hodinová služobná pohotovosť na pracovisku, v roku 2022, 2023 zo 16-hodinových pracovných smien, po ktorých nasleduje určená 8-hodinová služobná pohotovosť na pracovisku, t. j. v rámci jednej pracovnej smeny strávi na pracovisku sústavne 24 hodín (upravené v kolektívnej zmluve 2020, 2021, 2022, 2023, ktoré sú priložené ako dôkaz). Služobná pohotovosť je rozdelená na aktívnu časť (práca nadčas) a neaktívnu časť. Služobná pohotovosť je určovaná na čas nočných hodín, v prípade vyhlásenia poplachu počas služobnej pohotovosti, kedy sú ako hasiči vysielaní na zásah, sa služobná pohotovosť mení na prácu nadčas. Takto sa striedajú 3 hasičské smeny, t. j. každý tretí deň každá pracovná smena odslúži 24 hod a následne je 2 dni voľna. Za rok 2020 hasičská smena odslúžila 122 pracovných smien, v službe strávil bežne 244 hodín mesačne. Do tohto času však nie sú zahrnuté hodiny nadčasov. Čo sa týka služobnej pohotovosti, mesačne činia 71,1 hodiny. Za rok 2021 každá hasičská smena odslúžila 120 pracovných smien, v službe strávil bežne 240 hodín mesačne. Do tohto času však nie sú zahrnuté hodiny nadčasov. Čo sa týka služobnej pohotovosti, mesačne činia 70 hodiny. Za rok 2022

každá hasičská smena odslúžila 121 pracovných smien, v službe strávil bežne 242 hodín mesačne. Do tohto času však nie sú zahrnuté hodiny nadčasov. Čo sa týka služobnej pohotovosti, mesačne činia 80,06 hodiny. Žalobca zdôrazňuje, že počas pracovnej pohotovosti aj v jej neaktívnej časti sa musí zdržiavať na pracovisku, z ktorého sa nesmie vzdialiť a musí byť vždy pripravený na vykonanie zásahu. Pri vyhlásení výjazdu sa tento vykonáva do 1 min. Napriek tomu neaktívna časť pracovnej pohotovosti sa nezapočítava do fondu pracovného času, čo sa prejaví tak, že aj keď reálne v súvislosti so služobnou činnosťou je na pracovisku, v rámci fondu pracovného času sa mu toto nevykazuje. Na základe takéhoto vykazovania sa potom javí, že jeho priemerný týždenný pracovný čas neprekračuje 48 hodín, čo je však v rozpore so skutočnosťou. Na základe toho priemerný týždenný pracovný čas počas celého žalovaného obdobia značne presahuje nielen 40 hodinový týždenný služobný čas príslušníka HaZZ v zmysle § 85 ods. 2 zákona o HaZZ, ale aj maximálne prípustný týždenný pracovný čas v dĺžke 48 hodín tak, ako to ustanovuje článok 6 písm. b/ Smernice.

Smernica predstavuje normu komunitárneho práva, ktorú je Slovenská republika ako členský štát Európskej únie povinná dodržiavať. Vychádza sa zo zásady prednosti komunitárneho práva, t. j. že právne predpisy Európskej únie majú prednosť pred vnútroštátnymi predpismi členských štátov. Na základe princípu prednosti komunitárneho práva a jeho priameho účinku je založená zodpovednosť členského štátu v prípade jeho chybných aplikácií, alebo opomenutia aplikácie, pričom osoby, ktoré sú takýmto konaním poškodené, sa môžu voči štátu domáhať náhrady spôsobenej škody. Zodpovednosť štátu je absolútna a objektívna, členský štát sa nemôže za žiadnych okolností zbaviť zodpovednosti, ani sa z nej exkulovať. Povinnosť súdov Slovenskej republiky dodržiavať komunitárne právo je explicitne zakotvená v Ústave Slovenskej republiky článok 144 ods. 1 a článok 7 ods. 2, ods. 5. Takéto posudzovanie vyplýva aj z konštantnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok C106/77 z 9. 3. 1978, rozsudok C-429/09 zo dňa 25.11.2010). Žalobca tvrdí, že ním spomínaná smernica nebola správne (resp. vôbec v časti) transponovaná do právneho poriadku SR, konkrétne do ustanovení zákona č. 315/2001 Z. z., čím sú ustanovenia tohto zákona v rozpore s článkom 6 písm. b/ Smernice. Aktuálne znenie zákona o HaZZ umožňuje služobnému úradu rozvrhnúť služobný čas príslušníka HaZZ tak, že tento pravidelne de facto sústavne prekračuje smernicou stanovený maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas. Základný problém je v obsahu pojmu pracovný čas tak, ako ho stanovuje smernica a judikatúra súdneho dvora, oproti úprave v zákone o HaZZ. V článku 2 Smernice je vymedzený pojem pracovného času ako akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a / alebo praxou. Čas odpočinku je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom. Súdny dvor vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že čas pracovnej (služobnej) pohotovosti treba v celom rozsahu zahrnúť do výpočtu maximálneho denného alebo týždenného pracovného času. Rozhodujúcim faktorom pre záver naplnenia pojmu „pracovný čas“ je skutočnosť, že pracovník je povinný byť prítomný na mieste určenom zamestnávateľom a musí mu byť k dispozícii v prípade potreby (rozsudok súdneho dvora C-397/1, C-14/04). Rovnaké závery boli prijaté v rozhodnutiach súdneho dvora týkajúce sa priamo práce hasičov (C-518/15). V ustanoveniach § 85 ods. 1,2 zákona o HaZZ je vymedzený služobný čas ako časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu. Služobný čas príslušníka je 40 hod. týždenne. V ďalších ustanoveniach § 86 až 94 zákona o HaZZ vymedzuje pojmy nerovnomerné rozvrhnutie služobného času, prestávky v štátnej službe, nepretržitý odpočinok medzi služobnými dňami, dĺžka nepretržitého odpočinku v týždni, dni služobného pokoja, štátna služba nadčas, služobná pohotovosť a dovolenka. Zo žiadneho ustanovenia zákona však nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času a v skutočnosti sa tak čas služobnej pohotovosti nezapočítava do pracovného času príslušníka HaZZ. Tu je zjavný rozdiel medzi zákonom o HaZZ a všeobecným pracovnoprávnym predpisom, a to Zákonníkom práce, ktorý v 96 ods. 2 výslovne ustanovuje, že čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas. Táto právna úprava Zákonníka práce však nie je aplikovateľná na služobný pomer príslušníka HaZZ. Keďže zákon o HaZZ nepovažuje služobnú pohotovosť hasičov za súčasť ich služobného času, v tejto skutočnosti spočíva rozpor zákona o HaZZ s komunitárnym právom, ako aj judikatúrou súdneho dvora. Formálne z hľadiska vykazovania fondu pracovného času sa tak javí, že služobný čas neprekračuje 48 hodín týždenne. Služobná pohotovosť, ktorá je žalobcovi nariadovaná a ktorú odpracuje v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy, nie je považovaná za súčasť jeho služobného času. Inak povedané, ak by zákon o HaZZ pojem

služobný čas v súlade s judikatúrou súdneho dvora zahŕňal aj služobnú pohotovosť, bez akýchkoľvek pochybností z formálneho hľadiska by služobný čas hasičov prekročoval 48 hodín týždenne. Z judikatúry súdneho dvora jednoznačne vyplýva, že členské štáty sa nemôžu odchyľovať od súboru povinností vyplývajúcich z ustanovení smernice, vrátane pojmov pracovný čas a čas odpočinku. Smernica tiež neumožňuje, aby členské štáty prijali inú definíciu týchto pojmov, než ako je definícia obsiahnutá v smernici. Článok 6 písm. b/ Smernice predstavuje pravidlo sociálneho práva Európskej únie s osobitným významom, z ktorého má mať prospech každý pracovník, keďže je minimálnou požiadavkou určenou na zaistenie bezpečnosti a ochrany jeho zdravia, keď ukladá členským štátom povinnosť stanoviť 48 hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas a je výslovne stanovené, že zahŕňa tak nadčasy, ako aj pracovnú (služobnú) pohotovosť, od ktorej sa nemožno v žiadnom prípade odchyliť, pokiaľ ide o také činnosti, ako je činnosť hasičov, hoci by došlo k tomu so súhlasom dotknutého pracovníka. Možno teda jednoznačne a bez pochybností uzavrieť, že vnútroštátna úprava zákona č. 315/2001 Z.z. konkrétne úprava pracovného času, umožňuje služobnému úradu (zamestnávateľovi) rozvrhnúť hasičovi jeho služobný čas tak, že tento presiahne maximálnu hranicu stanovenú v článku 6 písm. b/ Smernice v dôsledku skutočnosti, že služobná pohotovosť nie je považovaná za súčasť služobného času hasiča. Preto možno jednoznačne uzavrieť, že smernica nebola správne (resp. nebola v časti vôbec) implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky. Žalobca v žalobe si uplatňuje náhradu za žalované obdobie od apríla 2020 (splatná 10.05.2020) do marca 2023 (splatná 10. apríla 2023), kedy odpracoval v priemere pracovný (služobný) čas v trvaní 55,50 hodín týždenne. Je teda zjavné, že jeho právo vyplývajúce z ustanovenia článku 6 písm. b/ Smernice bolo a je sústavne porušované. Ďalej žalobca uviedol, že z rozhodnutia súdneho dvora C429/2009 vyplýva, že článok 6 písm. b/ Smernice má priamy účinok, pretože priznáva jednotlivcom práva, ktoré možno uplatniť priamo v konaní pred vnútroštátnymi súdmi. Zo záverov rozsudku vyplýva, že poškodený pracovník v prípade porušenia práva vyplývajúceho z článku 6 písm. b/ Smernice má právo domáhať sa náhrady škody priamo proti členskému štátu, čím žalobca považuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní za jednoznačne danú. Z judikatúry súdneho dvora rovnako vyplýva zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva únie, ktorá je súčasťou systému zmlúv, na ktorých je únia založená. Súdny dvor vo svojej judikatúre konštantne uvádza, že poškodený jednotlivec má právo na náhradu škody porušením únieového práva zo strany štátu v prípade, ak sú splnené 3 podmienky: a/ cieľom porušenej právnej normy únie je priznať jednotlivcom práva a porušenie je dostatočne závažné, b/ existencia škody, c/ priama príčinná súvislosť medzi týmto porušením a škodou. Ak sú splnené všetky 3 uvedené podmienky, je štát povinný napraviť následky spôsobenej škody podľa vnútroštátneho práva upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu. Podmienky náhrady škody stanovené vo vnútroštátnej právnej úprave nesmú byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). Náhrada škody musí spĺňať aj požiadavku primeranosti (rozsudok súdneho dvora C46/93 a C48/93). Pasívne vecne legitimovaným subjektom v takomto konaní je teda štát Slovenská republika. V mene žalovaného Slovenskej republiky koná Ministerstvo vnútra SR ako orgán, do pôsobnosti ktorého spadá Hasičský a záchranný zbor, ministerstvo bolo tiež garantom právnej úpravy, zákon č. 315/2001 Z.z. K splneniu prvej podmienky žalobca uvádza, že článok 6 písm. b Smernice stanovuje minimálnu požiadavku na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci tým, že stanovuje povinnosť členským štátom ustanoviť maximálnu 48-hodinovú hranicu pre priemerný týždenný pracovný čas, ktorá zahŕňa aj nadčasy. S poukazom na § 2 ods. 1/ Smernice sa od tejto povinnosti nemožno odchyliť, ak ide o také činnosti, akou je činnosť hasičov, a to ani vtedy, ak by k prekročeniu 48 hodinovej hranice došlo so súhlasom dotknutého pracovníka. Pre úplnosť žalobca zdôrazňuje, že žiaden takýto súhlas služobnému úradu nikdy neudelil. Je tak zjavné a nepochybné, že cieľom smernice je priznať právo jednotlivcovi pracovníkovi. Z judikatúry súdneho dvora vyplýva, že vždy a v každom jednotlivom prípade sa porušenie práva únie považuje za dostatočne závažné, ak je v zjavnom rozpore s judikatúrou súdneho dvora v danej oblasti. Žalobca poukazuje na ním citované rozhodnutia súdneho dvora, s ktorými je aktuálna právna úprava zákona o HaZZ v zjavnom rozpore. Dospel jednoznačne k záveru, že je splnená aj podmienka dostatočnej závažnosti porušovania právnej normy únie. K existencii škody žalobca uvádza, že náš právny poriadok neobsahuje žiadne konkrétne ustanovenia pre posúdenie a určenie výšky náhrady škody, ktorá vznikla porušením práva únie. Subsidiárne sa tak má použiť vnútroštátne právo pri zachovaní princípu ekvivalencie a efektivity. Žalobca tak pri posudzovaní nároku na náhradu škody poukazuje na analogické použitie ustanovení slovenského právneho poriadku obsahom a účelom najbližšie, t. j. § 11 až 13 Občianskeho zákonníka. Žalobca uvádza, že porušovaním článku 6 písm. b/ Smernice je v prvom rade porušované jeho právo na ochranu zdravia, ako jedno z najvýznamnejších

osobnostných práv zakotvené v článku 40 Ústavy SR. Rovnako z úvodných ustanovení smernice vyplýva, že normotvorca vychádzal z faktu, že je ešte stále vysoký výskyt pracovných úrazov a chorôb z povolania, preto je potrebné zaviesť resp. zlepšiť preventívne opatrenia na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov. Všetci pracovníci by mali mať primeranú dobu odpočinku a tak sa im musí poskytnúť minimálny denný, týždenný a ročný čas odpočinku a primerané prestávky v práci. Je tiež potrebné zaviesť maximálnu hranicu týždenného pracovného času. Cieľom uvedeného je zabezpečiť, že v dôsledku vyčerpania alebo iného nepravidelného rozvrhnutia práce si pracovníci nespôsobia úraz, ani spolupracovníkom alebo iným osobám a že si ani krátkodobo ani dlhodobo nepoškodia zdravie. Zároveň žalobca poukazuje na porušovanie osobnostných práv na súkromie a rodinný život garantované článkom 19 ods. 2 Ústavy SR. Opísaným skutkovým stavom dochádza k porušovaniu jeho osobnostných práv na ochranu zdravia, telesnej a psychickej integrity spočívajúce v porušovaní práva na primeranú dobu odpočinku, práva na súkromie a rodinný život, a to v príčinnej súvislosti s tým, že reálne musí odpracovať viac ako v zmysle smernice bol povinný. Poukazuje na náročnú prácu hasiča, kedy neraz nasadzuje svoj vlastný život a o to viac nevyhnutne a dôvodne potrebuje dostatočný odpočinok po práci na regeneráciu fyzických a psychických síl, čo sa mu v dôsledku sústavného porušovania práva na primeranú dobu odpočinku nedostáva. Negatívne následky sa prejavujú aj tým, že je otcom 2 maloletých detí a čas ktorý by mohol venovať svojim deťom, špeciálne v období detstva a dospievania, musí často kráť na miesto toho tráviť v práci. Žalobca poukázal na to, že často krát odpracuje cca až 8 hodín nad rámec maximálneho 48 hodinového týždenného pracovného času. Následne sa z práce vráti psychicky a fyzicky vyčerpaný a zostáva mu minimum voľného času, aby sa mohol venovať deťom, manželke, starostlivosti o domácnosť, či osobným záľubám. Prichádza tak o čas, ktorý by mohol a chcel venovať svojim najbližším a nevyhnutným osobným záležitostiam. Tento stav už dlhoročne a negatívne vplyva na jeho rodinný život. Vzhľadom na uvedené, základ nároku na náhradu škody, ktorý si uplatňuje má v podmienkach slovenského právneho poriadku povahu nemajetkovej ujmy, pričom náhrady tejto ujmy v peniazoch sa žalobou žalobca domáha. Napokon žalobca zdôraznil existenciu príčinnej súvislosti medzi porušovaním článku 6 písm. b/ Smernice a ním popísanou škodou vo forme nemajetkovej ujmy. Uviedol, že v dôsledku nezarátavania služobnej pohotovosti do pracovného času musel odpracovať viac, než je smernicou maximálne povolený 48 hodinový týždenný pracovný čas a v dôsledku tejto skutočnosti dochádza k porušovaniu jeho práva na ochranu zdravia a na ochranu súkromia a rodinného života. Pri vyčíslení výšky škody žalobca vychádza z ustanovení peňažných náhrad za služobnú pohotovosť § 122 ods. 1, 2 zákona o HaZZ. Za služobnú pohotovosť mu je uhrádzaná peňažná náhrada do výšky 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, pri nariadenej služobnej pohotovosti je uhrádzaná peňažná náhrada vo výške 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť služobného platu. Tento postup vyčíslenia z hľadiska analógie iuris žalobca považoval za najbližšie prejednávanej veci. Poukazuje na požiadavku primeranosti náhrady škody, a tak výšku náhrady škody v tomto prípade stanovil analogickým použitím ustanovenia § 122 zákona o HaZZ. Hodiny, ktoré odpracoval nad limit maximálneho priemerného týždenného pracovného času, je možné analogicky posúdiť ako odpracovanie mimo rozvrhnutia služobného času, keďže tento mal byť rozvrhnutý tak, aby k porušovaniu jeho práv nedochádzalo. Primeranú náhradu škody tak predstavuje rozdiel medzi peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 1 a peňažnou náhradou uvedenou v § 122 ods. 2 písm. a/ zákona o HaZZ. Žalobca uviedol, že počas kalendárneho mesiaca vykonáva služobnú pohotovosť určenú v súlade s § 92 ods. 1 ZoHaZZ, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby. Súčasne mu môže byť nariadená služobná pohotovosť mimo rozvrhnutia služobného času v zmysle § 92 ods. 2 ZoHaZZ (napr. ak je nevyhnuté zabezpečiť personálnu obsadenosť v mieste výkonu služby v dôsledku absencie kolegu). Žalobca zdôrazňuje, že obe služobné pohotovosti sa však nezapočítavajú do pracovného času a aj vo výplatnej páske je uvedený len súhrnný počet odpracovaných hodín služobnej pohotovosti. Výšku nemajetkovej ujmy tak žalobca určuje ako súčin počtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35 % peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roka (50 % mínus 15 0/0) a v prípade odpracovania služobnej pohotovosti v čase pracovného pokoja, ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja (sviatok) a sumy zodpovedajúcej 70 % peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roka (100 % mínus 30). Žalobca dáva do pozornosti, že v zmysle kolektívnej zmluvy z roku 2022 čl.3 bod 3 a 7, 2023 Čl. 3 bod. 3 a 8 si dohodol so zamestnávateľom t.j. žalovaným, že ak vykonáva štátnu službu vo sviatok, patrí mu za túto štátnu službu voľno s náhradou služobného platu v rozsahu vykonanej štátnej služby t. j. len v rozsahu 16 hodín, do uvedeného náhradného voľna nie je zahrnutá služobná pohotovosť t.j. 8 hodín. a v roku 2020 Čl. 1 a 6, 2021 Čl. 3 a 7 si dohodol so zamestnávateľom t.j. žalovaným, že ak vykonáva štátnu službu vo sviatok, patrí mu za túto štátnu službu voľno s náhradou služobného platu

v rozsahu vykonanej štátnej služby t. j. len v rozsahu 17 hodín. Do uvedeného náhradného voľna nie je zahrnutá služobná pohotovosť t.j. 7 hodín. Uvedenú služobnú pohotovosť t.j. 7 hodín resp. 8 hodín žalovaný prepláca žalobcovi len vo výške 15% peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roka a dni služobného pokoja/sviatkov len vo výške 30%. Primeraná náhrada škody tak predstavuje rozdiel medzi výškou náhrady pri nariadenej služobnej pohotovosti a výškou náhrady za určenú služobnú pohotovosť. Takýto spôsob výpočtu škody spĺňa odškodňovaciu úlohu, je v súlade s judikatúrou súdneho dvora a zároveň spĺňa aj požiadavku primeranosti, pričom nie je sumou neprimerane vysokou. Žalobca zdôrazňuje, že žalobou si neuplatňuje mzdový nárok ale domáha sa náhrady škody porušením únieového práva a spôsob výpočtu výšky škody podľa § 122 ZoHaZZ použil výlučne z dôvodu neexistencie právnej úpravy, ktorá by presne stanovovala spôsob výpočtu náhrady škody v takýchto prípadoch. Žalobca ďalej poukazuje na to, že jednotlivé dielčie nároky vznikali postupne, osobitne za každý mesiac, v ktorom boli jeho práva porušované, ku dňu splatnosti každej mesačnej mzdy. Rozhodujúcim momentom vzniku jeho ujmy je tak výplatný termín. U príslušníkov HaZZ je mzda splatná vždy k 10-dňu nasledujúceho mesiaca. S poukazom na všeobecnú 3-ročnú premlčaciu dobu si žalobou uplatňuje nároky spätne za obdobie 3 rokov pred podaním žaloby, počínajúc splatnosťou mzdy za apríl 2020, splatná 10.05.2020. Týmto postupom žalobca následne matematicky vyčíslil celkovú náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy za žalované obdobie apríl 2020 až marec 2023 na sumu 5.792,91 eur, ktorej zaplata sa voči žalovanému domáha. K nemajetkovej ujme žalobcu, ktorú si uplatňuje žalobou, dochádzalo osobitne v jednotlivých mesiacoch a v priamej príčinnej súvislosti s porušením smernice potom boli porušené osobnostné práva žalobcu, pričom následne - v nasledujúcich mesiacoch (ku dňu splatnosti mzdy, t.j. vždy 10. deň nasledujúceho mesiaca) táto ujma nebola zo strany žalovaného kompenzovaná v služobnom plate žalobcu navyše o požadovaných 35 %, resp. 70 %. Žalobca si predmetné nároky uplatnil počnúc splatnosťou mzdy za apríl roku 2020, ktorá bola 10.05.2020 - žaloba bola pritom na súde podaná v apríly, čo znamená, že jednotlivé nároky žalobcu premlčané nie sú. Žalobca dáva do pozornosti súdu, že v zmysle nálezu Ústavného súdu III. ÚS 288/2017 z 05.12.2017, pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako, a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady." Ústavný súd skonštatoval, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy závisí vo veľkej miere na úvahe rozhodujúceho súdu, na druhej strane však táto úvaha neznamená priestor na svojvôľu, či arbitrárnosť. Príslušný súd musí uskutočniť dokazovanie a následne na základe z neho vyplývajúcich skutkových zistení posúdiť, či táto ujma vznikla a ako bola závažná. Jej vznik pritom musí tvrdiť a doložiť navrhovateľ, ktorý nesie dôkazné bremeno. Príslušné závery súdu musia byť riadne odôvodnené a musia spočívať na logických a legitímnych faktoch. Vznik zodpovednosti členského štátu za porušenie komunitárneho práva sa teda posudzuje podľa pravidiel, ktoré ustanovil Súdny dvor. Spôsob a rozsah odškodnenia však už závisia od vnútroštátnej právnej úpravy členského štátu. Vnútroštátna úprava však musí rešpektovať požiadavku, že kritériá na určenie rozsahu odškodnenia nesmú mať taký charakter, že spôsobia praktickú nemožnosť odškodnenia alebo dosiahnutie odškodnenia neprimerane sťažia. Rovnako poskytnutá náhrada škody musí byť adekvátna spôsobenej škode. V slovenskom právnom poriadku je právnym základom zodpovednosti štátu za škodu čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý ustanovuje, že každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, pričom podmienky a podrobnosti majú byť upravené v zákone. Slovenská republika prijala zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinný od 1. júla 2004. Posudzovanie zodpovednosti štátu za porušenie komunitárneho práva v zmysle tejto úpravy je však vylúčené vzhľadom na úpravu rozsahu použiteľnosti zákona (§ 3), explicitne zákon uvádza (§ 9 ods. 1), že sa z právnej úpravy vylučuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky („do pôsobnosti Národnej rady Slovenskej republiky patrí najmä: a) uznávať sa na ústave, ústavných a ostatných zákonoch a kontrolovať, ako sa dodržiavajú"). Pokiaľ si teda žalobca uplatňuje svoj nárok za použitia analógie § 13 v spojení s § 11 OZ, súd by mal aplikáciu ustanovení o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy priznávanej fyzickým osobám v prípade zásahu do ich osobnostných práv považovať za správnu, zohľadniac pri určení výšky náhrady kritériá stanovené zákonom a vyplývajúce z judikatúry. Žalobca listinnými dokladmi preukázal, že pri takomto rozvrhnutí pracovného času, ktorý je v rozpore s právom EÚ, prichádza o voľný čas, ktorý by inak mohol venovať rozvoju osobných, rodinných, priateľských vzťahov, fyzickej a psychickej relaxácii. Žalobca zdôrazňuje, že podanou žalobou sa domáha náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy vyčíslenej podľa počtu hodín služobnej pohotovosti, ktoré reálne odslúžil a ktoré mu neboli započítané

do služobného času. Nežaluje teda nemajetkovú ujmu vyčíslenú za presný počet odpracovaných hodín nad 48 hod týždenne. Za primeranú náhradu žalobca považuje finančné odškodnenie rovnajúce sa odmene, ktorú mu priznáva zákon o HaZZ ako pri nariadenej služobnej pohotovosti (t.j. mimo určenej služobnej pohotovosti). Žalobca výpočet náhrady škody považuje za primeraný charakteru a spôsobu, akým k zásahu došlo, ako aj k následkom na jeho živote a to vo väzbe na porovnateľné kritérium ceny práce, z ktorého vychádza žalobca. Žalobca na záver uvádza, že navrhuje stanovené hodiny odškodniť odmenou, ktorá sa inak priznáva za výkon nariadenej pohotovosti podľa § 122 ods. 2 ZoHaZZ. Keďže za uvedený čas mu bola priznaná odmena nižšia, ako pri určenej služobnej pohotovosti podľa § 122 ods. 1 ZoHaZZ, vyčíslil rozdiel takejto odmeny, ktorý si uplatnil v celkovej sume 5.792,91 eur. Vychádzajúc tak z určenia výšky nemajetkovej ujmy ako rozdielu náhrady uvedenej v § 122 ods. 1 ZoHaZZ (15% alebo 30% peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) a peňažnej náhrady uvedenej v § 122 ods. 2 ZoHaZZ (vo výške 50% z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku) je v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti počas pracovných dní možné určiť výšku nemajetkovej ujmy ako súčin počtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku a sumy zodpovedajúcej 35% peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (50% - 15%) a v prípade odpracovanej služobnej pohotovosti podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku v čase pracovného pokoja (sviatok) ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja a sumy zodpovedajúcej 70% peňažnej náhrady z prináležiacej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roku (100% - 30%). Žalobca ďalej uviedol, že nemajetková ujma za služobnú pohotovosť vykonanú nad rozsah ustanoveného týždenného pracovného času za obdobie apríla 2020 až december 2020 predstavuje spolu sumu 1.449,93 eur, nemajetková ujma za služobnú pohotovosť vykonanú nad rozsah ustanoveného týždenného pracovného času v kalendárnom roku 2021 predstavuje spolu sumu 1.398,90 eur, nemajetková ujma za služobnú pohotovosť vykonanú nad rozsah ustanoveného týždenného pracovného času v kalendárnom roku 2022 predstavuje spolu sumu 2.222,74 eur, nemajetková ujma za služobnú pohotovosť vykonanú nad rozsah ustanoveného týždenného pracovného času za obdobie január 2023 až marec 2023 predstavuje spolu sumu 721,34 eur. Celková výška náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy za žalované obdobie apríla 2020 až marec 2023 teda pri odpracovaných hodinách služobnej pohotovosti určenej podľa § 92 ods. 1 ZoHaZZ v rozsahu 1606,45 hodín predstavuje súhrnnú sumu 5.792,91 eur, ktorej zaplata sa touto žalobou žalobca domáha.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 17.01.2024 uviedol, že žalobou uplatnený nárok žalobcu za v celom rozsahu nedôvodný. Bol toho názoru, že s ohľadom na charakter vykonávaných činností a s tým spojený rozvrh služobného času sa smernica 2003/88/ES na služobný pomer príslušníkov Hasičského a záchranného zboru v plnom rozsahu nevzťahuje, preto jej ustanovenia nemohli byť porušené tak, ako to tvrdí žalobca. Podľa názoru žalovaného štátnu službu príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vykonávajúcich zásahovú činnosť (ktorá je špecifická nerovnomerným rozvrhnutím služobného času, na ktorý priamo nadväzuje určená služobná pohotovosť) možno subsumovať pod negatívne vymedzenie pôsobnosti smernice 89/391/EHS v článku 2 ods. 2 smernice 89/391/EHS, na ktorú odkazuje článok 1 ods. 3 smernice 2003/88/ES. Oproti štandardným pracovnoprávnym vzťahom štátna služba príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vykazuje špecifickú štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, ako aj profesionálnych vojakov (napr. v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, prísnej subordinácii a pod.). Rovnako úlohy, ktoré príslušníci Hasičského a záchranného zboru plnia, možno podľa súvisiacich právnych predpisov týkajúcich sa civilnej ochrany, integrovaného záchranného systému, ako aj právnej úpravy samotného Hasičského a záchranného zboru subsumovať pod pojem "osobitné činnosti služieb civilnej ochrany" v zmysle článku 2 ods. 2 Smernice 89/391/EHS. Žalovaný bol teda toho názoru, že štátna služba príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, ktorí vykonávajú aj zásahovú činnosť charakteristickú nerovnomerným rozvrhnutím služieb s nariadenou služobnou pohotovosťou, má charakter osobitnej činnosti služieb civilnej ochrany. Z tohto dôvodu žalobcovi nemohla vzniknúť škoda, keďže ustanovenia smernice 2003/88/ES sa na neho nevzťahujú, a teda nie je splnený základný predpoklad zodpovednosti za škodu. Žalovaný sa ďalej domnieval, že mu nesvedčí pasívna vecná legitímácia. Poukázal na to, že žalobca nezažaloval svojho zamestnávateľa, ale štát, v mene ktorého koná ten ústredný orgán verejnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí oblasť štátnej správy pre Hasičský a záchranný zbor. Žalovaný v tejto súvislosti argumentoval, že ak mal žalobca za to, že mu zamestnávateľ určoval pohotovosť nad smernicou 2003/88/ES povolený limit, mal na túto skutočnosť upozorniť svojho nadriadeného v súlade s § 69 ods. 4 zákona č. 315/2001 Z. z. a žiadať, aby mu táto

nebola určovaná z dôvodov, ktoré uvádza v žalobe. Žalobcovi boli za každú hodinu určenej služobnej pohotovosti riadne vyplatené príslušné zložky služobného príjmu, resp. poskytnuté náhradné voľno. Podľa názoru žalovaného nie je prípustné, aby sa zodpovednosť Slovenskej republiky odvodzovala od individuálneho prístupu inej osoby k pracovnoprávnym vzťahom konkrétneho zamestnanca. Slovenská republika a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sú dva samostatné a nezávislé subjekty právnych vzťahov, ktoré nie je možné zamieňať. Ak by aj súd skonštatoval, že aplikácia smernice 2003/88/ES na služobný pomer žalobcu bola nesprávna, táto skutočnosť nijako nesúvisí so zodpovednosťou žalovaného za správnosť prebratia smernice 2003/88/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že došlo k nesprávnej transpozícii smernice 2003/88/ES do zákona č. 315/2001 Z. z. (keďže sa doba služobnej pohotovosti nezapočítava do týždenného pracovného času hasičov). Smernica v čl.16 písm. b) uvádza doby platenej ročnej dovolenky priznané v súlade s čl. 7 a doby pracovnej neschopnosti sa nezahŕňajú, alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne... Výpočet nezohľadňuje PN, ani ďalšie neprítomnosti (napr. karanténa z dôvodu ochrany verejného zdravia a pod. zaokrúhlené v prospech žalobcu). Pri výpočte je možné ďalej zohľadniť aj dni služobného voľna poskytnuté na základe kolektívnej zmluvy a teda spôsobuje zlepšenie výpočtu v týchto referenčných obdobiach), čoho dôsledkom je konštatovanie o vhodnosti transpozície Smernice vzhľadom na dodržiavanie práv žalobcu v zmysle žaloby. Z uvedeného výpočtu a ďalších skutočností vyplýva, že z hľadiska maximálneho priemerného počtu odslužených hodín týždenne vzhľadom na referenčné obdobia, bola Smernica 2003/88/ES transponovaná správne. Poukázal na to, že v súlade s § 85 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. (v zmysle ktorého "služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu") sa do rozsahu služobného času zahŕňa tak výkon štátnej služby, ako aj služobná pohotovosť, keď je príslušník k dispozícii služobnému úradu. Tento rozsah služobného času predstavuje celistvý časový úsek v nadväznosti na § 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z., podľa ktorého "služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby". Žalovaný v tejto súvislosti zdôraznil, že štátna služba príslušníkov Hasičského a záchranného zboru je spojená s potrebou nepretržitej služby vo verejnom záujme, preto je nutné pri organizácii služobného času zohľadniť viaceré špecifiká. Podľa Smernice 2003/88/ES priemerný pracovný čas pre každé obdobie 7 dní nesmie prekročiť 48 hodín vrátane nadčasov, pričom týždenný pracovný čas pre každého zamestnanca musí byť ustanovený zákonom, správnym opatrením alebo kolektívnou zmluvou. Smernica umožňuje ustanoviť odlišné referenčné obdobie iné ako 7 dní, čo prichádza do úvahy najmä pri nerovnomerne rozvrhnutom pracovnom čase. Článok 16 Smernice stanovuje na účely uplatnenia maximálneho týždenného pracovného času referenčné obdobie na 4 mesiace. Článok 17 ods. 3 Smernice poskytuje protipožiarnym službám možnosť uplatnenia výnimky a určiť dlhšie referenčné obdobie prípadne na 6 mesiacov, alebo ak j to uvedené v Kolektívnych zmluvách tak na celých 12 mesiacov. Podmienkou uplatnenia takéhoto iného referenčného obdobia navyše je, že príslušným pracovníkom sa poskytne rovnocenný náhradný čas odpočinku alebo (vo výnimočných prípadoch), kde z objektívnych dôvodov nie je možné poskytnúť taký čas odpočinku, sa príslušným pracovníkom poskytne primeraná ochrana. Zákon č. 315/2001 Z. z. upravuje limity dĺžky služobného času tak, že pri rovnomernom služobnom čase je služobný čas príslušníka 40 hodín týždenne v zmysle § 85 zákona č. 315/2001 Z. z. Podľa § 91 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z. z. možno hasičovi prikázať v kalendárnom roku službu nadčas v rozsahu najviac 300 hodín, čo je v priemere 5,7 hodín týždenne. Ako vyplýva z ustanovenia § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. môže byť služobný čas hasičov rozvrhnutý aj nerovnomerne. Pri nerovnomernom rozvrhnutí však nesmie byť dĺžka riadneho služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej určenej služobnej pohotovosti v mieste vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni podľa § 86 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. V zmysle Kolektívnej zmluvy 2019 - 2020 ako aj Kolektívnej zmluvy 2021, či Kolektívnej zmluvy 2022 hasiči vykonávajúci štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom majú výkon štátnej služby v rámci 12 hodinového riadneho služobného času alebo služobný čas rozvrhnutý na 17 hodín / 16 hodín vykonávania štátnej služby a časť služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby v trvaní 7 / 8 hodín v jednej 24 hodinovej zmene v zmysle vyššie citovaného čl. 3 ods. 1 Kolektívnej zmluvy 2019 - 2020, čl. 3 ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2021, čl. 3 ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2022 a čl. 3 ods. 3 Kolektívnej zmluvy 2023. Čo sa týka referenčného obdobia, tak nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas je rozvrhnutý na obdobie 6 mesiacov podľa § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. Uvedené referenčné obdobie však neodporuje tomu, aby bolo dodržané zákonné ustanovenie 40 hodín priemerného týždenného služobného času v súlade s rozvrhnutými službami. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že napriek tomu, že vnútroštátne právo neupravuje explicitne

maximálny priemerný týždenný služobný čas uvedený konkrétnym počtom hodín, tak ako je tomu v Smernici 2003/88/ES, zákon č. 315/2001 Z. z. a Kolektívne zmluvy dostatočne ustanovujú počty hodín služobného času hasičov, počas ktorého hasiči vykonávajú štátnu službu, ako aj rozsah hodín služby nadčas za príslušný rok. Z uvedeného vyplýva, že dotknuté právne predpisy sú transponované v článku 6 Smernice 003/88/ES správne. Žalovaný opätovne pripomína, že predpisy Európskej únie neprikazujú, aby konkrétny odsek, resp. článok smernice musel byť transponovaný iba do jedného článku, resp. odseku vnútroštátneho právneho aktu členského štátu Európskej únie. Zároveň nie je nutné, aby bol článok smernice transponovaný explicitne priamo do vnútroštátneho predpisu. Podľa žalovaného sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že by štát neprebral Smernicu 2003/88/ES do zákona správne, preto sa mu nepodarilo ani preukázať, že by existovala údajná škoda, ktorá by bola v priamej príčinnej súvislosti s článkom 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES. Právna úprava plánovania služobného času žalobcu je obsiahnutá v ustanoveniach § 85 - 94 zákona č. 315/2001 Z. z. Žalobca od svojho nástupu vykonáva štátnu službu s nerovnomerne rozvrhnutým služobným časom v súlade s § 86 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. tak, aby dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch nebola vyššia ako 18 hodín. Na dĺžku služobného času nadväzuje služobná pohotovosť tak, aby celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúca určená služobná pohotovosť v mieste vykonávania štátnej služby bola najviac 24 hodín v služobnom dni. Služobné dni žalobcu sú vopred plánované. S plánovaným rozvrhom služobného času je žalobca každý mesiac oboznámený najneskôr tri dni pred začiatkom nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Žalobca počas svojho pôsobenia v Hasičskom a záchrannom zbere nijakým spôsobom nenamietal rozvrh služobného času (písomne ani ústne) a teda žalovaný má za to, že svoj súhlas s rozvrhnutím služobného času vyjadril (okrem podpisu plánu výkonu služieb) aj konkludentne tak, že konal podľa plánovaného rozvrhnutia služobného času, na výkon práce sa vždy riadne a včas dostavil a služobný úrad nemal pochybnosti o tom, že s takýmto rozvrhnutím služobným časom súhlasí. O spokojnosti s rozvrhom služobného času svedčí aj skutočnosť, že žalobca nikdy neprejavil záujem o preradenie na funkciu s rovnomerne rozvrhnutým služobným časom. V súlade s Pokynom prezidenta Hasičského a záchranného zboru č. 35/2012 o vnútornej organizácii Hasičského a záchranného zboru na operatívno-technickom úseku v znení neskorších predpisov a kolektívnou zmluvou vyššieho stupňa pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru na daný rok, žalobca vykonával: v rokoch 2020 a 2021 štátnu službu na pracovisku v rámci 24 - hodinovej služby v rozsahu 17 hod. výkon štátnej služby a 7 hodín služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzovala na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby; v roku 2022 a 2023 štátnu službu na pracovisku v rámci 24 - hodinovej služby v rozsahu 16 hod. výkon štátnej služby a 8 hodín služobnej pohotovosti, ktorá bezprostredne nadväzovala na vykonávanie štátnej služby v mieste vykonávania štátnej služby. Počas služobnej pohotovosti na pracovisku je žalobca fyzicky prítomný v mieste výkonu štátnej služby, pričom tento čas je určený na oddych a odpočinok. Žalobca počas služobnej pohotovosti nemá určené činnosti ktoré má vykonávať a nie sú naňho kladené žiadne úlohy; s výnimkou vyhláseného výjazdu, kedy má prerušenú služobnú pohotovosť a má riadne platený výkon štátnej služby nadčas. Na služobný pomer príslušníka Hasičského a záchranného zboru sa vzťahujú aj iné predpisy (napr. zákon č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), či kolektívne zmluvy, pričom z týchto predpisov pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vyplýva viacero výhod z oblasti sociálneho zabezpečenia či zdravotnej starostlivosti (dovolenka nad rámec zákonnej úpravy, ďalšie služobné voľno priznané z kolektívnej zmluvy, každoročné rekondičné pobyty (bez odpočtu dovolenky), náhradné voľno za prácu vo sviatok, pravidelné lekárske prehliadky), vďaka čomu čerpajú ďaleko viac voľna ako pracovníci vykonávajúci prácu v inom odvetví. Žalobca opomenul uviesť, že v Smernici sa stanovuje maximálny týždenný pracovný čas 48 hodín, avšak tento limit je priemer, ktorý možno vypočítať za referenčné obdobie nepresahujúce 4 mesiace. Taktiež navrhujeme zobrať do úvahy a zohľadniť špecifické požiadavky na činnosť Hasičského a záchranného zboru. Príslušníci sú chránení pred nepriaznivými účinkami spôsobenými nadmerne dlhým pracovným časom a nedostatočným odpočinkom práve vyššie spomínanými zákonnými úpravami vyplývajúcimi z osobitného prepisu o sociálnom zabezpečení a z kolektívnej zmluvy, ktoré majú za následok, že nie je prekračovaný stanovený maximálny pracovný čas určený v Smernici. Smernica určuje maximálny týždenný pracovný čas, ktorý vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín. Článok 2 ods. 1 Smernice definuje pracovný čas ako akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou. Žalovaný má za to, že na účely Smernice treba do maximálneho času ustanoveného Smernicou započítavať iba čas, ktorý žalobca pracuje, tzn. je na pracovisku, služobnej ceste, prípadne na školení. Do maximálneho času pre účely dodržiavania maximálneho týždenného času určeného smernicou nemožno zarátavať čas, kedy žalobca čerpá náhradné voľno, dovolenku, dodatkovú dovolenku, PN-

ku, OČR-ku, lekára, otcovskú dovolenku, alebo je na rekondičnom pobyte (benefit pre príslušníka; s účinnosťou od 01.01.2023 je možné vykonať rekondičný pobyt aj formou aktívneho odpočinku doma), pretože počas tohto času žalobca nepracuje podľa pokynov zamestnávateľa ani nevykonáva činnosti vyplývajúce z jeho popisu služobných činností. Preto nemožno takto strávený čas zarátavať do maximálneho týždenného pracovného času. V záujme služobného úradu je predchádzať vzniku chorôb z povolania a dbať na regeneráciu telesného a duševného zdravia príslušníkov. Jedným z nástrojov na zabezpečenie primeranej regenerácie a odpočinku je účasť vybraných príslušníkov na rekondičnom pobyte v trvaní 14 po sebe nasledujúcich dní v kalendárnom roku. Žalovaný poukazuje na to, že žalobcovi, ako to vyplýva aj ním preložených výplatných pásoch zo zamestnaneckého portálu na <<https://sapportal.minv.sk/>>, mu bol riadne a včas poukázaný služobný príjem za výkon štátnej služby vrátane služobnej pohotovosti v súlade so siedmou hlavou § 103 a nasl. zákona č. 315/2001 Z. z. Žalovaný uvádza, že článok 6 Smernice 2003/88/ES je spomenutý v článku 17 ods. 1 Smernice, ktorý umožňuje členským štátom, aby sa odchyľili od uplatňovania tohto článku za predpokladu, že dodržia všeobecnú zásadu ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov, pričom jedným z dôvodov na neuplatňovanie je situácia (ako to je v tomto prípade), keď sa jedná o protipožiarne služby a služby civilnej ochrany. Pokiaľ by napriek vyššie uvedenej argumentácii súd dospel k názoru, že odchylná úprava nie je možná, tak žalovaný poukazuje na všeobecné podmienky vyplývajúce z judikatúry Súdneho dvora, ktoré musia byť kumulatívne splnené na úspešné uplatnenie si nároku na náhradu škody za porušenie práva Európskej únie. Tieto podmienky sú definované nasledovne: cieľom porušenej právnej normy Európskej únie je priznať jednotlivcom práva, porušenie práva je dostatočne závažné a medzi týmto porušením a škodou spôsobenou jednotlivcom existuje priama príčinná súvislosť. Žalovaný má za to, že žalobca neosvedčil, že by mu vznikol nárok na náhradu škody žiadnym spôsobom. V prvom rade žalovanému nie je zrejmé ako žalobcovi mohla vzniknúť ním uplatnená škoda. Sám žalobca veľmi nejasným spôsobom stanovil „škodu“, ktorá mu mala vzniknúť tým, že vykonával nariadenú služobnú pohotovosť, za ktorú mimochodom, bol žalobca v zmysle platnej vnútroštátnej legislatívy odmeňovaný. Žalovaný chce zdôrazniť, že počas tejto služobnej pohotovosti je pracovník povinný byť v zariadení zamestnávateľa alebo mimo neho, pričom má byť pripravený na výkon práce na požiadanie svojho zamestnávateľa. Pokiaľ nie je zásah, v takom prípade žalobca môže odpočívať alebo sa venovať inej činnosti (teda v čase, keď sa od neho nežiada výkon práce). Rovnako tak v zmysle platnej legislatívy pri takto nariadenej služobnej pohotovosti je v mieste vykonávania štátnej služby určený resp. vymedzený priestor na odpočinok, čo znamená, že zamestnávateľ si je vedomý a dokonca vytvára podmienky na oddych (spánok) zamestnanca, t.j. žalobcu. To znamená, že v čase služobnej pohotovosti sa od žalobcu nevyžaduje „aktívna činnosť“ a teda mimo času skutočného výkonu práce môže žalobca odpočívať alebo sa venovať inej činnosti. Počas služobnej pohotovosti žalobca nemusí uskutočňovať žiaden výkon práce z vlastnej iniciatívy, ale iba na základe pokynu svojho zamestnávateľa. V zhrnutí to znamená, že žalobca nemusí byť bdely a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti. Napriek tomu zamestnávateľ žalobcovi vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, t.j. nie len za vykonanú prácu, ale aj za takúto neaktívnu časť práce. Žalobca dostáva za takto stanovený čas pracovnú odmenu, ktorou mu zamestnávateľ kompenzuje to, že v prípade potreby (zásahu) bude k dispozícii. Žalobca mal možnosť sa pred nástupom na vykonávanie štátnej služby v Hasičskom a záchrannom zbore oboznámiť so všetkými podmienkami výkonu služby a to jednak z voľne prístupných zdrojov na internete (stránky MV SR, príslušného krajského riaditeľstva HaZZ, zberka právnych predpisov) ako aj na informatívnom pohovore v rámci prijímacieho konania podľa § 20 zákona č. 315/2001 Z. z., ktoré zabezpečuje príslušné personálne oddelenie centra podpory. Z uvedeného vyplýva, že žalobca vopred vedel o platových podmienkach, o služobnej pohotovosti a služobnom čase ako aj o ďalších právach a povinnostiach, ktoré sa na príslušníka s nerovnomerným rozvrhnutím služobného času vzťahujú a akceptoval ich bez výhrad zložením služobnej prísahy ako podmienky vzniku služobného pomeru príslušníka. Dovoľávanie sa neskoršieho porušenia osobnostných práv príslušníka spočívajúcich v ochrane zdravia, psychickej a telesnej integrity, nedostatku primeranej doby na odpočinok, ako aj k porušeniu práva na súkromie a rodinný život vyznie v kontexte vyššie uvedeného ako účelové a kontraproduktívne konanie zo strany žalobcu. Z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-742/19 (bod 98) vyplýva, že článok 2 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa doba, ktorú príslušník strávi zdržiavaním sa na svojom útvere počas služobnej pohotovosti bezprostredne nadväzujúcej na vykonávanie štátnej služby v rámci rozvrhnutia služobného času, pričom nevykonáva skutočnú prácu, odmeňovala iným spôsobom ako doba štátnej služby, počas ktorej tento príslušník plní služobné úlohy. Vzhľadom na uvedené má žalovaný za to, že žalobca, z hľadiska odmeny vyplatenej v predmetnom období za vykonanú štátnu službu, nebol na svojich právach ukrátený. Žalovaný uvádza, že podľa § 13 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka, cit.: „Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od

neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.“ Žalovaný podotýka, že samotný žalobca ani netvrdí v žalobe, že by tento zásah sa negatívne odrazil napr. v medziľudských vzťahoch či to, že by mal negatívny dopad na jeho zdravotný stav. Žalobca v žalobe žiadnym spôsobom nepreukázal, že by mu vznikol nárok na náhradu škody. Žalovaný opakovane uvádza, že žalobca nemusí byť bdely a aktívny počas celej dĺžky trvania služobnej pohotovosti a napriek tomu mu zamestnávateľ vypláca dohodnutú odmenu za takto strávený čas, t. j. nielen za vykonanú prácu, ale aj za takúto neaktívnu časť práce, ktorou mu zamestnávateľ kompenzuje to, že v prípade potreby (zásahu) bude k dispozícii. Zákon č. 315/2001 Z. z. v § 88 ods. 1 stanovuje, že služobný úrad je povinný rozvrhnúť služobný čas tak, aby príslušník mal medzi koncom služobného dňa a začiatkom nasledujúceho služobného dňa nepretržitý odpočinok aspoň 12 hodín a raz za týždeň nepretržitý odpočinok v trvaní aspoň 32 hodín a podľa § 89 ods. 1 je služobný úrad povinný rozvrhnúť služobný čas tak, aby všetci príslušníci mali raz týždenne dva po sebe nasledujúce dni nepretržitého odpočinku, ktoré musia pripadať na piatok a sobotu alebo sobotu a nedeľu, alebo na nedeľu a pondelok. Zároveň z Kolektívnych zmlúv vyplývajú pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru viaceré výhody medzi ktoré patrí aj zvýšenie dovolenky nad rozsah ustanovený zákonom č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov. Vymenovali sme len niektoré z prostriedkov ochrany, ktoré zákon a Kolektívne zmluvy garantujú príslušníkom Hasičského a záchranného zboru a ktoré poskytujú dostatočný priestor pre odpočinok príslušníkov a pre venovanie sa ich rodinnému životu. K výške náhrady škody vypočítanej žalobcom žalobca v žalobe uvádza, že cit.: „Pri vyčíslení výšky škody žalobca vychádza z ustanovení peňažných náhrad za služobnú pohotovosť § 122 ods. 1,2 zákona o HaZZ. ... Výšku nemajetkovej ujmy tak žalobca určuje ako súčin počtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roka a sumy zodpovedajúcej 35 % peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej odmeny za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roka (50 % - 15 %) a v prípade odpracovania služobnej pohotovosti v čase pracovného pokoja, ako súčin odpracovaných hodín v čase pracovného pokoja (sviatok) a sumy zodpovedajúcej 70 % peňažnej náhrady z príslušnej hodinovej sadzby za príslušný kalendárny mesiac príslušného kalendárneho roka (100 % - 30 %).“, avšak predmetom súdneho konania, ktorý si žalobca uplatňuje a ktorého sa žalobca domáha je práve nárok označený žalobcom ako nárok na náhradu škody, ktorý mal vzniknúť žalobcovi v dôsledku porušenia práva Európskej únie k jeho ujme, a to v dôsledku údajného nesprávneho prebratia Smernice 2003/88/ES do právneho poriadku Slovenskej republiky. Vzhľadom na takýto vyššie popísaný spôsob výpočtu výšky náhrady škody má žalovaný za to, že žalobcom uplatňovaný nárok skôr predstavuje mzdový nárok. V tejto súvislosti má žalovaný rovnako za to, že tabuľky v žalobe nemožno považovať za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku nemajetkovej ujmy, nakoľko výpočet žalobcu je veľmi mäťúci a predstavuje teda skôr výpočet odškodnenia vo forme vyplatenia primeranej peňažnej náhrady škody formou doplatku. V tomto prípade treba podotknúť, ak žalobca postupuje vo výpočte „nemajetkovej ujmy“ podľa zákona č. 315/2001 Z. z., čím žalobca žiada akési odškodnenie vo forme vyplatenia peňažnej náhrady škody vo forme doplatku a nie nemajetkovú ujmu. Na nemajetkovú ujmu sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie zákona č. 315/2001 Z. z. Na podporu svojich tvrdení žalovaný uvádza, že v obdobnom spore Okresný súd Michalovce v rozsudku sp. zn. 7C/1/2022 zo dňa 02.11.2022 uviedol, že cit.: „K žalobcom uplatnenej výške škody súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že výpočet jej výšky, na základe ktorého si žalobca žalovanú sumu uplatnil, je mäťúci vzhľadom na povahu uplatneného nároku (vychádzajúce z odôvodnenia žalobného petitu), pretože žalobca neuplatnil na súde mzdový nárok. Akékoľvek matematické výpočty vychádzajúce z výšky mzdy, resp. doplatku peňažnej náhrady, preto neboli pre súd vodidlom pre stanovenie výšky nároku.“ Nemajetková ujma žalobcovi však mohla vzniknúť až konkrétnym porušením ustanovení predmetnej Smernice a len v rozsahu tohto porušenia. Žalobca si uplatnil mzdový nárok vydávajúc ho za nemajetkovú ujmu vzniknutú v dôsledku údajného porušenia Smernice. Žalovaný ďalej na podporu svojich tvrdení poukazuje na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21C/60/2022 zo dňa 02.02.2023, v dôsledku ktorého bola žaloba zamietnutá, a to z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcu. V predmetnom rozsudku sa uvádza, cit.: „Preskúmaním súd zistil, že napriek tomu, že žaloba obsahuje rozsiahly právny rozbor a judikatúru Európskej únie, túto teóriu neaplikuje na danú vec. Žalobca vôbec neuviedol v ktorom období malo dôjsť k porušeniu jeho práv, nakoľko jednoznačný časový údaj žalobca neuviedol v priebehu celého konania. K žalobe žalobca predložil evidenciu týždennej dochádzky za obdobie apríl 2019 až február 2022. Konanie na súde sa začalo dňa 25. 04. 2022, kedy súdu bola doručená žaloba (§ 156 CSP), pričom právny

zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 02. 02. 2023 uviedol, že „žaloba sa týka obdobia posledných 3 rokov“. Odhliadnuc od toho, že predložená listina o týždennej dochádzke nie je zrozumiteľná bez bližšieho vysvetlenia, žalobca nemohol nahradiť skutkové tvrdenia odkazom na túto listinu. Je totiž vylúčené, aby súd nahrádzal skutkové tvrdenia žalobcu tým spôsobom, že z predloženej listiny bude zisťovať kedy a koľko hodín odpracoval, či a v ktorom období došlo k prekročeniu 48 hodinového týždenného pracovného času. Z podaní žalovaného a aj zo samotnej výpovede žalobcu vyplýva, že plán služieb má určený vopred, ale skutočný výkon sa zisťuje až po uplynutí toho ktorého mesiaca. V prípade, že sa počas nariadenej služobnej pohotovosti vyskytne zásah, práca hasiča počas tohto zásahu posudzuje ako výkon štátnej služby nadčas (§ 122 ods. 3 zákona). Potom bez ohľadu na to, či pracovná pohotovosť „určená alebo nariadená“ hasiča na pracovisku je potrebné považovať za súčasť jeho pracovného času v zmysle Smernice 2003/88/ES vrátane judikatúry, citovanej žalobcom, súd pre nedostatok skutkových tvrdení nemohol dospieť k záveru či, kedy a v akom rozsahu bola zo strany zamestnávateľa žalobcu porušovaný článok 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES.“ Žalobca teda vydávaním svojho nároku za nemajetkovú ujmu údajne vzniknutú porušením Smernice maskuje svoje mzdové nároky. Z uvedeného dôvodu žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný subjekt, nakoľko nárokov je možné domáhať sa len od žalobcovho služobného úradu, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a nie žalovaný Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Predmetom tohto konania nie je doplatenie mzdy za služobnú pohotovosť. Žalovaný považuje žalobu žalobcu za nekonkrétnu a zmätočnú, nakoľko žalovanému nie je jasné, čoho sa žalobca podanou žalobou domáha. Žalovaný si zároveň dovoľuje uviesť, že žalovaný touto cestou aj namieta samotný spôsob výpočtu priemerného týždenného pracovného času počas žalovaného obdobia zo strany žalobcu (tabuľky žalobcu na strane 8 a 9 žaloby). V tejto súvislosti žalovaný uvádza, že článok 16 Smernice 2003/88/ES umožňuje pre účely uplatňovania článku 6 (maximálny týždenný pracovný čas) stanoviť referenčné obdobie v dĺžke 4 mesiacov. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že žalobca si pri svojich výpočtoch stanovil dlhšie referenčné obdobie (teda za každý kalendárny rok, t. j. referenčné obdobia v trvaní až 12 mesiacov), čo je v rozpore so Smernicou 2003/88/ES. Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje žalobcom predložené údaje o priemernom týždennom pracovnom čase za irelevantné a sporné. Nakoľko žalobca pri stanovení priemerného týždenného pracovného času nezohľadnil predmetné ustanovenie Smernice, jeho výpočty sú zavádzajúce. Z uvedeného dôvodu si žalovaný dovoľuje súdu navrhnúť, aby na žalobcom predložené údaje týkajúce sa priemerného týždenného pracovného času neprihliadal. Pre úplnosť žalovaný uvádza, že dôkazné bremeno je v tejto súvislosti na strane žalobcu. Žalobca ďalej opiera svoju žalobu aj o Rozsudok Súdneho dvora vo veci Günter Fuß, pričom tvrdí, že ide o skutkovo a právne identickú vec, aká je predmetom tohto sporu. S týmto tvrdením však nemôžeme súhlasiť, nakoľko v danom prípade išlo o mestského hasiča, ktorého výkon služby sa značne odlišuje od príslušníka Hasičského a záchranného zboru, ktorého zriaďovateľom je štát, pričom príslušníci Hasičského a záchranného zboru požívajú rozsiahle výhody a osobitný systém sociálneho zabezpečenia. Ohľadom formy a spôsobu výpočtu náhrady škody, Súdny dvor v rozhodnutí C- 429/09 G. Fuß uviedol veľmi jasne, cit.: „Smernica 2003/88 neobsahuje nijaké ustanovenie týkajúce sa náhrady škody vzniknutej porušením jej ustanovení. V prípade neexistencie ustanovení práva Únie v danej oblasti je na vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu, aby pri rešpektovaní zásad rovnocennosti a efektivity jednak určilo, či škoda vzniknutá pracovníkovi, ako je G. Fuß vo veci samej, v dôsledku porušenia právnej normy Únie, musí byť nahradená udelením dodatočného náhradného voľna alebo finančným odškodnením a jednak definovalo pravidlá týkajúce sa spôsobu výpočtu tejto náhrady.“ Žalovaný si v tejto súvislosti dovoľuje poukázať na rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 8C/25/2017-216 zo dňa 23.12.2019 v rovnakej právnej veci, potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu, a to rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 15Co/6/2020-313 zo dňa 24.11.2020. Žalovaný má za to, že čo sa týka posúdenia, či v prípade žalobcu došlo k porušeniu práva nad maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas, je potrebné zo strany žalobcu preukázať, či žalobca skutočne pracoval nad takýto limit za rozhodné obdobie. Nie všetky hodiny odpracovanej pohotovosti sú totiž hodinami nad maximálny limit pracovného času. Takisto je potrebné zohľadniť nerovnomerné rozvrhnutie služobného času u hasičov v referenčnom období. V neposlednom rade žalovaný upozorňuje na to, že žalobca pri vzniku služobného pomeru akceptoval všetky podmienky, ktoré sa vzťahujú na výkon štátnej služby príslušníka Hasičského a záchranného zboru v zmysle zákona č. 315/2001 Z. z. S plánovaným rozvrhom služobného času bol žalobca vždy oboznámený v súlade s § 86 ods. 4 zákona č. 315/2001 Z. z., čo potvrdzoval svojim podpisom. Rovnako bol žalobca vždy riadne oboznámený so všetkými internými predpismi a Kolektívnymi zmluvami a to aj s tými, ktoré upravujú rozsah výkonu služby. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca vedel o všetkých podmienkach výkonu služby a nikdy nedošlo k tomu, že by tieto podmienky namietal, a ani nikdy nepožiadaval o ich vysvetlenie a ani iným spôsobom

sa nedomáhal svojich práv, a rovnako nikdy neprišlo zo strany žalobcu k námietkam, ako sú jeho služby plánované. Rovnako žalobca nevyužil svoje právo v zmysle § 69 ods. 1 písm. g) zákona č. 315/2001 Z. z., podľa ktorého príslušník má právo podávať sťažnosti vo veciach vykonávania štátnej služby služobnému úradu ak predpokladá, že jeho práva podľa tohto zákona, ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov a služobných predpisov sú alebo boli vo veciach vykonávania štátnej služby porušené; to neplatí, ak boli práva porušené rozhodnutím podľa tohto zákona a je možné proti takému rozhodnutiu podať opravný prostriedok; v takom prípade sa podanie neposudzuje ako sťažnosť. Pokiaľ sa jedná o určenie prípadnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy je na zvážení súdu, avšak žalovaný musí podotknúť, že výšku nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca požaduje vo výške 5.792,91 eur, žalovaný považuje za premrštenú a absolútne neprimeranú, a to aj s porovnaním výšky náhrad, ktorá je priznávaná obetiam trestných činov, ktorých ujma je v porovnaní s údajnou ujmu žalobcu podľa nášho názoru neporovnateľne vyššia. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. S. P. v. Spojené kráľovstvo), pričom pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. C. v. Moldavsko, X. a P. v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. Público-Comunicacáo Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. G. a O. v. Fínsko). Na podporu svojich tvrdení žalovaný ďalej uvádza v obdobnej veci rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 19C/23/2022-86 zo dňa 10.11.2022, v ktorom samotný súd konštatoval, že: „Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd vychádzal zo svojej rozhodovacej činnosti v obdobných, keď postupom podľa § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka určoval na základe svojej úvahy nemajetkovú ujmu, napríklad v konaniach týkajúcich sa nesprávneho úradného postupu, či nesprávneho úradného rozhodnutia orgánov verejnej moci, či v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do práva žalobcu na rodinný život dopravnou nehodou - teda napr. v konaní 19C/14/2020 týkajúcom sa nemajetkovej ujmy pri dopravnej nehode žalobcu (pri zohľadnení priznaných nárokov SSU a bolestného), ktoré rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/26/2022-211 priznaná nemajetková ujma vo výške 1.000 eur v konaní o nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným rozhodnutím, a to vedením nezákonného trestného stíhania voči žalobcovi vo výške 8.000 eur v konaní 10C/27/2012-269 potvrdeným Krajským súdom v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/391/2018-364; či v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy z titulu úmrtia syna a brata žalobcov priznaná vo výške 8.000 eur každému z nich právoplatným rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 22C/15/2016 zo dňa 26.11.2020). Vo všetkých uvedených prípadoch súd priznával na základe svojej úvahy sumu nemajetkovej ujmy, postupom podľa § 13 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom hodnotil intenzitu zásahu do života dotknutých žalobcov, ako aj okolnosti, za ktorých došlo k danému zásahu. S prihliadnutím na závažnosť situácií v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pri úmrtí rodinného príslušníka, či pri poškodení zdravia, alebo zásahu do života žalobcov v prípade niekoľkoročného vedenia trestného konania na základe nesprávneho úradného postupu, či na základe nesprávneho rozhodnutia, ktorých náhrady boli priznané vo vyššie uvedených výškach, súd dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné náhradu určiť primerane aj s ohľadom na vyššie uvedené súdne konania.“ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 19/2020, určenie výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pritom nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu, naopak jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku. Hoci výšku nemajetkovej ujmy súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Žalobca ani do tohto momentu neodôvodnil výšku požadovanej peňažnej náhrady, pretože neuviedol v čom tento „údajný neoprávnený“ zásah spočíval. Nestačí totiž, aby zásah mohol vyvolať určitú reakciu, ale musí aj konkrétnu reakciu v živote fyzickej osoby, čo v prípade žalobcu nie je žiadnym spôsobom preukázané. Chýbajúce skutkové tvrdenia nie je možné nahradiť odvolávaním sa na rozhodovacie činnosti iných súdov v obdobných prípadoch. Vzhľadom na to, že ide o osobnostné práva, je potrebné nemajetkovú ujmu posudzovať v každom jednom prípade individuálne. Žalovaný ďalej poukazuje na ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje podmienky, kedy má žalobca nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaný má za to, že žalobca v konaní nepreukázal zásah do súkromného, rodinného života či neoprávnený

zásah, ktorý by sa odrazil napr. v medziludských vzťahoch či nepriaznivosť zdravotného stavu v príčinnej súvislosti s výkonom povolania v takej značnej miere, ktorá by odôvodňovala výšku náhrady nemajetkovej ujmy (5.792,91 eur), ktorú žalobca požaduje. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy žalovaný uvádza, že okrem už uvádzanej právnej argumentácie žalovaného je žalobcom požadovaná suma nezodôvodnená a premrštená, čím sa výrazne bagatelizuje priznávanie náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je poškodeným priznávaná za smrť blízkej osoby. Príkladom žalovaný uvádza nasledovné rozhodnutie: Rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 10C/142/2002 zo dňa 15.05.2006 (matke priznaná nemajetková ujma vo výške 6.638,78 eur za smrť dcéry pri dopravnej nehode, pričom súd konštatoval, cit.: „ ... vzhľadom na veľmi intenzívny zásah do súkromia a spôsobenú citovú ujmu je považovaný nárok žalobkyne za primeraný.“). V nadväznosti na vyššie uvedené žalovaný uvádza, že výška nemajetkovej ujmy nemôže presiahnuť výšku odškodnenia obetí násilných trestných činov. Nakoľko v prípadoch obetí násilných trestných činov môže dôjsť aj k závažnému zásahu do zdravia či dokonca života, je možné považovať za primerané, aby odškodnenie za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nebolo vyššie ako odškodnenie za trvalé následky na zdraví či dokonca za život. V opačnom prípade by vznikal rozpor s poukazovaním na ľudský život ako najvyššiu hodnotu, od ktorej sa odvodzujú ostatné hodnoty. Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva by priznaná finančná náhrada napr. v konaniach o ochranu osobnosti nemala byť neprimeraná iným finančným kompenzáciám - na príklad výške náhrady za utrpenie a bolesť (ktoré boli spôsobené napr. telesnými zraneniami - O. a G. v. Fínsko). Podobne sa vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď konštatoval, že priznávanie premrštených súm by mohlo viesť k bezdôvodnému obohacovaniu a dokonca by nemalo bagatelizovať niektoré ujmy na iných základných právach (rozsudok NS SR, sp. zn.: 4 Cdo/171/2005 zo dňa 27.04.2006). Súdby by pri určovaní konkrétnej výšky náhrady za spôsobenú ujmu, mali zohľadňovať nielen primeranosť k iným finančným kompenzáciám, ale naďalej prihliadať napríklad na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Zavedenie princípu primeranosti k iným formám finančných kompenzácií spolu s ponechaním možnosť prihliadať na osobitosti konkrétneho prípadu umožňuje, aby výška náhrady na jednej strane nevytvárala priestor pre obohacovanie sa, ale na druhej strane umožňovala „spravodlivé zadosťučinenie.“ Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznať len ako sekundárnu kompenzáciu vtedy, ak by iná náprava nebola (vôbec) možná v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. ak by sa takáto satisfakcia nezadala postačujúca, avšak vždy len vtedy, ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencie závažnej ujmy, ktorú treba riadne a konkrétne preukázať. Žalovaný má za to, že tabuľky vypočítané žalobcom v žalobe nemožno považovať za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku ujmy, ktorú žalobca požaduje. Je potrebné podotknúť, že dôkazné bremeno v sporovom konaní zaťažuje žalobcu a s ohľadom na zásadu kontradiktórnosti je úlohou žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, pokiaľ je v konaní zastúpený, označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie v súlade s princípom hospodárnosti hneď na začiatku konania. Žalovaný má za to, že žalobca ani do tohto momentu konania nepreukázal a ani riadne neodôvodnil výšku ujmy, ktorá mala byť spôsobená žalobcovi. V konaní v podobe nemajetkovej ujmy nesie žalobca bremeno tvrdenia v tom, a to tak, že žalovaný by spôsobil žalobcovi škodu, resp. zasiahol do jeho osobnosti a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho právach, pričom žalobca musí nielen uviesť (tvrdiť), ale aj preukázať aká ujma mu vznikla. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobcu vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiacie o existencii škody a zásahu. Keď sa žalobca domáha v zmysle žaloby náhrady nemajetkovej ujmy, žalobca musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu v jeho súkromnom živote, rodinnom prostredí, profesionálnej sfére, či v inom prostredí (rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/94/2020-515 zo dňa 30.06.2021). Žalovaný ďalej na podporu svojho právneho názoru ohľadne priznania nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy poukazuje na rozhodnutia súdnych autorít Slovenskej republiky. Krajský súd v Žiline v bodoch 19 až 23 na stranách 6 až 8 odôvodnenia rozsudku sp. zn. 6Co/159/2019 zo dňa 27.05.2020 uviedol, že cit.: „ ... Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy existencia závažnej ujmy ... Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu, na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného.“ Krajský súd v Bratislave v bode 45 na stranách 18 a 19 odôvodnenia rozsudku č. k. 5Co/192/2019-310

zo dňa 29.10.2019 konštatoval, že cit.: „ ... preukázanie zásahu do osobnostných práv, ktoré má za následok skutočne zníženie dôstojnosti alebo vážnosti dotknutej osoby v spoločnosti v značnej miere zaťažuje postihnutú fyzickú osobu. Nemajetkovú ujmu možno priznať len v prípadoch, kde došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere a kde intenzita tohto zásahu nie je primerane napravitelná inými právnymi prostriedkami... Napokon žalovaný uviedol, že žalobca v žalobe uvádza, že si uplatňuje náhradu za žalované obdobie od apríla 2020 (splatná 10.05.2020) do marca 2023 (splatná 10.04.2023). K podaniu žaloby však došlo až koncom apríla 2023, resp. 27.04.2023, t.j. viac ako 3 roky od momentu, kedy malo dôjsť k údajnému zásahu do žalobcových práv, čo znamená, že žalobca si svoj nárok uplatnil po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný vznáša námietku premlčania a navrhuje, aby bola žaloba v tejto časti zamietnutá, a to konkrétne od 01.04.2020 do 27.04.2020, nakoľko toto uplatňované obdobie žalobcom je už premlčané. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, cit.: „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.“ Vychádzajúc z argumentácie žalobcu je zrejmé, že žalobca viaže začiatok plynutia premlčacej doby na deň splatnosti jeho služobného platu za ten mesiac, v ktorom došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Inými slovami, žalobca pri posudzovaní premlčania vychádzal z dátumu platnosti služobného platu a nie z momentu, kedy došlo k nemajetkovej ujme žalobcu. Z uvedeného dôvodu potom žalobca nesprávne vyhodnotil otázku, či je nárok za obdobie od apríla 2020 premlčaný, nakoľko služobný plat za apríl 2020 bol splatný v mesiaci máj 2020 (čiže presne 3 roky pred podaním žaloby). Opierajúc sa o rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo/194/2011 zo dňa 27. 11. 2012 platí, že začiatok plynutia premlčacej doby pri náhrade za nemateriálnu ujmu je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Ak by sme pripustili, že k prekročovaniu maximálneho 48 hodinového pracovného času počas žalovaného obdobia dochádzalo, tak k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo už v tom momente (a teda aj v tom mesiaci), kedy bol maximálny 48 hodinový týždenný pracovný čas prekročený, a nie až nasledovný kalendárny mesiac, kedy nastal dátum splatnosti služobného platu. To platí o to viac, ak podľa tvrdení žalobcu nemožno hovoriť o mzdových nárokoch, ale o nemajetkovej ujme v dôsledku zásahu do osobnostných práv. Žalovaný si teda kladie opodstatnenú otázku, prečo je pre žalobcu relevantný dátum splatnosti služobného platu, ak sa v tomto prípade nejedná o pracovnoprávny spor a žalobou si neuplatňuje mzdové nároky. Ak sa žalovaný pridrží argumentácie žalobcu, teda že v tomto prípade sa nejedná o pracovnoprávny spor a žalobca si žalobou nemaskuje svoje mzdové nároky, nie je potom pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby právne relevantný dátum splatnosti služobného platu žalobcu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ako už žalovaný vyššie uviedol, žalovaný vznáša námietku premlčania. Pre úplnosť žalovaný dodáva, že neobstojí ani prípadná argumentácia protistrany založená na tvrdení, že náhrada v peniazoch za nemajetkovú ujmu má paušalizovaný charakter a premlčanie 1 mesiaca (teda apríl 2020) z celého žalovaného obdobia nemá na priznanú sumu vplyv, nakoľko sám žalobca svoj nárok zakladá na tom, že žalovaná suma pozostáva z „dielčích nárokov“ a tieto nároky vznikajú postupne a osobitne za každý mesiac. Na podporu svojich tvrdení si žalovaný dovoľuje poukázať na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 16C/42/2023-202 zo dňa 22.09.2023, v ktorom sa uvádza, cit.: „Žalovaný vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je majetkovým právom, ktoré podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady nemajetkovej ujmy je v tomto prípade viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do práva žalobcu na zachovanie priemerného pracovného (služobného) času podľa článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Či došlo k prekročeniu priemerného pracovného (služobného) času podľa článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES možno spravidla zistiť v priebehu, resp. najneskôr po dovŕšení príslušného mesiaca. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak možno uplatniť v prvý deň nasledujúceho mesiaca, t.j. z hľadiska posudzovaného prípadu za mesiac marec 2020 najskôr dňa 01.04.2020. Trojročná premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za mesiac marec 2020 plynula žalobcovi do 03.04.2023 (pretože deň 01.04.2023 pripadol na sobotu, v zmysle § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka sa posledný deň premlčacej doby presunul na najbližší pracovný deň). Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za mesiac marec 2020 v sume 133,60 eur uplatnil žalobca podaním žaloby na súde až dňa 08.04.2023 (§ 156 CSP). Námietka premlčania uplatneného nároku vznesená žalovaným bola v tomto rozsahu dôvodná, preto súd žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 133,60 eur zamietol.“

3. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 15.05.2024 uviedol, že žalobca pracuje ako hasič od roku 2001 v služobnom pomere podľa zákona o hasičskom zbore. V období od mája 2020 do marca 2023 odpracoval spolu 1606,44 hodín v služobnej pohotovosti (určenej a nariadenej služobnej pohotovosti), ktoré neboli započítané do fondu pracovného (služobného) času (priemerný týždenný pracovný čas žalobcu v tomto období predstavoval 55,50 hodín týždenne). Cieľ článku 6 písm. b/ Smernice 2003/88/ES (t.j. neprekročenie týždenného pracovného času pracovníka v rozsahu 48 hodín vrátane nadčasov) nebol v prípade ZoHaZZ dosiahnutý (naplnený). Poukazoval na príslušnú judikatúru súdneho dvora, pretože žalovaný je povinný plne neuplatňovať výklad práva únie, ktoré podal súdny dvor. Nakoľko žalobca musí byť počas výkonu služobnej pohotovosti k dispozícii zamestnávateľovi na pracovisku, celý čas služobnej pohotovosti je potrebné započítať do pracovného času žalobcu. Bez vplyvu na porušenie čl. 6 písm. b/ Smernice je preto aj skutočnosť, že za pracovnú pohotovosť je žalobcovi vyplácaná náhrada (§ 122 ods. 1 Zo HaZZ). Záver, že čas služobnej pohotovosti je potrebné započítať do jeho pracovného času vyplýva aj z aktuálnej judikatúry Súdneho dvora EÚ. Žalobca má za to, že predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú porušením práva únie boli v prejednávanej veci splnené. Ustanovenie čl. 6 písm. b/ Smernice nebolo do právneho poriadku Slovenskej republiky správne prebraté, pretože umožňuje, aby priemerný týždenný pracovný čas žalobcu vrátane nadčasov presiahol 48 hodín. V spornom období priemerný týždenný pracovný čas žalobcu presiahol hranicu 48 hodín. V príčinne súvislosti s porušením práva únie zo strany žalovaného došlo u žalobcu k vzniku škody (nemajetkovej ujmy) v dôsledku zásahu do jeho práva na ochranu zdravia a zásahu do práva na súkromie a rodinný život. Žalobca má za to, že sú splnené podmienky na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v konkrétnej sume. Žalobca dal do pozornosti rozhodnutia súdov, ktoré v sporoch s rovnakým predmetom sporu už rozhodli v prospech žalobcov - hasičov. V ďalšom žalobca poukazoval na skutočnosť, že žalovaným predložený výpočet týždenného pracovného času žalobcu je v absolútnom rozpore s realitou. Žalovaný vo svojich výpočtoch umelo znížil dĺžku priemerného týždenného pracovného času. Žalobca poukazoval na náročnosť, rizikovosť, zodpovednosť a nenahraditeľnosť jeho práce, keď zasahujú aj pri dopravných nehodách, hromadných haváriách, živelných pohromách, úniku nebezpečných látok a množstve rôznych technických a záchranných prácach. Žalobca počas takmer trojročného sporného obdobia odpracoval 1606,44 hodín služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času, čo predstavuje náhradu škody (nemajetkovú ujmu), sumu 5.792,91 eur/1606,44 hodín, ktorú musel v rámci služobnej pohotovosti nezahrnúť do pracovného času navyše tráviť na práci a nemohol ju venovať rodine, priateľom, osobným záľubám, regenerácii, či odpočinku. Zdôraznil, že sa nejedná o mzdový nárok. Žalovaný príslušné ustanovenia Smernice nerešpektuje. Takéto porušovanie práv hasičov je stav, ktorý trvá dlhoročne. Žalovaný je pôvodcom tohto protiprávneho stavu a ho naďalej vedome udržiava. Žalobca už nie je ochotný ďalej znášať dlhodobé porušovanie jeho práv garantovaných Smernicou 2003/88/ES, a preto sa v tomto konaní domáha čiastočného, a z jeho pohľadu minimálneho odškodnenia, ktoré mu bolo dlhoročne spôsobované a v dôsledku ktorej došlo k ujme na jeho osobnostných právach. Nemajetkovú ujmu mu podľa neho nie je možné nahradiť inak, ako priznaním peňažnej náhrady.

4. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 15.06.2024 uviedol, že žalovaný v celosti zotrváva na svojom podanom vyjadrení zo dňa 17.01.2024, žalovaný zotrváva na svojej skutkovej a právnej argumentácii konštantne zastávanej od počiatku konania. Žalovaný sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu v jeho písomnom vyjadrení ani v podanej žalobe, a to z dôvodu detailne špecifikovaného odlišného právneho názoru, ktorý žalovaný prezentoval vo vyjadrení k žalobe žalobcu. Žalovaný zastáva názor, že sa v dostatočnej miere vyjadril ku všetkým relevantným skutkovým aj právnym tvrdeniam protistrany, ktoré podľa názoru žalovaného, žalovaný vyvrátil argumentujúc neexistenciou závažnej ujmy v morálnej sfére žalobcu ako nevyhnutnej kategórie determinujúcej danosť nároku na náhradu škody, a to v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s porušením Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej len ako „Smernica“ či „Smernica 2003/88/ES“), resp. únieového práva vo vzťahu k osobe žalobcu. K spôsobu výpočtu výšky „nemajetkovej ujmy“ žalobcom žalovaný už okrem uvádzanej právnej argumentácie žalovaného vo svojom vyjadrení zo dňa 17.01.2024 uvádza, že nemajetková ujma žalobcovi mohla vzniknúť až konkrétnym porušením ustanovení predmetnej Smernice a len v rozsahu tohto porušenia. Žalobca si uplatnil mzdový nárok vydávajúc ho za nemajetkovú ujmu vzniknutú v dôsledku údajného porušenia Smernice. Pre žalovaného je nepochopiteľné, prečo sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú (ako sám uvádza) vyčíslil podľa celkového počtu hodín služobnej pohotovosti ktoré považuje za hodiny nad rámec stanovený Smernicou a podľa rozdielu hodinovej sadzby funkčného platu žalobcu a odmenou, ktorá mu bola za služobnú pohotovosť vyplatená. Pre účely tohto konania je predsa právne irelevantné, aká je priemerná hodinová sadzba funkčného platu žalobcu, nakoľko sa jedná o

nemajetkovú ujmu a nie o mzdový nárok. Žalobca teda okrem iného úplne ignoruje fakt, že zásah do osobnostných práv a rozsah nemajetkovej ujmy je u každého jednotlivca individuálny, posudzuje sa v každom prípade osobitne, a to aj s ohľadom na preukázateľný zásah do súkromného života. Za žiadnych okolností teda nemožno nemajetkovú ujmu vypočítať „tabuľkovo“ na základe akéhosi univerzálneho vzorca, ktorý vo svojom výsledku zodpovedá mzdovým nárokom. Žalobca na strane 2 repliky uvádza, cit.: „Nakoľko žalobca musí byť počas výkonu služobnej pohotovosti k dispozícii zamestnávateľovi na pracovisku, celý čas služobnej pohotovosti je potrebné započítať do pracovného času žalobcu.“ Žalovaný k uvedenému uvádza, že tabuľky prepočtov služobného času žalobcu, ktoré žalovaný predkladá ako dôkaz spolu so svojou duplikou, reflektujú aj služobnú pohotovosť a do „odpracovaných hodín“ zahŕňajú aj služobnú pohotovosť, či školenia. Žalobca na strane 3 repliky uvádza, cit.: „Žalobca má za to, že predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú porušením práva únie boli v prejednávanej spore splnené.“ Žalovaný s tvrdením žalobcu absolútne nesúhlasí s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-6/90 a C-9/90, C. a W. v Talianska republika, cit.: „Prvou podmienkou je, že výsledok stanovený smernicou obsahuje priznanie práv jednotlivcom. Druhou podmienkou je, že obsah týchto práv je možné identifikovať na základe ustanovení smernice. Treťou podmienkou je existencia príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti štátu a škodou, ktorú utrpeli poškodené osoby.“ Žalobca úplne ignoruje tretiu podmienku a teda existenciu porušenia povinnosti štátu, škodu a príčinnú súvislosť medzi nimi. Je nutné si predmetnú podmienku ďalej rozdeliť: Porušenie povinnosti štátu vyplývajúce z práva Európskej únie, Vznik škody, Príčinná súvislosť medzi nimi. Článok 6 smernice 2003/88/ES priznáva sociálne právo pracovníkom, avšak to neznamená, že je predmetný článok porušený vo vzťahu ku každému príslušníkovi HaZZ v Slovenskej republike. Predmetné tvrdenie žalovaný podporuje odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/29/2021 zo dňa 31.01.2023, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky jasne vyslovil názor, cit.: „otázka výšky náhrady nemajetkovej ujmy je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach.“ V rovnakom uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil názor, cit.: „V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy zovšeobecnenie ani neprichádza do úvahy, keďže rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvalifikovať a vypočítať.“ Ďalej žalobca na strane 8 repliky odkazuje na princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ako súčasť princípu právnej istoty, ktorý však v zmysle vyššie uvedeného nemožno aplikovať na predmetný spor. To, či bola smernica 2003/88/ES porušená vo vzťahu k žalobcovi musí vyplývať priamo z jeho evidencie dochádzky a nemožno sa spoliehať na to, že v iných sporoch bolo určitým spôsobom rozhodnuté a teda musí byť rovnako rozhodnuté aj v tomto. Žalobca predmetný nárok žaluje ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá je v každom prípade individuálna, čiže aj keby prijmete názor, že došlo k porušeniu smernice 2003/88/ES, tak stále je nutné skúmať rozsah nemajetkovej ujmy a ten nemožno nahradiť odkazmi na spomenutý princíp, resp. iné súdne rozhodnutia a údajnú „rozhodovaciú prax súdov“, ktorá sa nemôže v tomto prípade vytvoriť ani na súde dovolacom. Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval, že nemajetkovú ujmu nemožno exaktne kvalifikovať a vyčíslieť a teda spôsob, akým žalobca vypočítal svoju nemajetkovú ujmu, len maskuje svoje mzdové nároky, vo vzťahu ku ktorým žalovaný znovu poukazuje na námietku pasívnej legitímácie v zmysle svojho vyjadrenie k žalobe zo dňa 27.02.2024, nakoľko v predmetnom spore tak, ako ho koncipuje žalobca, Slovenská republika nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. V zmysle uvedeného žalovaný poukazuje na § 124 ods. 1 CSP, cit.: „Každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu.“ Každé podanie sa musí skúmať z objektívneho hľadiska, teda ako je navonok prejavené a nie podľa toho, či je medzi prejavovým procesným úkonom a vnútornou vôľou žalobcu skutočný súhlas, čo vyplýva z tzv. teórie prejavu vôle. Nie je rozhodujúce, či strana svojím úkonom zamýšľala niečo iné. Náležitosti vôle v hmotnoprávnom zmysle sa teda neskúmajú a rozhodujúci je prejav vôle. Prípadné skúmanie, či prejavovaná vôľa žalobcu je skutočne jeho vôľou by viedlo k neprimeranému predlžovaniu konania, čo by mohlo zmariť jeho účel. Prejav žalobcu je dostatočne určitý a zrozumiteľný, je bez vád a je spôsobilý, aby nastali jeho účinky. Nakoľko nastala situácia rozporu medzi prejavom vôle žalobcu a jeho vlastnou vôľou, tak je potrebné, aby súd akcentoval na objektívne hľadisko a teda je nevyhnutné prihliadať na to, ako bola vôľa žalobcu navonok prejavovaná (objektívny pohľad) a nie na jeho vnútornú vôľu (subjektívny pohľad). Ustanovenie § 124 CSP predstavuje dôležité interpretačné pravidlo, ktoré jasne stanovuje objektívne hľadisko posudzovania každého procesného podania, žalobu nevynímajúc. Je preto irelevantné, že žalobca tvrdí, že nežiada náhradu mzdy, ale náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca síce tvrdí, že jeho vôľa bola uplatniť si náhradu škody, resp. náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 - 13 Občianskeho zákonníka, avšak s poukazom na § 124 ods. 1 CSP si uplatnil mzdové nároky. Uvedené vyplýva z posúdenia viacerých častí žaloby a repliky jednotlivo, ako aj z posúdenia žaloby a

repliky ako celku. Žalobca hneď na strane 2 žaloby sa zameril na opis služobnej pohotovosti. Hneď v úvode žaloby poskytol súčet hodín služobnej pohotovosti, ktorú odpracoval za žalované obdobie. V zmysle systematického výkladu predmetnej žaloby žalobca už v jej úvode poukazuje na služobnú pohotovosť a dĺžku jej výkonu. Z uvedeného možno odvodiť záver, že práve výkon služobnej pohotovosti a skutočnosť, ako následne uviedol na strane 7, že je označovaná ako tzv. „15%-ná pohotovosť“ a „30%-ná pohotovosť“, sú dôvody jeho vzniku škody a nie skutočnosť, že by pracoval nad smernicou stanovený maximálny týždenný pracovný čas, nakoľko k uvedenému porušeniu vo vzťahu k žalobcovi ani nedošlo. Na strane 7 žaloby, žalobca uvádza, cit.: „spôsob výpočtu výšky škody podľa § 122 ZoHaZZ použil výlučne z dôvodu neexistencie právnej úpravy, ktorý by predstavovala spôsob výpočtu náhrady škody v takýchto prípadoch.“ V uvedenej časti žalobca jasne a explicitne ustanovil spôsob výpočtu údajnej škody skrz ustanovenia o mzdových nárokoch príslušníkov HaZZ. § 122 ods. 1 a 2 zákona o HaZZ stanovuje spôsob výpočtu mzdových nárokov za služobnú pohotovosť príslušníkov HaZZ. Žalobca vôbec nerozlišuje či ide o služobnú pohotovosť odpracovanú nad rámec smernice 2003/88/ES alebo nie. Z uvedeného postupu je celkom zjavne zrejmé, že žalobcovi pri výpočte údajnej škody nezáleží na tom, či služobná pohotovosť zasiahla do jeho práva podľa čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES alebo nie a žiada doplatenie rozdielu za všetku určenú služobnú pohotovosť. Ďalej žalobcovi záleží na tom, že určená služobná pohotovosť a nariadená služobná pohotovosť sú odmeňované rozdielne a rozlišuje vo výške škody, ktorú údajne pociťuje za odpracované hodiny. Zatiaľ čo počas určenej služobnej pohotovosti mu škoda vznikla, tak počas nariadenej služobnej pohotovosti mu škoda už nevznikla. To znamená, že ak by všetka jeho odsľúžená služobná pohotovosť bola nariadená, teda nie určená, tak by žiadnu škodu nepociťoval. Uvedené teda možno posúdiť ako mzdový nárok. Žalobca vidí svoju ujmu v tom, že podľa jeho názoru má byť všetka určená služobná pohotovosť odmeňovaná ako nariadená služobná pohotovosť, teda 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť služobného platu podľa § 122 ods. 2 písm. a) zákona o HaZZ a v prípade, že ide o deň pracovného pokoja, tak výškou 100 % zo sumy. Žalobca si žiada náhradu len za služobnú pohotovosť, za ktorú bol odmenený vo výške 15 %, resp. 30 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu a škodu dopočítava do výšky 50 % (resp. 100 % v prípade sviatkov) zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu. Pri nariadenej služobnej pohotovosti už žiadnu škodu nepociťuje. To znamená, že ak by aj došlo k porušeniu smernice 2003/88/ES vo vzťahu k žalobcovi a týmto porušením by neboli hodiny určenej služobnej pohotovosti, ale išlo by o hodiny nariadenej služobnej pohotovosti, tak by žalobca naďalej nepociťoval žiadnu ujmu vo vzťahu k týmto hodinám aj napriek tomu, že by išlo o zásah do jeho práv podľa čl. 6 smernice 2003/88/ES, ale stále by pociťoval škodu len vo vzťahu k určenej služobnej pohotovosti a stále len do výšky rozdielu medzi poskytnutou odmenou a 50 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu. Avšak, žalovaný podotýka, že k žiadnemu porušeniu smernice 2003/88/ES vo vzťahu k žalobcovi nedošlo. Žalobca pri výpočte porušenia smernice 2003/88/ES vychádza z fondu pracovného času, ktorý sa využíva pre naplnenie plánovaných hodín tak, aby z neho bolo možné vypočítať mzdu. Nejde o správny ukazovateľ skutočne odpracovaných hodín, nakoľko v zmysle zákona o HaZZ sa do služobného času započítava aj čerpanie všetkej dovolenky, čas plateného služobného voľna, či čas náhradného voľna za službu nadčas a službu vo sviatok. Z uvedeného dôvodu nemožno zamieňať pojmy „pracovný čas“ v zmysle čl. 2 ods. 1 smernice 2003/88/ES a pojem „služobný čas“ v zmysle § 85 ods. 1 zákona o HaZZ. Ide o nezameniteľné pojmy, ktoré každý má inú funkciu. Zatiaľ čo pracovný čas podľa smernice započítava iba čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosť v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou; tak služobný čas započítava výkon štátnej služby, do ktorého sa v zmysle § 97 ods. 1 zákona o HaZZ započítava aj čas dovolenky a rôznych druhov voľna, ktoré v zmysle smernice 2003/88/ES spadajú pod čas odpočinku podľa čl. 2 ods. 2. Je zrejmé, že ide o 2 rozdielne pojmy, ktoré žalobca mylne a účelne zamieňa, aby sa mohol bezdôvodne obohatiť na úkor príslušníkov HaZZ, u ktorých bol čl. 6 smernice 2003/88/ES skutočne porušený, čo u žalobcu nebol. Žalobca začiatok premlčacej doby viaže na splatnosť mzdy za predchádzajúci mesiac a teda aj plynutie premlčacej doby viaže na mzdové nároky a nie na vznik nemajetkovej ujmy, nakoľko s poukazom na rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 16C/42/2023-202 zo dňa 22.09.2023, plynutie premlčacej doby pri nemajetkovej ujmy začína dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Žalobca ignoruje vznik nemajetkovej ujmy a veľmi zmätočne posudzuje vlastnú ujmu. Zatiaľ čo tvrdí, že žiada nemajetkovú ujmu, tak plynutie premlčacej doby viaže na mzdový nárok. Vychádzajúc z tabuliek na stranách 8 a 9 žaloby žalobca, ako už bolo spomenuté v bode 2. tejto časti vyjadrenia, cíti svoju škodu v nízkej odmene za určenú služobnú pohotovosť a jeho škodu tvorí nedoplatok do výšky nariadenej služobnej pohotovosti v zmysle § 122 ods. 2 zákona o HaZZ. Z uvedeného je zrejmé, že začiatok plynutia premlčacej doby vo vzťahu k údajnej ujme, ktorú pociťuje, by mala byť viazaná na existenciu predmetnej údajnej ujmy a teda by mala začať plynúť deň po dni, kedy k nej došlo. V tejto časti si žalovaný dovoľuje

upraviť námietku premlčania vznesenú vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 17.01.2024. Vzhľadom na podanú žalobu doručенú súdu 02.05.2023 nepremličané obdobie plynie od 02.05.2020, kedy mal žalobca svoju prvú služobnú pohotovosť, za ktorú mu patrila odmena vo výške 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, tak až od tohto momentu plynie nepremličaná časť žalovaného nároku. Avšak, žalobca premlčaciu dobu viaže na splatnosť mzdy vyplývajúcu z mzdových nárokov a teda jeho škoda mu vznikla až momentom, že mu nebola vyplatená suma, ktorú sám očakával a až po vyplatení jeho mzdy sa cítil poškodený, čo jednoznačne značí, že nežaluje nemajetkovú ujmu, ale mzdové nároky. Uvedené tvrdenie sám explicitne potvrdil, keď ustanovil, že rozhodujúcim momentom je výplatný termín. V zmysle vyššie uvedených bodov, s poukazom na § 124 ods. 1 CSP, teda objektívne hľadisko posudzovania procesných podaní v civilnom sporovom konaní má žalovaný za to, že žalobca žaluje mzdový nárok z dôvodu, že 1/ škodu odvodzuje od § 122 ods. 1 a 2 zákona o HaZZ, ktorý hovorí o odmenách za služobnú pohotovosť, 2/ podľa tabuliek predložených žalobcom škodu pociťuje len vo vzťahu k určenej služobnej pohotovosti a len v rozsahu rozdielu oproti odmene za nariadenú služobnú pohotovosť, pri ktorej už škodu nepociťuje a zároveň nerozlišuje medzi hodinami služobnej pohotovosti nad rámec smernice 2003/88/ES a tými, ktoré neodpracoval nad rámec, 3/ svoj výpočet odvodzuje z fondu pracovného času, ktorý slúži na výpočet mzdy a do ktorého sa započítava aj čas odpočinku v zmysle smernice 2003/88/ES a teda nie len pracovný čas, 4/ premlčanie nároku odvodzuje od splatnosti mzdy za príslušný mesiac, teda svoju škodu pociťuje až ku dňu vyplatenia mzdy a zo skutočnosti, že mu nebola na účet uhradená taká výška, ako by chcel. Žalovaný si dovoľuje priložiť prepočet pracovného času, ktorý v súlade s článkom 2 smernice 2003/88/ES započítava do odpracovaných hodín len pracovný čas. Ide o riadnu časť služby, služobnú pohotovosť, školenia, rekondičné pobyty a zvyšovanie kvalifikácie žalobcu v plachtách označené ako: Riadna časť služby - 1. riadok označený ako „S“ v plachtách služieb, ktorý indikuje pracovnú dobu v zmysle žalobcom predložených rozsudkov Súdneho dvora a zahŕňa v sebe presný časový úsek. V zásade ide o označenie „7:00 - 7:00“, čo predpokladá, že žalobca bol v práci vrátane služobnej pohotovosti a výjazdov 24 hodín. Avšak, toto číslo môže byť aj iné, pre príklad 25.08.2021 „19:00 - 7:00“, teda odpracoval 12 pracovných hodín. Zároveň je nevyhnutné poukázať aj na dni označené pre príklad ako „7:00 - 7:00“ s farebným označením: fialovým (10.08.2021), čo označuje, že jeho práca mala trvať 24 hodín, avšak trvala kratšie z dôvodu lekára alebo sprevádzania príslušníka rodiny. Presný počet odpracovaných hodín nemožno vyvodiť z plachiet služieb. Uvedenú informáciu možno vyčítať z Prehľadu plánu pre žalované obdobie, z ktorého vyplývajú detailné informácie ohľadom každej služby, konkrétne presné časy príchodov a odchodov z práce. Služobná pohotovosť - v plachtách v 2. riadku označenom ako „P“. Takmer všetky hodiny v predmetnom riadku plachiet služieb sú v rámci hodín označených v 1. riadku „S“ a teda len vyjadrujú časť služby, počas ktorej žalobca vykonával služobnú pohotovosť. Zároveň sú dni označené aj v tomto riadku, ktoré treba započítať do celkového počtu skutočne odpracovaných hodín, pretože ide čas, kedy z dôvodu požiaru bolo potrebné žalobcu povolať do služby (u žalobcu dokonca takýto deň ani nikdy nenastal). Avšak vo väčšine prípadov ide len o vyjadrenie časti dňa, kedy žalobca vykonával služobnú pohotovosť a táto je už zahrnutá v 1. riadku označenom ako „S“. Školenia (SKO) - Školenia sa v plachtách služieb označujú ako „SKO“ a tieto označenia sa nachádzajú v 1. časti plachiet označenej „S“. Ide o čas, ktorý žalobca strávil na školení. Takto strávený čas sa započítava do skutočne odpracovaných hodín. Rekondičné pobyty (RE) a zvyšovanie kvalifikácie (SSV) - Čas rekondičných pobytov je čas nariadený žalobcovi na oddych a regeneráciu a teda formálne vzaté spadá pod definíciu pracovného času podľa čl. 2 ods. 1 smernice 2003/88/ES a preto z opatrnosti takto strávený čas oddychom a regeneráciou žalovaný zahŕňa do pracovného času v pomere 7,5h v pracovné dni, čo vyplýva z kolektívnej zmluvy príslušníkov HaZZ, ktorá pojednáva o 37,5h týždennom pracovnom čase. Označenia v plachtách ako „RE“ sa počas pracovných dní započítavajú aj do fondu pracovného času v dĺžke 7,5h a teda v rovnakej dĺžke žalovaný zahrnul tento čas aj do pracovného času (napr. 7. - 20.10.2020). Zvyšovanie kvalifikácie, teda SSV je čas žalobcu strávený na kurze, kedy získa certifikované oprávnenie na výkon určitej činnosti, ktoré má platnosť aj po prípadnom ukončení práce hasiča a je hradený zamestnávateľom. Aj predmetný čas sa započítava do pracovného času v pomere 7,5h v pracovné dni z rovnakého dôvodu. (U žalobcu v žalovanom období neexistovali.) S poukazom na čl. 2 ods. 2 smernice 2003/88/ES nemožno do pracovného času zarátať čas, ktorý spadá pod definíciu času odpočinku. Z uvedeného hľadiska je preto irelevantné, že žalobca poukazuje na fond pracovného času, ktorý odzrkadľuje na výplatných páskach výšku mzdy a nie pracovný čas v zmysle smernice 2003/88/ES. Smernica v článku 16 písm. b) upravuje tzv. „neutralizáciu“, ktorá hovorí o „preskočení“ určitých dní v referenčnom období, ako keby neexistovali. Predmetným spôsobom sa poskytuje pracovníkom zvýšená ochrana, pretože sa z referenčných období „vymazávajú“ dni času odpočinku, čím sa počet odpracovaných hodín nezmení, ale zníži sa počet dní v referenčnom období a teda sa zvyšuje priemerný týždenný pracovný čas žalobcu.

Inak povedané, delenec zostáva nezmenený, deliteľ sa znižuje, čím sa podiel zvyšuje. Smernica neutralizuje v zmysle článku 16 písm. b) s poukazom na článok 7 štyri týždne riadnej platenej dovolenky spolu so všetkou práceneschopnosťou. Avšak, nemožno neutralizovať všetky dni voľna, pretože by to vytvorilo situáciu ad absurdum a teda to, že čím viac dní voľna na oddych a regeneráciu by žalobca dostal a využil, tak tým viac by bolo zasiahnuté do jeho práva na oddych a regeneráciu. Zákonodarca pri tvorbe smernice prezumoval predmetnú situáciu a neutralizoval iba dni riadnej dovolenky v rozsahu 4 týždňov, v plachtách služieb označené ako „DOV“, a dni práceneschopnosti, v plachtách označené ako „PN“, „PNK“ a „OČR“, čím vytvoril priestor na zvýšenú ochranu pracovníkov. Žalovaný dáva do pozornosti súdu, že na účely výpočtu priemerného týždňového pracovného času neutralizuje všetky dni riadnej platenej dovolenky „DOV“ ako aj všetku práceneschopnosť „PN“, „PNK“, „OČR“ a dni voľna z dôvodu všeobecného občianskeho záujmu „VSZ“. Predkladaná tabuľka žalobcu započítava do svojho prepočtu aj dni označené ako DOD, PN, LEK, DOV, SVK, VS, DOS, SVP či PNK v zmysle žalobcom predložených plachiet. Žalovaný znovu zdôrazňuje, že ide o mylnú interpretáciu pojmu pracovný čas v zmysle čl. 2 smernice 2003/88/ES. K rôznym dňom času odpočinku podľa čl. 2 ods. 2 smernice 2003/88/ES, ktoré sa vyskytli v plachtách služieb žalovaný uvádza nasledovné: DOD Ide o dodatkovú dovolenku, ktorá je poskytnutá nad rámec zákonnej ročnej dovolenky, ktorú predpokladá smernice 2003/88/ES. V tomto prípade ide o deň voľna, ktorý nevyplýva zo smernice 2003/88/ES a teda ho nemožno započítať do odpracovaných hodín a ani ho neutralizovať. PN - Ide o klasický deň práceneschopnosti, počas ktorého žalobca nepracoval a teda nemožno takýto deň započítavať do odpracovaných hodín. Čl. 16 písm. b) takýto deň neutralizuje a teda žalovaný takýto deň nezapočítaval do referenčných období. LEK - Vyšetrenie v lekárskom zariadení, tzv. „péčko“. Ide o čas, ktorý je poskytnutý príslušníkovi HaZZ v prípade potreby. Ide o čas, kedy nevykonáva žiadnu prácu a nemožno takýto čas subsumovať pod pojem pracovný čas v zmysle čl. 2 ods. 1 smernice 2003/88/ES. DOV - Ide o riadnu ročnú dovolenku, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky predstavuje vyšší počet dní než ustanovuje čl. 7 smernice 2003/88/ES. Zároveň v zmysle čl. 16 písm. b) smernice 2003/88/ES sa tieto dni neutralizujú v rozsahu 4 týždňov. Žalovaný uvádza, že na účely prepočtov neutralizuje všetky dni riadnej ročnej dovolenky. Takýto čas však nemožno započítavať do odpracovaných hodín, nakoľko ide o čas odpočinku podľa čl. 2 ods. 2 smernice 2003/88/ES. SVK - Ide o voľno z dôvodu ochrany života a zdravia príslušníkov HaZZ počas mimoriadnej situácie COVID-19, ktorú nezavinil žalovaný. Počas predmetného obdobia sa na účely ochrany zdravia poskytovalo niekoľkodňové voľno, počas ktorého mohol príslušník tráviť čas so svojou rodinou, resp. inak využiť tento voľný čas v rámci možností počas mimoriadnej situácie. Nakoľko išlo o dni voľna nad rámec smernice, tak predmetné dni nemožno neutralizovať a zároveň počas nich žalobca nevykonával žiadnu prácu, takže ich nemožno ani započítať do pracovného času. VS - Ide o voľno za sviatok ako náhradu za odpracovaný deň počas dňa pracovného pokoja, ktorý spadá pod definíciu času odpočinku. Ide o voľno, ktoré je poskytnuté žalobcovi nad rámec smernice 2003/88/ES a teda takýto deň nemožno neutralizovať a ani ho započítava do odpracovaných hodín. DOS - Ide o riadnu dovolenku bez odpočtu. Ide o sviatok počas dovolenky zamestnanca, ktorý pripadol na deň, ktorý je inak jeho obvyklým pracovným dňom a teda sa nezapočítava do dovolenky, čo znamená, že sa mu neodpočíta z kontingentu dovolenky. Vyplýva to z § 112 ods. 3 Zákonníka práce, na ktorý odkazuje aj § 193 Zákona o HaZZ. Teda ide o čas, ktorý nemožno zarátať do pracovného času v zmysle smernice. SVP - Ide o „osobné prekážky platené ostatné“, teda o dni voľna navyše vyplývajúce z kolektívnej zmluvy, teda dni nad rámec smernice 2003/88/ES, ktoré príslušník HaZZ môže využiť na oddych a regeneráciu. Nakoľko tento typ voľna nespadá pod neutralizáciu smernicou 2003/88/ES, tak je ho nutné započítavať ako deň v referenčnom období, no nemožno ho započítavať do odpracovaných hodín. Za predmetný deň patrí príslušníkovi mzda. PNK - Ide o práceneschopnosť z dôvodu ochorenia COVID-19 a nevyhnutnej karantény. Ide však o rozdielny druh voľna oproti „SVK“ a to z dôvodu, že v tomto prípade bol žalobca práceneschopný z dôvodu ochorenia. V zmysle smernice 2003/88/ES sa predmetný deň neutralizuje. Z Výkladového oznámenia Komisie o smernici Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES o niektorých aspektoch organizácie pracovného času č. 2023/C 109/1: Čo nie je zahrnuté v referenčnom období. Pokiaľ ide o referenčné obdobie použité na výpočet priemerného týždenného pracovného času, v článku 16 smernice sa stanovuje, že „[...] Doby platenej ročnej dovolenky priznané v súlade s článkom 7 a doby pracovnej neschopnosti sa nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne; [...] To znamená, že neexistenciu práce počas tohto obdobia nemožno použiť na kompenzáciu iných období, počas ktorých sa presiahol maximálny týždenný pracovný čas. Pokiaľ ide o platenú ročnú dovolenku, týka sa to 4 týždňov, ktoré sú stanovené v smernici. Pokiaľ však ide o právo na pracovnú neschopnosť, jeho „spôsoby výkonu [...] nie sú upravené právom Spoločenstva vzhľadom na jeho súčasný stav“ (200). Preto je potrebné odkázať na vnútroštátne vymedzenie (-a) pracovnej neschopnosti s cieľom zistiť, ktoré obdobia by mali byť vyňaté alebo neutrálne pri výpočte

priemerného týždenného pracovného času. Čo môže byť zahrnuté v referenčnom období. Vzhľadom na znenie článku 16 písm. b) a napriek tomu, že judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa tejto otázky neexistuje, Komisia sa domnieva, že ak vnútroštátna právna úprava umožňuje pracovníkom dodatočné obdobia platenej ročnej dovolenky okrem minimálnych 4 týždňov, dotknutý členský štát môže slobodne rozhodnúť o zahrnutí alebo vyňatí týchto dodatočných období ročnej platenej dovolenky do výpočtu priemerného týždenného pracovného času. V zmysle vyššie uvedeného žalovaný predkladá súdu prvej inštancie prepočet pracovného času v zmysle čl. 2 smernice 2003/88/ES v referenčných obdobiach šiestich mesiacov s poukazom na ods. 15 a 16 preambuly, článok 16 písm. b), čl. 17 ods. 3 písm. b) bodu iii) a čl. 19 smernice 2003/88/ES a § 86 zákona č. 315/2001 Z. z.: Prvé referenčné obdobie plynie počnúc májom 2020 do októbra 2020. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval spolu 1.112,000 hodín v 23,429 týždňoch, čo predstavuje v priemere 47,463 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období smernica nebola porušená. Druhé referenčné obdobie plynie počnúc novembrom 2020 do apríla 2021. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval spolu 1.180,000 hodín v 25,286 týždňoch, čo predstavuje v priemere 46,666 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období smernica nebola porušená. Tretie referenčné obdobie plynie počnúc májom 2021 do októbra 2021. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval 849,900 hodín v 18,715 týždňoch, čo predstavuje v priemere 45,413 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období smernica taktiež nebola porušená. Štvrté referenčné obdobie plynie počnúc novembrom 2021 do apríla 2022. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval 458,333 hodín v 10,929 týždňoch, čo predstavuje v priemere 41,937 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období smernica taktiež nebola porušená. Piate referenčné obdobie plynie počnúc májom 2022 do októbra 2022. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval 1.139,700 hodín v 24,715 týždňoch, čo predstavuje v priemere presne 46,114 odpracovaných hodín týždenne a teda ani v tomto referenčnom období smernica nebola porušená. Šieste referenčné obdobie plynie počnúc novembra 2022 do apríla 2023. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval 1.085,500 hodín v 24,143 týždňoch, čo predstavuje v priemere presne 44,961 odpracovaných hodín týždenne a teda ani v tomto referenčnom období smernica porušená nebola. Vzhľadom na uvedený prepočet pracovného času žalobcu s poukazom na žalobcom predložený Prehľad plánu služieb a nami predložené Plachty služieb má žalovaný za to, že vo vzťahu k žalobcovi nedošlo k porušeniu článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES ani v jednom referenčnom období počas žalovaného obdobia a teda neexistuje dôvod na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v akejkoľvek výške. Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje žalobu žalobca za špekulatívnu, neopodstatnenú a nedôvodnú, pričom ide len o pokus žalobca sa bezdôvodne obohatiť na úkor príslušníkov HaZZ, u ktorých došlo k porušeniu predmetného práva vyplývajúceho z článku 6 smernice 2003/88/ES. K tabuľkám prepočtov pracovného času žalobcu žalovaný uviedol, že: V časti „počet hodín podľa systému SAP“ ide len o informačný ukazovateľ odpracovaných hodín v zmysle systému SAP, ktorý slúži na evidenciu dochádzky a výpočet mzdy. V časti „počet odslužených celých zmien“ každé číslo predstavuje počet zmien v trvaní 24 hodín (teda toto číslo sa násobí číslom 24). Tento čas sa započítava do celkového počtu odpracovaných hodín žalobcu. V časti „počet odslužených hodín mimo celých zmien“ je zarátaný čas (v hodinách), kedy žalobca pracoval menej ako 24 hodín. Zároveň sa sem započítava aj čas rekondičných pobytov a čas školení, rovnako aj služobné dni, počas ktorých žalovaný z dôvodu lekára, dovolenky či iného voľna, ktoré netrvalo celý deň, neodpracoval celý rozsah služby. Tento čas sa započítava do celkového počtu odpracovaných hodín žalobcu. V časti „celková odslužená nočná pohotovosť“ je zarátaný čas nočnej služobnej pohotovosti. V časti „celkový čas výjazdu počas pohotovosti“ je zarátaný čas nočnej služobnej pohotovosti, ktorý sa zmenil na nadčas z dôvodu výjazdu. V časti „celkový čas zásahu po ukončení služobného dňa po 7:00 hod“ je zarátaný čas, kedy žalobca bol stále na výjazde aj napriek tomu, že jeho pracovný deň už mal skončiť k 7:00 ráno a preto sa jeho služobný deň predĺžil. Tento čas sa započítava do celkového počtu odpracovaných hodín žalobcu. V časti „aktívna časť služobnej pohotovosti“ je vypočítaný percentuálny ukazovateľ pomeru aktívnej časti služobnej pohotovosti, teda výjazdov, k celkovému počtu nočnej pohotovosti. Priemerný počet týždňov v sledovanom období vychádza len zo „započítaných dní“, teda tých, ktoré neboli neutralizované. Žalovaný konštatuje, že vo vzťahu k žalobcovi smernica 2003/88/ES nebola porušená v žiadnom referenčnom období. Nakoľko v žalobe nedošlo k naplneniu prvej podmienky práva na náhradu škody, teda porušeniu práva Európskej únie štátom, tak nie je dôvodné pokračovať v konaní o rozsahu vzniknutej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi porušením a údajnou škodou. Zároveň z uvedeného dôvodu žalobca považuje za irelevantné aj tvrdenia, ktoré údajne majú preukazovať škodu žalobcu na strane 2 a 3 repliky. Zároveň žalovaný poukazuje na skutočnosť, že v zmysle vyššie uvedeného je konštatovanie žalobcu, že pracoval priemerne 55,50 hodín týždenne sú celkom zjavné nepravdivé.

Žalobca na strane 3 repliky znovu len všeobecne konštatuje údajnú nemajetkovú ujmu, ktorú žiadnym spôsobom nepreukázal a ani bližšie nešpecifikoval. Žalobca na strane 4 repliky poukazuje na obdobné prípady, v ktorých už bolo rozhodnuté. Nakoľko vo vzťahu k žalobcovi nedošlo k zásahu do jeho práv, tak nemožno túto neexistenciu porušenia nahrádzať odkazom na iné, údajne obdobné prípady. V uvedených prípadoch došlo k zásahu do práv žalobcov a preto nejde v žiadnom prípade o obdobné prípady. Ak žalobca vidí svoju ujmu v tej skutočnosti, že bolo zasiahnuté do práv jeho kolegov a teda jeho ujma spočíva v súdržnosti a súcite s jeho kolegami, tak žalovaný nevidí takýto dôvod ujmy ako dôvodný, ktorý by bol spôsobilý založiť právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Zároveň žalovaný znovu pripomína, že ide o konanie o náhradu nemajetkovej ujmy, u ktorého je zásada individuality nesmierne dôležitá, pretože nemajetková ujma predstavuje špecifickú ujmu, pri ktorej je nevyhnutné prihliadnuť na osobitosti každého konania a pri ktorej sa nemôže vytvoriť ani len súdna prax dovolacieho súdu. Žalobca na strane 4 repliky uvádza, cit.: „Výpočet žalovanej ohľadne priemerného týždenného pracovného času hasiča v Slovenskej republike v replike nevychádzal z konkrétnych listinných dôkazov, keďže žiadne listinné dôkazy žalovaná nepriložila.“ K uvedenému žalovaný uvádza, že je jej nejasné, o ako prepočte žalobca, resp. jeho právna zástupkyňa hovorí. Je celkom zjavné, že právna zástupkyňa žalobcu ignoruje obsah vyjadrení žalovaného a len kopíruje svoje vyjadrenia z iných prípadov. Takýto prístup ku konaniu žalovaný považuje za nedôveryhodný a keďže je celkom zjavné, že právna zástupkyňa žalobcu len kopíruje svoje vyjadrenia s rovnakými chybami, tak považuje jej tvrdenia za nanajvýš nedôveryhodné, a to aj v zmysle prepočtov, ako aj v zmysle tvrdení ohľadom údajne vzniknutej ujmy. Žalovanému je rovnako nejasné, v akej replike mal údajne žalovaný uviesť prepočet a nepriložil akékoľvek listinné dôkazy. Replika predstavuje vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe. Zároveň žalovaný uvádza, že vo svojom prepočte v duplike vychádzal zo systému SAP a teda z Prehľadu plánu služieb (ktorý už predložil žalobca) a z Plachiet služieb (ktoré tvoria prílohu tohto vyjadrenia - dupliky). Žalobca ďalej na strane 5 uvádza, cit.: „Žalovaný zároveň uviedol prepočet z imaginárnych čísel a nie reálny prepočet...“ Žalovaný k predmetnému uvádza, že do tohto momentu žalovaný nepredložil žiadny výpočet a preto použitie slovných spojení ako „imaginárne čísla“ žalobcom je absurdné. Žalobca ďalej uvádza, že jeho prepočty vychádzajú z výplatných pásov. V zmysle uvedeného žalovaný znovu poukazuje na definíciu pracovného času v zmysle článku 2 ods. 1 smernice 2003/88/ES. Nemožno vychádzať z výplatných pásov, ktoré v sebe zahŕňajú aj hodiny času odpočinku, nakoľko za hodiny podľa § 97 zákona č. 315/2001 Z. z. patrí žalobcovi mzda a teda tieto musia byť zohľadnené na výplatných páskach. Ide o mylný a zavádzajúci spôsob výpočtu svoju údajných odpracovaných hodín. Tvrdenia žalobcu na strane 5 repliky ohľadom dostatočného preukázania potreby náhrady finančného zadosťučinenia podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka považuje žalovaný za nepravdivé. Žalobcovi sa nepodarilo svojimi nepravdivými údajmi preukázať ani porušenie smernice 2003/88/ES. Žalovaný dostatočným spôsobom preukázal, že k porušeniu vo vzťahu k žalobcovi ani len nedošlo a teda nie je dôvod priznať náhradu nemajetkovej ujmy v akejkoľvek forme, a to ani nepeňažnej. Žalovaný zároveň poukazuje na stranu 7 repliky a teda na to, že žalobca tvrdí, že spôsob vyčíslenia nemajetkovej ujmy takýmto spôsobom už bol predmetom posudzovania aj Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako aj Krajského súdu v Bratislave. Žalovaný rozporuje aj predmetné tvrdenie žalobcu, nakoľko takýto spôsob výpočtu je jedinečný a má svoje odlišnosti aj od spôsobov, na ktoré naráža žalobca. Práve naopak, množstvo súdov Slovenskej republiky uvádza, že nemajetkovú ujmu nemožno exaktne vyčísliť, pričom to uvádza najmä Najvyšší súd Slovenskej republiky, a teda zhodujú sa na tom, že výšku nemajetkovej ujmy určuje súd. Žalovaný má za to, že žalovaný súdu prvej inštancie predložil vyjadrenie s uvedením vzťahujúcich sa skutočností a argumentov, ktoré sú v danej veci relevantné. Žalovaný sa ani čiastočne nestotožňuje so žalobcom uplatneným nárokom.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie prednesmi právnej zástupkyne žalobcu, zástupkyne žalovaného, výsluchom žalobcu, výsluchom svedkyne U. M., listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav:

6. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní poukazovala na obsah žaloby a písomných vyjadrení k veci, má za to, že nárok žalobcu je dôvodný. V žiadnom prípade sa nejedná o nárok žalobcu na náhradu mzdy.

7. Žalobca na pojednávaní uviedol, že v hasičskom zbore pracoval od 01.06.2001 do 31.11.2024. Uplatňuje si náhradu nemajetkovej ujmy, pretože bol 24 hodín v práci a z toho mal zaplatených len 16 hodín. Kládne si otázku prečo tých 8 hodín zaplatených nie je. Prečo tá služba zaplatená nie je. Po službe príde domov absolútne rozbíty. Áno, má 48 hodín voľno, ale tiež podľa zákona tých prvých 8 hodín Vás do práce zavolať nemôžu, resp. by nemali, ale neskôr už áno. Napr. hasiči sú chorí, tak Vás

po tých 8 hodinách proste zavolajú do služby. Potom má človek 24, nie 48 hodín voľna. Keď napr. idú na výcvikové sústreďenie na D., vyráza sa o 6.00 hod. Vodič má zaplatený čas od 6.00 hod. do 8.00 hod., pokiaľ tam neprídu. Piaty hasiči, ktorých na ten výcvik vezie, ten čas ako vodič zaplatený nemajú. Takisto je to v prípade rekondičného pobytu.

8. Na otázku zástupkyne žalovaného žalobca uviedol, že nočnú pohotovosť, pokiaľ nemá výjazd trávi na izbe s tromi posteľami. Nedá sa to nazvať spánok, človek je bdely a v strehu, uvažuje, bude nebude výjazd. Ďalej uviedol, že tým, že je fakticky stále v práci, manželka musí obrazne povedané fungovať sama. Ujmu pociťuje už cca 10 rokov. Žalobu podal až teraz, keď nevedel, že takáto možnosť existuje. Keď má nočnú pohotovosť, aj keď sa snaží zaspáť, nedá sa to. Je stále v strehu. Čaká na výjazd. Do 2 minút musí byť zorientovaný. Ako vodič musí vedieť kam ide, ako sa tam dostane. Zdravotne nie je v sto percentnom stave. Má vysoký krvný tlak. Keď ho nezavolali do práce, druhý deň pracoval ako brigádnik v S.. Za prácu nad čas im dávali voľno, výnimočne peňažnú náhradu. Keby to bolo normálne zaplatená, túto žalobu by nepodal.

9. Zástupkyňa žalovaného na pojednávaní uviedla, že aj žalovaný sa pridrižiava jeho písomných vyjadrení k veci. Žalovaný považuje žalobu čo do základu a výšky za nedôvodnú, keď nedošlo k naplneniu troch zákonných predpokladov. Žalobcom predložené výpočty sú zjavne nepresné a teda nesprávne. Žalovaný má za to, že potreba rozpočítania priemerného služobného času do 6 mesačných referenčných období je nesporná. V ďalšom poukazovala na skutočnosť, že žalobca nárok odvodzuje matematickými prepočtami vychádzajúc z ustanovení o mzdových nárokoch, čím fakticky žiada doplatok rozdielu medzi odmenou za nariadenú služobnú pohotovosť a určenú služobnú pohotovosť. V tomto kontexte uviedla, že náhrada nemajetkovej ujmy nemôže byť ekvivalentom straty na zárobku. Ďalej uviedla, že pre správne vypočítanie skutočne odslužených hodín žalobcu je nutné vychádzať z plachiet služieb, ktoré prestávajú byť plánom hneď po skončení toho ktorého kalendárneho mesiaca. Takže už odrážajú späťne odslužený mesiac, čiže reálne odslužené hodiny. V týchto plánoch sú zapísané 24 hod. služby žalobcu, taktiež nariadená služobná pohotovosť, teda pracovný čas, kedy bol žalobca povolaný do služby v dôsledku napr. veľkého výjazdu, prípadne musel zastúpiť kolegu, ktorý bol PN. V týchto plánoch sú tiež zapísané všetky voľná žalobcu, teda dovolenky, či už riadna dovolenka, dodatková dovolenka, dovolenka za sviatkov, voľno za sviatkov, voľno z kolektívnej zmluvy, návšteva lekára, sprievod, PN, OČR, covidové PN a ďalšie zložky pracovného času žalobcu. Tieto zložky všetky dokopy tvoria fond služobného času, v ktorom musia byť odrazené všetky hodiny, ktoré má žalobca zaplatené, nakoľko tieto plachty služieb sa posielajú na mzdové oddelenie a je na ich základe vyhotovená výplatná páska žalobcu. Avšak, nie všetky hodiny, ktoré má žalobca riadne zaplatené sú aj pracovným časom v zmysle smernice. Napr. počas PN alebo dovolenky žalobca nepracuje podľa pokynov zamestnávateľa, nenachádza sa na pracovisku, hoci tieto hodiny sú hodinami v rámci fondu pracovného času, nie sú hodinami pracovného času v zmysle smernice. To, čo patrí do fondu pracovného času sa uvádza v § 97 zákona o hasičskom zbore. To, čo je potrebné neutralizovať uvádza samotná smernica. Ide o riadnu dovolenku v plachtách vedenú ako DOV. Zástupkyňa žalovaného zopakovala, že v danom prípade ani v jednom z posudzovaných 6- mesačných referenčných období nedošlo u žalobcu k prekročeniu 48 hodinového týždenného pracovného času.

10. Svedkyňa U. M., ktorá je manželkou žalobcu na pojednávaní uviedla, že to, že je manžel hasič, pre ňu znamená, že je na všetko sama. Žalobca má syna z prvého manželstva. Aby sa jeho vzťah so synom nenarušil, bola to ona, ktorá si k nemu našla cestu, sa oňho starala a sa mu venovala, keď ako už uviedla, ako hasič bol stále v práci.

11. Na otázky právnej zástupkyne žalobcu svedkyňa uviedla, že z hasičského zboru odísť nechcel, tú prácu mal rád. Žalobca mal skutočne len výnimočne čas sprevádzať ich dcéru do školy alebo lekárovi, poťažne na inú aktivitu.

12. Na otázky zástupkyne žalovanej svedkyňa uviedla, že prvý deň po službe je žalobca unavený, musí s mu nechať priestor na oddych. V rokoch 2020-2023 bol syn žalobcu s najväčšou pravdepodobnosťou už plnoletý. Pracovná vyťaženosť žalobcu bola i príčinou ich nedorozumení a hádok. Pracovné vyťaženie žalobcu pociťovala najmä, keď ich dcéra nastúpila do škôlky. Odkedy žalobca odišiel z hasičského zboru trávia spolu výrazne viac času.

13. Z listinných dôkazov súd zistil:

14. Z prehľadov plánov služieb žalobcu za obdobie od mája 2020 do apríla 2023 z dochádzkového systému zamestnávateľa žalobcu súd zistil koľko hodín žalobca mesačne odpracoval (v zmysle definície pracovného času obsiahnutej v čl. 2 ods. 1 smernice 2003/88/ES). Celkový odpracovaný čas súd zistil ako súčet služobného času stráveného na pracovisku, resp. prácou v čase služobnej pohotovosti. Doby dovolenky a doby pracovnej neschopnosti súd v súlade s čl. 16 písm b) smernice 2003/88ES pri výpočte nezohľadnil (tj tieto boli pri výpočte priemerného týždenného pracovného času neutrálne.).

V období od mája do októbra 2020 žalobca odpracoval 1.112 hodín

v máji 2020 odpracoval 240 hodín (10x24 hodín),
v júni 2020 odpracoval 216 hodín (9x24 hodín),
v júli 2020 odpracoval 144 hodín (zhoda strán),
v auguste 2020 odpracoval 144 hodín (zhoda strán),
v septembri 2020 odpracoval 216 hodín (9x24 hodín),
v októbri 2020 odpracoval 152 hodín (3x24 hod. + 80 hodín)

V období od novembra 2020 do apríla 2021 žalobca odpracoval 1.180 hodín

v novembri 2020 odpracoval 240 hodín (10x24 hodín),
v decembri 2020 odpracoval 168 hodín (7x24 hodín),
v januári 2021 odpracoval 192 hodín (zhoda strán),
v februári 2021 odpracoval 168 hodín (zhoda strán)
v marci 2021 odpracoval 182 hodín (6x24 hodín + 42 hodín hodín),
v apríli 2021 odpracoval 230 hodín (8x24 hodín +5 dní rekondičného pobytu),

V období od mája 2021 do októbra 2021 žalobca odpracoval 849,90 hodín

v máji 2021 odpracoval 192 hodín (8x24 hodín),
v júni 2021 odpracoval 226,400 hodín (zhoda strán),
v júli 2021 odpracoval 183,5 hodín (8x24 hodín + 8,5 hod.),
v auguste 2021 odpracoval 176 hodín,
v septembri 2021 odpracoval 72 hodín (3x24 hodín),
v októbri 2021 odpracoval 0 hodín,

V období od novembra 2021 do apríla 2022 žalobca odpracoval 458,33 hodín

november 2021 odpracoval 0 hodín,
december 2021 odpracoval 0 hodín,
január 2022 odpracoval 0 hodín,
február 2022 odpracoval 144 hodín (6x24 hodín),
marec 2022 odpracoval 182,33 hodín (zhoda strán),
apríl 2022 odpracoval 132 hodín,

V období od mája 2022 do októbra 2022 žalobca odpracoval 1.139,70 hodín

máj 2022 odpracoval 208 hodín (9x24 hodín),
jún 2022 odpracoval 235,70 hodín (zhoda strán),
júl 2022 odpracoval 144 hodín (6x24 hodín),
august 2022 odpracoval 168 hodín (7x24 hodín),
september 2022 odpracoval 192 hodín (8x24 hodín),
október 2022 odpracoval 192 hodín (8x24 hodín),

V období od novembra 2022 do apríla 2023 žalobca odpracoval 1.085,50 hodín

november 2022 odpracoval 168 hodín (7x24 hodín),
december 2022 odpracoval 190,50 hodín (8x24 hodín),
január 2023 odpracoval 195,5 hodín (9x24 hodín),

február 2023 odpracoval 192 hodín (8x24 hodín),
marec 2023 odpracoval 168 hodín (7x24 hodín),
apríl 2023 odpracoval 172 hodín.

Priemerný týždenný pracovný čas potom súd vypočítal (pre šesťmesačné obdobia aj pre jednotlivé kalendárne mesiace) ako podiel počtu odpracovaných hodín v danom období a počtu týždňov (t.j. sedem dňových období) pripadajúcich na dané obdobie.

Priemerný týždenný pracovný čas žalobcu bol nasledovný:

Za obdobie od mája 2020 do októbra 2020 žalobca odpracoval 1.112 hodín, spolu mu bolo započítaných 164 dní, priemerný počet týždňov v sledovanom období bol 23,49 a priemerný počet skutočne odslúžených hodín žalobcom za týždeň bol 47,463 hodín (1.112/23,49),

Za obdobie od novembra 2020 do apríla 2021 žalobca odpracoval 1.180 hodín, spolu mu bolo započítaných 177 dní, priemerný počet týždňov v sledovanom období bol 25,286 a priemerný počet skutočne odslúžených hodín žalobcom za týždeň bol 46,666 hodín (1.180/25,286),

Za obdobie od mája 2021 do októbra 2021 žalobca odpracoval 849,900 hodín, spolu mu bolo započítaných 131 dní, priemerný počet týždňov v sledovanom období bol 18,715 a priemerný počet skutočne odslúžených hodín žalobcom za týždeň bol 45.413 hodín (849,900/18,715),

Za obdobie od novembra 2021 do apríla 2022 žalobca odpracoval 458,33 hodín, spolu mu bolo započítaných 76,5 dní, priemerný počet týždňov v sledovanom období bol 10,929 a priemerný počet skutočne odslúžených hodín žalobcom za týždeň bol 41.937 hodín (458,33/10,929),

Za obdobie od mája 2022 do októbra 2022 žalobca odpracoval 1.139,70 hodín, spolu mu bolo započítaných 173 dní, priemerný počet týždňov v sledovanom období bol 24,715 a priemerný počet skutočne odslúžených hodín žalobcom za týždeň bol 46.114 hodín (1.139,70/24,715),

Za obdobie od novembra 2022 do apríla 2023 žalobca odpracoval 1.085,500 hodín, spolu mu bolo započítaných 169 dní, priemerný počet týždňov v sledovanom období bol 24,143 a priemerný počet skutočne odslúžených hodín žalobcom za týždeň bol 44,961 hodín (1.085,500/24,143).

15. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 20.08.2025 uviedol, že úvodom si dovoľí poukázať na skutočnosť, že žalobca v tomto konaní predložil štyri rôzne výpočty svojho údajného odpracovaného času, pričom žalovaný konštantne zotrváva na ním predložených výpočtoch, ktoré tvoria prílohu jeho vyjadrenia zo dňa 05.06.2024 a ktoré sú v plnom súlade s vnútroštátnym právom, so smernicou 2003/88/ES (ďalej aj len ako „Smernica“), ako aj s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie. Prvé prepočty, ktoré žalobca v konaní predložil boli v jeho žalobe zo dňa 27.04.2023, pričom tieto boli prepočítané na „referenčné obdobia“ v trvaní marec 2020 až december 2020 (t. j.: 8 mesiacov), január 2021 až december 2021 (t. j.: 12 mesiacov), január 2022 až december 2022 (t. j.: 12 mesiacov) a január 2023 až marec 2023 (t. j.: 3 mesiace). V týchto výpočtoch sa žalobca absolútne nevenoval tomu, čo je hypotézou jeho žaloby, teda údajným presahom jeho pracovného času nad 48 hodinový limit, ale iba si v nich dopočítaval svoju mzdu, akoby išlo o mzdový nárok. Tomuto názoru zodpovedá aj to, že ako dôkaz priložil žalobca k žalobe svoje výplatné pásky. Na strane 4 svojej žaloby žalobca len vágne uvádza, že za žalované obdobie od apríla 2020 do marca 2023 (t. j.: 36 mesiacov) odpracoval v pracovný (služobný) čas v trvaní 55,50 hodín týždenne. Žalobca však na žiadnom mieste vo svojej žalobe nevysvetlil ako vlastne k tomuto číslu prišiel. Žalobca následne vo svojom vyjadrení zo dňa 15.05.2024 predložil druhé prepočty svojho pracovného času, pričom tentokrát už priemerované do 1-mesačných referenčných období a 4-mesačných referenčných období, v rámci ktorých odpočítaval síce dovolenky, lekára, či služobné voľná z odpracovaných hodín, ale taktiež aj vymazával všetky dni voľna aj z počtu dní v mesiaci, čím bezdôvodne rozšíril aplikáciu článku 16 písm. b) 2. odseku Smernice (teda ustanovenia o neutralizácii), čím účelovo povýšil svoj pracovný čas tak, aby navodil dojem, že pracuje podstatne viac než by mal. Žalobca vlastné prepočty následne opätovne zmenil a na pojednávaní dňa 13.03.2025 predložil nové, tretie prepočty, ktoré sa nezhodovali s jeho vlastnými prepočtami uvedenými v replike a už vôbec nie s tými, ktoré žalobca uvádzal vo svojej žalobe. V týchto výpočtoch sa žalobca opätovne nevenoval podstate svojej žaloby a to otázke, aký bol priemerný

týždenný čas žalobcu v jednotlivých referenčných obdobiach (v tomto momente sa žalovanému javí, že žalobca nemá vyriešenú ani len otázku, v akom referenčnom období chce svoj týždenný pracovný čas priemerovať - či v období jedného mesiaca alebo jedného týždňa, hoci žalovaný poukazuje na to, že ani jeden spôsob nie je v súlade s § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. ani so znením Smernice v celom jej kontexte). Z týchto žalobcom predložených a žalovaný si dovoľí tvrdiť že aj neprehľadných výpočtov, má vyplývať údajné prekročenie týždenného času žalobcu po 1.) v jednotlivých mesiacoch a po 2.) v jednotlivých kalendárnych týždňoch. Avšak žalovanému nie je zrejmé, z akých údajov žalobca vychádzal, čo všetko si do odpracovaných hodín započítaval, ani to, aké dni žalobca odpočítaval ako neodpracované. Tieto výpočty boli zo strany žalovaného rozporované priamo na pojednávaní, pričom v tomto vyjadrení žalovaný za všetky rozpory poukáže už len na ten najabsurdnejší z nich, keď žalobca od 37. týždňa roku 2021 (dátum 12.09.2021) až do 4. týždňa roku 2022 (dátumovo do 30.01.2022) uvádza rôzne údaje o svojich odpracovaných hodinách v jednotlivých týždňoch, pohybujúce sa od 18,5 hodiny až po 49,5 hodiny týždenne, napriek tomu, že v tomto čase bol žalobca PN, to znamená, že v tomto čase žalobca žiadnu prácu nevykonával a údaje o jeho odpracovaných hodinách by preto mali byť 0. Žalobca následne na pojednávaní konanom dňa 19.05.2025 zas a znova sporoval vlastné dovtedajšie tvrdenia a predložil nové, v poradí už štvrté prepočty, ktoré sa taktiež nezhodovali so žiadanými z jeho dovtedajších prepočtov. Okrem toho, že žalobca znovu dospel k novým priemerom za niektoré jednotlivé mesiace, ako aj za 4 mesačné referenčné obdobia, tak tieto opätovne neodrážajú jeho skutočne odslužené hodiny. Okrem uvedeného si týmto prepočtom žalobca sporuje aj vlastné tvrdenia ohľadom referenčného obdobia, keď sa odrazu odklonil od svojich tvrdení zo žaloby (že referenčným obdobím je celé žalované obdobie) ako aj od svojich tvrdení prezentovaných na pojednávaní konanom dňa 13.03.2025 (že ide o referenčné obdobie jedného týždňa alebo jedného mesiaca) a predložil konajúcemu súdu prepočty na 4-mesačné a 6-mesačné referenčné obdobia. Žalovaný pre ilustráciu poukazuje na niekoľko mesiacov a na údaje žalobcom v nich uvádzané, pričom dáva do pozornosti, že ani v jednom jedinom prípade sa údaje zo žalobcovej repliky a údaje z prepočtov predložených žalobcom na pojednávaní dňa 19.05.2025 nezhodujú. Nakoľko je predmetom tohto konania to, či žalobca odpracoval viac ako 48 hodín priemerne v zmysle čl. 6 písm. b) Smernice, tak ide o podstatné skutkové tvrdenie, ktoré sa nemôže meniť počas konania. Žalované obdobie je obdobie, ktoré sa už v minulosti stalo a preto nie je možné dospieť pri každom žalobcovom prepočte k iným údajom o žalobcom odpracovaných hodinách. Skutkové tvrdenia nie je možné ohýbať tak, ako sa to žalobcovi hodín. Oproti tomu žalovaný od počiatku konania zotrúva na svojom prepočte, ktorý bol súdu i protistrane predložený v jeho vyjadrení zo dňa 05.06.2024 a ktorý je v súlade so všetkými článkami Smernice, ako aj v súlade s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie. Z tohto výpočtu jednoznačne vyplýva, že čl. 6 písm. b) Smernice voči žalobcovi nebol porušený ani v jednom zo šiestich referenčných období, preto nie je splnená hneď prvá podmienka zodpovednosti žalovaného za škodu, resp. nemajetkovú ujmu žalobcu - a to porušenie právnej normy Únie, ktorá má za cieľ žalobcovi priznať právo. Táto norma, teda čl. 6 písm. b) Smernice voči žalobcovi porušená nebola a žalobca preto nemá nárok na akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy.

1/ Prvé referenčné obdobie plynie počnúc májom 2020 do októbra 2020. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval spolu 1.112,000 v 23,429 týždňoch, čo predstavuje v priemere 47,463 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období Smernica n e b o l a porušená. 2/ Druhé referenčné obdobie plynie počnúc novembrom 2020 do apríla 2021. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval spolu 1.180,000 hodín v 25,286 týždňoch, čo predstavuje v priemere 46,666 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období Smernica n e b o l a porušená. 3/ Tretie referenčné obdobie plynie počnúc májom 2021 do októbra 2021. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval 849,900 hodín v 18,715 týždňoch, čo predstavuje v priemere 45,413 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období Smernica taktiež n e b o l a porušená. 4/ Štvrté referenčné obdobie plynie počnúc novembrom 2021 do apríla 2022. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval 458,333 hodín v 10,929 týždňoch, čo predstavuje v priemere 41,937 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období Smernica taktiež n e b o l a porušená. 5/ Piate referenčné obdobie plynie počnúc májom 2022 do októbra 2022. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval 1.139,700 hodín v 24,715 týždňoch, čo predstavuje v priemere presne 46,114 odpracovaných hodín týždenne a teda ani v tomto referenčnom období Smernica n e b o l a porušená. 6/ Šieste referenčné obdobie plynie počnúc novembra 2022 do apríla 2023. V predmetnom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval 1.085,500 hodín 24,143 týždňoch, čo predstavuje v priemere presne 44,961 odpracovaných hodín týždenne a teda ani v tomto referenčnom období Smernica porušená n e b o l a. Vzhľadom na uvedený prepočet pracovného času žalobcu s poukazom na žalobcom predložený Prehľad plánu služieb a nami predložené Plachty služieb má žalovaný za to, že vo vzťahu k žalobcovi nedošlo k

porušení článku 6 písm. b) Smernica ani v jednom referenčnom období počas žalovaného obdobia a teda neexistuje dôvod na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v akejkoľvek výške. Z uvedeného dôvodu žalovaný považuje žalobu žalobca za špekulatívnu, neopodstatnenú a nedôvodnú, pričom ide len o pokus žalobcu bezdôvodne sa obohatiť na úkor príslušníkov HaZZ, u ktorých došlo k porušeniu predmetného práva vyplývajúceho z článku 6 Smernice. Žalovaný do kolónky „počet odslúžených celých zmien“ započítava celkový počet 24-hodinových zmien v tom-ktorom mesiaci, ktorý na účely výpočtu jeho skutočného pracovného času (teda na účely stĺpca „počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci“) násobí číslom 24. Ak sa pozrieme na máj 2020, žalobca odpracoval 24 hodín v dňoch 02., 05., 08., 11., 14., 17., 20., 23., 26. a 29., teda 10 x 24 hodín. V tabuľke v stĺpci označenom „počet odslúžených celých zmien“ je preto číslo 10. V tomto mesiaci žalobca neopracoval žiadne iné hodiny odslúžené mimo celých zmien, preto je v kolónke „počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci“ uvedené 240 hodín. Následne pracovný čas žalobcu sa započítava aj do stĺpca „počet odslúžených hodín mimo celých zmien“, v ktorom sa premieta pracovný čas žalobcu v dňoch, v ktorých neodpracoval celých 24 hodín. Ide o dni napríklad poldňovej dovolenky alebo iného voľna, návštevy lekára alebo sprevádzanie rodinného príslušníka do lekárskeho zariadenia, pracovný čas počas rekondičných pobytov, či školenia alebo zvyšovanie kvalifikácie, alebo nariadená pracovná pohotovosť, keď žalobca síce nemá mať službu, ale z nejakého dôvodu bol do práce zvolaný. Takáto situácia u žalobcu nenastala často, vidieť ju však môžeme napríklad v mesiaci marec 2021, kedy sa žalobcovi rátali hodiny počas rekondičných pobytov v pracovných dňoch v rozsahu 7,5 hodiny denne (5 x 7,5 hodiny je 37,5 hodiny, vo výpočte žalovaného zaokrúhlené nahor na 38 hodín, v prospech žalobcu). Rovnaká situácia je aj v mesiaci apríl 2021. Dňa 14.06.2021 žalobca odslúžil mimo plánovaných 24 hodinových zmien 10 hodín a 24 minút nariadenej pohotovosti, preto je v mesiaci jún 2021 v stĺpci „počet odslúžených hodín mimo celých zmien“ uvedené číslo 10:24. Pracovný čas žalobcu sa premieta aj v stĺpci „celkový čas zásahu po ukončení služobného dňa po 7:00 hod.“, nakoľko ide o čas, kedy má žalobca výjazd v ranných hodinách, kedy mu už má skončiť 24-hodinová služba, avšak z dôvodu potreby výmeny zmien zostáva v práci aj po ukončení jeho pracovného dňa. Ide teda o pracovný čas, ktorý trávi výkonom služby po 7:00 hod. a tento čas po 7:00 hod. teda nemožno premietnuť v stĺpci „počet odslúžených celých zmien“, keďže tento predstavuje iba 24 hodín. Takáto situácia u žalobcu nastala iba raz a to dňa 05.03.2022. Keďže jeho 24 hodinová smena mala skončiť v ten deň ráno o 7:00, ale žalobca reálne pracoval do 7:50, týchto 50 minút je uvedených v marci 2022 v stĺpci „celkový čas zásahu po ukončení služobného dňa po 7:00 hod.“. Uvedené 3 stĺpce sa spočítajú do stĺpca „počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci“ a tieto predstavujú delenca v rovnici pri výpočte jeho priemerného služobného času. Stĺpec „počet dní v mesiaci“ predstavuje celkový počet dní v mesiaci. Avšak smernica 2003/88/ES v článku 16 písm. b) ustanovuje dni, ktoré nemožno použiť na kompenzáciu pracovného času žalobcu v iných dňoch. Ide o dni času odpočinku, počas ktorých žalobca odpracuje 0 pracovných hodín, avšak tento deň nemožno použiť v priemerovaní jeho pracovného času na účely článku 6 písm. b) smernice 2003/88/ES. Uvedeným postupom sa ponížuje deliteľ a zvyšuje sa podiel, čím smernica 2003/88/ES poskytuje zvýšenú ochranu pracovníkom. Žalovaný uvádza, že smernica 2003/88/ES považuje za neutrálne dni iba dni riadnej ročnej dovolenky v rozsahu 4 týždňov (v plachtách služieb označené ako „DOV“) a všetky dni práceneschopnosti (v plachtách služieb označené ako „PN“, „PNK“ a „OČR“). Žalovaný uvádza, že na účely neutrálnych dní považuje všetku „DOV“, „PN“, „PNK“, „OČR“ a nad rámec aj dni „VSZ“. Z uvedeného dôvodu v stĺpci „počet dní DOV, OČR, PN, PNK, VSZ“ sa premietajú neutrálne dni, ktoré nie sú zahrnuté v stĺpci „započítané dni“ a teda sa nevyužívajú na výpočet priemerného služobného času žalobcu. Pre príklad žalovaný uvádza, že v mesiaci júl 2020 mal žalobca v dňoch 22.07., 25.7, 28.7 a 31.7 riadnu dovolenku, preto sa 4 dni z celkového počtu dní v mesiaci odpočítavajú. Žalovaný dáva do pozornosti, že žalobca mal v tomto mesiaci aj jeden deň dodatkovvej dovolenky (16.07.2020), avšak dodatková dovolenka nie je dovolenkou v zmysle článku 16 písm. b) a preto sa tento deň z počtu dní v mesiaci neodpočíta. Keďže mesiac júl má 31 dní, z ktorých sa 4 dni riadnej dovolenky žalobcu v zmysle článku 16 písm. b) Smernice odpočítava, vyjde nám 27 dní, ktoré sú uvedené v stĺpci „započítané dni“. Opakujeme, že takýmto spôsobom sa však neutralizuje iba riadna dovolenka (DOV) a nie napr. aj dodatková dovolenka (DOD) zo dňa 16.07.2020, pretože túto situáciu Smernica neprezumuje. Výsledkom je teda stĺpec „priemerný počet skutočne odslúžených hodín za týždeň“, ktorý predstavuje podiel medzi delencou (počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci) a deliteľom (priemerný počet týždňov v sledovanom období). V prvom referenčnom období (máj 2020 až október 2020) to teda vyzerá nasledovne: počet skutočne odslúžených hodín v mesiaci je 1.112,00. priemerný počet týždňov v sledovanom období je 23,429 (toto číslo sme dostali vydelením započítaných dní, teda 164 počtom dní v týždni, teda 7), 1.112 delené 23,429 sa rovná 47,4625, teda priemerný počet skutočne odslúžených hodín za týždeň bol u žalobcu v prvom referenčnom období 47 hodín a necelých 28 minút. K potrebe použitia šesťmesačných referenčných období žalovaný uviedol, že má za to, že

jediný správny spôsob kontroly, či u žalobcu došlo k prekročeniu maximálneho týždenného priemerného pracovného času alebo nie, je spôsobom referenčných období dlhých 6 mesiacov a to z nasledovných dôvodov: Judikatúra Súdneho dvora Európskej Únie: V prípade, ak má žalobca alebo konajúci súd za to, že do vnútroštátneho poriadku Slovenskej republiky neboli transponované ustanovenia o referenčnom období, tak vnútroštátny súd pri skúmaní porušenia článku 6 písm. b) Smernice musí vychádzať z judikatúry Súdneho dvora EÚ a preto poukazujeme na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-254/18 zo dňa 11.04.2019. „Svojimi dvomi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 6 písm. b), článok 16 písm. b) a článok 19 prvý odsek smernice 2003/88 majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá na účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času stanovuje referenčné obdobia, ktoré sa začínajú a končia v určitých kalendárnych dátumoch, a nie referenčné obdobia určené pohyblivým spôsobom.“ Predovšetkým bod 23 dotknutého rozhodnutia je podstatným na účely tohto konania: „Z ustanovení citovaných v bodoch 21 a 22 tohto rozsudku vyplýva, že priemerný týždenný pracovný čas možno vypočítať nie z období siedmich dní, ale z období nazývaných „referenčné“, ktoré môžu dosahovať až štyri mesiace v rámci všeobecného režimu a až šesť mesiacov v rámci režimu odchýlky. Výpočet priemerného týždenného pracovného času z týchto referenčných období má podľa odôvodnenia 15 smernice 2003/88 za cieľ poskytnúť určitú pružnosť pri uplatňovaní článku 6 písm. b) tejto smernice tak, aby akékoľvek prekročenie maximálneho týždenného pracovného času v určitých momentoch referenčného obdobia mohlo byť kompenzované zodpovedajúcim skrátením v iných častiach tohto obdobia. Nevyžaduje sa teda rovnomerné rozdelenie počtu pracovných hodín počas celej doby referenčného obdobia (rozsudok z 9. novembra 2017, Maio P. da H., C-306/16, EU:C:2017:844, bod 43).“ Taktiež aj na bod 24 predmetného rozhodnutia: „Z ustanovení citovaných v bodoch 21 a 22 tohto rozsudku tiež vyplýva, že pojem „referenčné obdobie“ je na jednej strane jednotný pojem, ktorý má rovnaký význam v rámci spoločného režimu a režimu výnimky, a na druhej strane pojem, ktorý neobsahuje žiadny odkaz na vnútroštátne právo členských štátov a ktorý treba chápať ako autonómny pojem práva Únie a vykladať na celom jej území jednotne, nezávisle od kvalifikácií používaných v členských štátoch, s prihliadnutím na znenie predmetného ustanovenia, ako aj na jeho kontext a ciele, ktoré sleduje právna úprava, ktorej je súčasťou (pozri analogicky rozsudok z 9. novembra 2017, P. P. da H., C-306/16, EU:C:2017:844, bod 38 a citovanú judikatúru).“ Súdny dvor EÚ považuje pojem „referenčné obdobie“ za pojem Únie, od ktorého sa taktiež nemožno odchýliť, nakoľko konkrétne odchýlky explicitne stanovuje Smernica, ktorá na účely protipožiarnej služby stanovuje obdobie dlhé 6 mesiacov, resp. 12 mesiacov, ak je predmetné obdobie stanovené v kolektívnej zmluve. Súdny dvor EÚ vo viacerých častiach predmetného rozsudku (C-254/18) uviedol, že referenčné obdobie je „jednotka merania času“, pričom ustanovenia čl. 16 v spojení s čl. 19 predstavuje právo pracovníka na to, aby nebolo možné zisťovať jeho priemerný týždenný pracovný čas v období dlhšom ako je 12 mesiacov a z uvedeného dôvodu má v spojení s článkom 6 písm. b) Smernice priamy účinok. Súdny dvor EÚ však nikdy neuviedol, že je právo pracovníka, aby sa „priemerný“ pracovný čas skúmal v obdobiach 7 dní, ak by členský štát neprijal referenčné obdobia. Súdny dvor EÚ rovnako zdôrazňuje, cit.: „Treba tiež zdôrazniť, že ako vyplýva z odôvodnenia 15 smernice 2003/88, pružnosť, ktorú táto smernica poskytuje vo svojich článkoch 16 a 19, pokiaľ ide o uplatňovanie najmä článku 6 písm. b) uvedenej smernice, je bez vplyvu na dodržiavanie zásad ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov.“ Z uvedeného teda vyplýva, že uplatnenie referenčných období v zmysle smernice 2003/88/ES (teda pre protipožiarne služby obdobie dlhé 6 alebo 12 mesiacov) nemá žiaden vplyv na dodržiavanie zásad ochrany bezpečnosti a zdravia pracovníkov. Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-254/18 však nie je ojedinelý. Súdny dvor EÚ už v rozsudku vo veci C-303/98 zo dňa 03.10.2000 v bode 70 uviedol, že v dôsledku toho je odpoveďou na otázku 3(c) taká, že v prípade neexistencie vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá by transponovala článok 16 ods. 2 smernice 93/104 alebo prípadne výslovne prijímajúcej jednu z výnimiek stanovených v článku 17 ods. 2, 3 alebo 4 tejto smernice, možno tieto ustanovenia vykladať ako ustanovenia s priamym účinkom, pretože jednotlivcom priznávajú právo, podľa ktorého referenčné obdobie na uplatnenie maximálnej dĺžky ich týždenného pracovného času nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Z uvedeného rozsudku Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva, že ak by sme aj prijali záver, že Slovenská republika netransponovala pojem „referenčné obdobie“, tak je nevyhnutné na tieto za každých okolností prihliadať. Ale aj podľa bodu 49 rozsudku SD EÚ vo veci C-55/18, cit.: „Objektívne a hodnoverné určenie počtu hodín odpracovaných za deň a za týždeň je totiž nevyhnutné na to, aby bolo možné jednak zistiť, či bol v referenčnom období stanovenom v článku 16 písm. b) alebo v článku 19 smernice 2003/88 dodržaný maximálny týždenný pracovný čas definovaný v článku 6 tejto smernice...“ Súdny dvor EÚ jasne v rozsudku C-55/18 bode 49 stanovil, že referenčné obdobie sa odvíja od článkov 16 a 19 Smernice, pričom nestanovil podmienku ich transpozície pre ich aplikáciu. Európska Komisia vydala výkladové oznámenie k smernici 2003/88/ES, ktoré bližšie rozoberá jednotlivé časti dotknutej

Smernice, pričom vychádza z judikatúry Súdneho dvora EÚ. Európska Komisia predmetné výkladové oznámenie pravidelne dopĺňa, pričom žalovaný poukazuje na Korigendum k oznámeniu komisie č. 2023/C 143/06 zo dňa 26.04.2023. Európska Komisia má za to, že: „Súdny dvor usúdil, že článok 6 ods. 2 v spojení s ustanoveniami o referenčnom období spĺňa všetky predpoklady na to, aby vyvolal priame účinky.“ Európska Komisia taktiež zdôraznila, že limit podľa článku 6 písm. b/ je priemer, ktorý možno vypočítať za referenčné obdobie nepresahujúce 4 mesiace, ak sa na vec nevzťahujú žiadne odchýlky. Aj podľa názoru Európskej Komisie sa priemerný týždenný pracovný čas počíta v referenčnom období, pričom sa predmetné uplatňuje aj v prípade, ak nedošlo k transpozícií pojmu „referenčné obdobie“, nakoľko ako bolo vyššie uvedené, predmetný pojem je taktiež pojmom Únie, ktoré sa aplikuje v každom členskom štáte s ohľadom na účel Smernice a potrebu pružnosti určitých ustanovení danej Smernice. § 86 ods. 1 zákon č. 315/2001 Z. z. vo vzťahu k zákonu č. 561/2005 Z. z. Zákon č. 315/2001 Z. z. je z 02.07.2001. Smernica 2003/88/ES je z 04.11.2003. Slovenská republika pristúpila k Európskej únii dňa 01.05.2004. V čase pristúpenia SR do EÚ už existovalo množstvo smerníc, pri ktorých bolo nevyhnutné posúdiť ich transpozíciu do právneho poriadku Slovenskej republiky. Slovenská republika túto skutočnosť urobila prostredníctvom zákona č. 561/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení neskorších predpisov a o doplnení zákona č. 338/2000 Z. z. o vnútrozemskej plavbe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 580/2003 Z. z. (ďalej ako „zákon č. 561/2005 Z. z.“). K smernici 2003/88/ES (ako ku každej inej) v členskom štáte musí byť priradený vecný gestor, ktorý zabezpečuje jej transpozíciu. Podľa rozhodnutia Úradu vlády SR bola gescia smernice 2003/88/ES priradená Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny SR v spolupugescii s Ministerstvom zdravotníctva SR a Ministerstvom dopravy a výstavby SR:

na mieste uviesť, že členské štáty v prípade, ak považujú určitú smernicu za transponovanú tým spôsobom, že už existujúci zákon reflektuje podmienky tejto smernice, tak nie sú povinné prijímať opatrenia na opakovanú transpozíciu danej smernice. Vo vzťahu k zákona č. 315/2001 Z. z. bolo posúdenie transpozície smernice 2003/88/ES urobené prostredníctvom zákona č. 561/2005 Z. z. nasledovne: Vo vzťahu k článku 2 smernice 2003/88/ES sú transpozičnými článkami: § 85 ods. 1 - 2, § 86 ods. 1 - 4, § 87 ods. 1 - 4, § 88 ods. 1 - 2, § 89 ods. 1 - 3, § 90 ods. 1 - 2, § 91 ods. 1 - 3, § 92 ods. 1 - 4 a § 03 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. Vo vzťahu k článku 6 smernice 2003/88/ES sú transpozičnými článkami: § 85 ods. 1 - 2, § 86 ods. 1 - 4, § 90 ods. 1 - 2, § 92 ods. 2 - 3, § 122 a § 192 zákona č. 315/2001 Z. z. Vo vzťahu k článku 15 smernice 2003/88/ES zákon č. 315/2001 Z. z. neobsahuje transpozičné články. Vo vzťahu k článku 17 smernice 2003/88/ES sú transpozičnými článkami: § 12 ods. 6 - 7, § 85 ods. 1 - 2, § 86 ods. 1 - 4, § 87 ods. 1 - 4, § 88 ods. 1 - 2, § 89 ods. 1 - 3, § 90 ods. 1 - 2, § 91 ods. 1 - 3, § 92 ods. 1 - 4, § 93 ods. 1 - 4, § 94 a § 122 zákona č. 315/2001 Z. z. Tabuľka zhody bola súčasťou legislatívneho procesu zákona č. 561/2005 Z. z. a preto je dostupná na stránke Národnej rady Slovenskej republiky, avšak žalovaný predmetnú tabuľku zhody predkladá konajúcejmu súdu v zmysle zásady hospodárnosti konania. Z uvedenej analýzy historického výkladu teda bezpochyby vyplýva, že Slovenská republika nepotrebovala opakovane transponovať otázku referenčného obdobia do vnútroštátneho právneho poriadku, nakoľko táto otázka bola v zákone č. 315/2001 Z. z. stanovená ešte pred prijatím smernice 2003/88/ES. S poukazom na § 1 ods. 1 zákona č. 314/2001 Z. z., ktorý reflektuje Smernicou stanovenú potrebu nepretržitej prevádzky HaZZ vzhľadom na jeho cieľ a funkciu možno konštatovať, že uvedené preukazuje aj potreba minimálnych stavov na hasičskej stanici za účelom jej efektivity a životaschopnosti, teda § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. reflektuje určité obdobie smerom do budúcnosti, v rámci ktorého sa následne plánujú služby príslušníkov HaZZ. Žalovaný nad rámec k tomuto bodu uvádza, že pojem „referenčné obdobie“ reflektuje určitý časový úsek (obdobie), v rámci ktorého sa počíta priemer pracovného času. To znamená, že smernica 2003/88/ES prezumuje rozvrhnutie pracovného času v určitom období, ktoré sa stalo v minulosti. Tu je na mieste uviesť, že tieto 2 pojmy (referenčné obdobie a § 86 ods. 1) upravujú rovnaký časový úsek, pričom je potrebné zdôrazniť, že tento časový úsek je jedným upravený do minulosti a druhým do budúcnosti. V konečnom dôsledku § 86 zákona č. 315/2001 Z. z. upravuje budúce rozvrhnutie služieb, teda vopred prezumuje určitú úpravu a plánovanie do určitého obdobia (6 mesiacov). Pojem „referenčné obdobie“ je pojmom „následku“ teda ustanovuje, ako možno pracovný čas naplánovaný v minulosti skúmať. Je preto irelevantné tvrdenie žalobcu, že by § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. nesúvisel s maximálnym obmedzením týždenného pracovného času podľa Smernice. Z uvedeného možno logicky dospieť k záveru, že ak by § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. neprezumoval plánovanie služieb do určitého obdobia (6 mesiacov) do budúcnosti, tak by nebolo logicky možné aplikovať referenčné obdobie, keďže by zákon č. 315/2001 Z. z. nemohol prezumovať existenciu akéhokoľvek obdobia na účely plánovania služieb. Aj z praxe plánovania služieb príslušníkov HaZZ jednoznačne vyplýva, že sa služby príslušníkov HaZZ plánujú na obdobie 6 mesiacov. Dokonca aj fond pracovného času (ktorý však nie je predmetom tohto konania) sa vyrovnáva v obdobiach kalendárnych

polrokov, teda v období dvoch 6-mesačných období. Ako už bolo vyššie uvedené, nemožno opomenúť ani účel smernice 2003/88/ES čo do otázky referenčného obdobia. Ako sme uviedli v časti I. tohto článku, samotný Súdny dvor EÚ považuje aplikáciu referenčného obdobia pred vnútroštátnymi súdom za neovplyvňujúcu práva pracovníkov vyplývajúcich z dotknutej Smernice. V odseku 15 preambuly smernice 2003/88/ES prezumuje účel Smernice, ktorým je chrániť verejnoprávne záujmy členských štátov. V predmetnom odseku Smernice sa prezumuje potreba pružnosti pri uplatňovaní určitých ustanovení dotknutej Smernice. Článok 6 písm. b) Smernice explicitne stanovuje, že týždenný pracovný čas je priemerným. Článok 16 písm. b) Smernice explicitne stanovuje primárne referenčné obdobie na účely článku 6, kedy uvedené stanovuje na obdobie štyroch mesiacov. Odsek 15 preambuly smernice 2003/88/ES a teda potreba pružnosti ustanovení smernice 2003/88/ES sa odzrkadľuje v článku 17 ods. 3 písm. b/ bodu iii). Smernica prezumuje, že na účely potreby zabezpečenia nepretržitej prevádzky pri protipožiarnych službách (hasičov) je potrebné rozšíriť referenčné obdobie až na 6, resp. 12 mesiacov (čl. 19). Referenčné obdobie je pre plánovanie služieb hasičov kľúčový nástroj, ktorý: umožňuje flexibilne rozvrhnúť služby, zabezpečuje dodržiavanie pracovnoprávnych limitov, pomáha vyrovnávať náročnosť služby v čase, prispieva k ochrane zdravia a bezpečnosti pri výkone práce. Hasiči môžu mať počas niektorých týždňov viac služieb, v iných menej, pričom ich priemerný týždenný pracovný čas sa vyrovná v rámci referenčného obdobia. Aj keď má hasič v jednom týždni službu 60 hodín, v nasledujúcich týždňoch môže mať menej, aby v priemere neprekročil zákonný limit. Referenčné obdobie umožňuje strategické plánovanie čerpania voľna podľa vyťaženia. Niektoré úkony (napr. pohotovosť mimo pracoviska) sa započítavajú inak - referenčné obdobie umožňuje flexibilné sledovanie ich vplyvu na celkový pracovný čas. Nakoľko je potrebné zabezpečenie fungovania hasičskej stanice 24/7, nikdy by nebolo možné účinne zabezpečiť aby každý jednotlivý týždeň nedošlo u žiadneho príslušníka k presahu 48 hodín. Modelujeme najjednoduchšiu situáciu, ktorá v praxi nastáva a to, že by po jednej 24- hodinovej zmene v týždni príslušník slúžil druhú 24 hodinovú zmenu, ktorá by trvala z dôvodu požiaru dlhší čas. Už to by potom znamenalo, že by automaticky došlo k presahu 48 hodinového týždenného pracovného času u príslušníka, aj keď to žalovaný nevie nijakým spôsobom odvrátiť. Je zrejmé, že Smernica taký postup nepredpokladala a práve preto pre určité povolania existujú výnimky, tzv. „odchýlky“, ktoré je potrebné uplatňovať aj v uvedenom prípade. Taktiež aj § 1 ods. 1 zákona č. 314/2001 Z. z. reflektuje Smernicou stanovenú potrebu nepretržitej prevádzky HaZZ vzhľadom na jeho cieľ a funkciu. Uvedené preukazuje aj potreba minimálnych stavov na hasičskej stanici za účelom jej efektivity a životaschopnosti. Vo vzťahu k ostatnej argumentácii, ktorá nie je predmetom tohto vyjadrenia žalovaný odkazuje na svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 17.01.2024 a vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného zo dňa 05.06.2024, ako aj na svoje prednesy na pojednávaníach konaných dňa 23.01.2025, dňa 13.03.2025 a dňa 19.05.2025. Žalovaný má za to, že žalovaný súdu prvej inštancie predložil vyjadrenie s uvedením skutočností a argumentov, ktoré sú v danej veci relevantné. Žalovaný sa nestotožňuje so žalobcom uplatneným nárokom. Žalovaný si dovoľuje navrhnúť Mestskému súdu Bratislava IV aby žalobu žalobcu zamietol.

16. V rámci právneho posúdenia veci vychádzal súd z nasledovných ustanovení právnych predpisov:

17. Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy SR Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

18. Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

19. Podľa článku 1 ods. 1 smernice 2003/88/ES táto smernica ustanovuje minimálne požiadavky na bezpečnosť a ochranu zdravia pre organizáciu pracovného času.

20. Podľa článku 1 ods. 2 smernice 2003/88/ES táto smernica sa vzťahuje na: a) minimálne doby denného odpočinku, týždenného odpočinku a ročnej dovolenky, prestávky v práci a na maximálny týždenný pracovný čas a b) určité aspekty nočnej práce, práce na zmeny a rozvrhnutie práce.

21. Podľa článku 1 ods. 3 smernice 2003/88/ES táto smernica sa vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné, v zmysle článku 2 smernice 89/391/EHS bez toho, aby boli dotknuté články 14, 17, 18 a 19 tejto smernice.

22. Podľa článku 2 ods. 1 smernice 2003/88/ES pracovný čas je akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou.

23. Podľa čl. 6 smernice 2003/88/ES členské štáty prijímajú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov: a) týždenný pracovný čas bude obmedzený zákonmi, inými právnymi predpismi alebo správными opatreniami alebo kolektívnymi zmluvami alebo dohodami medzi sociálnymi partnermi, b) priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.

24. Podľa čl. 16 písm. b) smernice 2003/88/ES členské štáty môžu ustanoviť pre uplatňovanie článku 6 (maximálny týždenný pracovný čas) referenčné obdobie nepresahujúce štyri mesiace. Doby platenej ročnej dovolenky priznané v súlade s článkom 7 a doby pracovnej neschopnosti sa nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne.

25. Podľa čl. 17 ods. 2 smernice 2003/88/ES odchýlky uvedené v odsekoch 3, 4 a 5 sa môžu prijať prostredníctvom zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení alebo prostredníctvom kolektívnych zmlúv alebo dohôd medzi sociálnymi partnermi za predpokladu, že príslušným pracovníkom sa poskytne rovnocenný náhradný čas odpočinku alebo že vo výnimočných prípadoch, keď nie je z objektívnych dôvodov možné poskytnúť rovnocenný náhradný čas odpočinku, sa dotknutým pracovníkom poskytne primeraná ochrana.

26. Podľa čl. 17 ods. 3 písm. c) bod iii) smernice 2003/88/ES v súlade s odsekom 2 tohto článku sa môžu vykonať odchýlky článkov 3, 4, 5, 8 a 16 v prípade činností spojených s potrebou nepretržitej služby alebo výroby, najmä služby tlače, rádia, televízie, filmovej tvorby, pôšt a telekomunikácií, sanitky, protipožiarne služby a služby civilnej ochrany.

27. Podľa čl. 17 ods. 5 smernice 2003/88/ES, pokiaľ ide o článok 16 písm. b) odchýlky uvedené v prvom pododseku sa povolia za predpokladu, že referenčné obdobie nepresiahne 12 mesiacov počas prvej časti prechodného obdobia ustanoveného v piatom pododseku a šesť mesiacov po ňom.

28. Podľa § 12 ods. 6 zákona č. 315/2001 Z. z. o Hasičskom a záchrannom zbore v znení účinnom do 31.10.2024 (ďalej len "zákon č. 315/2001 Z. z.") na právne vzťahy príslušníkov pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahuje Zákonník práce, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon.

29. Podľa § 85 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. služobný čas príslušníka je časový úsek, v ktorom príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu.

30. Podľa § 85 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. služobný čas príslušníka je 40 hodín týždenne. Skrátenie týždenného služobného času príslušníka možno dohodnúť v kolektívnej zmluve vyššieho stupňa.

31. Podľa § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. služobný čas príslušníkov môže byť rozvrhnutý nerovnomerne. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov.

32. Podľa § 86 ods. 2 zákona č. 315/2001 Z. z. pri nerovnomernom rozvrhnutí nesmie byť dĺžka služobného času v jednotlivých služobných dňoch vyššia ako 18 hodín. Celková dĺžka vykonávania štátnej služby a na ňu bezprostredne nadväzujúcej služobnej pohotovosti v miest vykonávania štátnej služby je najviac 24 hodín v služobnom dni.

33. Podľa § 91 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. štátnou službou nadčas je štátna služba vykonávaná nad rámec určeného služobného času.

34. Podľa § 91 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z. z. v kalendárnom roku možno príslušníkovi prikázať štátnu službu nadčas v rozsahu najviac 300 hodín.

35. Podľa § 92 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. služobný úrad určuje príslušníkovi služobnú pohotovosť v štátnej službe v mieste vykonávania štátnej služby, ktorá bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby podľa § 86 ods. 2 v rámci rozvrhnutia služobného času.

36. Podľa § 92 ods. 2 písm. a) zákona č. 315/2001 Z. z. na zabezpečenie nevyhnutných úloh môže služobný úrad v odôvodnených prípadoch nariadiť príslušníkovi služobnú pohotovosť mimo rozvrhnutia služobného času v mieste vykonávania štátnej služby.

37. Podľa § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. ako vykonávanie štátnej služby sa posudzuje služby podľa osobitného predpisu, d) účasti na rekondičnom pobyte, e) prehlbovania kvalifikácie, f) zvyšovania kvalifikácie, g) prestávok na dojčenie, h) náhradného voľna za štátnu službu nadčas a náhradného voľna za štátnu službu vo sviatok, i) keď príslušník nevykonáva štátnu službu, pretože je sviatok pripadajúci na jeho inak obvyklý služobný deň, j) neprítomnosti príslušníka v štátnej službe z dôvodu 1. dočasnej neschopnosti na vykonávanie štátnej služby z dôvodu choroby alebo úrazu, 2. karantény, 3. materskej dovolenky a rodičovskej dovolenky do troch rokov veku dieťaťa, starostlivosti o dieťa s dlhodobou nepriaznivým zdravotným stavom vyžadujúcim osobitnú starostlivosť do šiestich rokov dieťaťa, 4. zaradenia príslušníka mimo činnnej štátnej služby podľa § 52, ak sa preukáže, že nebol dôvod na zaradenie mimo činnnej štátnej služby, k) vykonávania funkcie národného experta Slovenskej republiky v inštitúciách Európskej únie, l) vykonávania uvoľneného funkcionára príslušného odborového orgánu podľa § 160 ods. 2.

38. Podľa § 103 ods. 5 zákona č. 315/2001 Z. z. príslušníkovi v rozsahu a za podmienok ustanovených týmto zákonom okrem služobného príjmu patrí peňažná náhrada za služobnú pohotovosť v štátnej službe a za pohotovosť pri zabezpečovaní opatrení pre obdobie brannej pohotovosti štátu.

39. Podľa § 122 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z., ak je príslušníkovi podľa §92 ods. 1 určená služobná pohotovosť, patrí mu za každú hodinu tejto pohotovosti peňažná náhrada 15 % zo sumy, ktorou je príslušná časť jeho služobného platu, a 30 % z tejto sumy, ak ide o deň služobného pokoja.

40. Podľa § 122 ods. 3 zákona č. 315/2001 Z. z. náhrada za služobnú pohotovosť podľa odsekov 1 a 2 nepatrí za čas, v ktorom došlo počas jej trvania k vykonaniu štátnej služby takéto vykonávanie štátnej služby je štátnou službou nadčas.

41. Podľa § 193 zákona č. 315/2001 Z. z. na služobný pomer príslušníkov sa použijú primerane ustanovenia § 39, § 40 ods. 11, § 64 ods. 1 písm. a) a c), § 85 a 86, § 88 až 90, § 95, § 98 a 99, § 105, § 109 až 117, § 129 až 132, § 136 až 138, § 141 ods. 2 až 5, § 142 a 143, § 145 až 151, § 152 ods. 1, 2, ods. 4 tretej vety, ods. 5 a 7, § 152a, § 152b, § 152c, § 157 ods. 1 a 2, § 166 ods. 3, § 177 a 178, § 222, § 230, § 231 ods. 4, § 232 až 240 a § 250b ods. 6 a 7 Zákonníka práce.

42. Podľa § 85 ods. 9 Zákonníka práce priemerný týždenný pracovný čas zamestnanca vrátane práce nadčas nesmie prekročiť 48 hodín.

43. Podľa § 96 ods. 2 Zákonníka práce čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas.

44. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "Občiansky zákonník") fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

45. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadost'učinenie.

46. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

47. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

48. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.) za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

49. Podľa § 11 písm. c) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy (ďalej len "zákon č. 575/2001 Z. z.") Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor a Hasičský a záchranný zbor.

50. Aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu nedôvodná.

51. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.792,91 eur z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k pochybeniu tým, že nesprávne transponoval právo Európskej únie. Uviedol, že je príslušníkom Hasičského a záchranného zboru a jeho služobný čas sa rozvrhoval v roku 2000, 2021 na 17 hodinové pracovné zmeny, po ktorých nasleduje určená 7 hodinová služobná pohotovosť na pracovisku, v rok 2022, 2023 na 16 hodinové pracovné zmeny, po ktorých nasledovala určená 8 hodinová služobná pohotovosť na pracovisku, t.j. v rámci jednej pracovnej zmeny strávil na pracovisku sústavne 24 hodín. Síce je uvedené rozvrhovanie v súlade so zákonom o HaZZ, ale je v rozpore s ustálenou judikatúrou SD EÚ. Protiprávnym postupom žalovaného trpel ujmu spočívajúcu v negatívnom zásahu do jeho súkromného života.

52. Náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala vzniknúť (ne)konaním žalovaného spočívajúcim v nesprávnej transpozícii čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES, v zmysle ktorého členské štáty prijímú opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie toho, že v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov priemerný pracovný čas pre každé obdobie siedmich dní vrátane nadčasov neprekročí 48 hodín.

53. Konajúci súd síce dospel k záveru, že Slovenská republika v prípade príslušníkov Hasičského a záchranného zboru (a rovnako aj príslušníkov Horskej záchrannej služby) nesprávne transponovala čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES do slovenského právneho poriadku, v konkrétnych okolnostiach prejednávaneho prípadu však nebolo zo strany žalobcu preukázané, že by mu v tejto súvislosti vznikla nemajetková ujma, pričom samotné porušenie práva Európskej únie ani nebolo natoľko závažné, aby žalobcovi založilo nárok na peňažnú náhradu. Túto skutočnosť potvrdil aj výsluch žalobcu, z ktorého bolo zrejmé, že k žiadnemu zásahu do jeho súkromného a rodinného života nedošlo.

54. Súd sa v prvom rade zaoberal tým, či v konaní boli splnené všetky procesné podmienky, keďže žalovaný vo vyjadrení k žalobe žiadal, aby súd konanie zastavil.

55. Dospel pritom k záveru, že v konaní nebola daná žiadna procesná prekážka, ktorá by bránila prejednaniu a rozhodnutiu vo veci.

56. Právomoc rozhodnúť spor tak, ako ho žalobca skutkovo vymedzil, má v slovenskom právnom systéme výlučne súd v civilnom sporovom konaní.

57. Žalovaný vo svojich vyjadreniach namietal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie. Prípadný nedostatok vecnej legitímácie však nie je dôvodom na zastavenie konania, ale vedie k zamietnutiu žaloby po jej meritórnom prejednaní.

58. Námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného súd vyhodnotil takisto ako nedôvodnú.

59. Z ustálenej judikatúry SD EÚ vyplýva, že členský štát je zodpovedný za správnu transpozíciu práva EÚ do vnútroštátneho právneho poriadku a za jeho dodržiavanie a vymáhanie. Z judikatúry SD EÚ tiež vyplýva, že čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES (predtým čl. 6 ods. 2 smernice Rady 93/104/ES) má tzv. vertikálny priamy účinok, t. j. jednotlivec má právo odvolávať sa na toto ustanovenie v konaní pred vnútroštátnym súdom voči štátu aj v prípade, ak štát neprebral smernicu do vnútroštátneho právneho poriadku v stanovenej lehote alebo ju neprebral správne (porovnaj rozhodnutie SD EÚ vo veci C-397/01 až C-403/01, Pfeiffer a spol. v. Deutsches H. O., Kreisverband Waldshut eV).

60. Zásada zodpovednosti štátu za škody spôsobené jednotlivcom porušením práva EÚ, ktoré sú mu pripísateľné, je súčasťou systému zmlúv, na ktorých je EÚ založená. Jednotlivec sa môže dovolávať práva EÚ na vyvodenie zodpovednosti dotknutého členského štátu s cieľom získať náhradu škody vzniknutej v dôsledku porušenia ustanovenia čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES (porovnaj rozhodnutie SD EÚ vo veci C-429/09, Günter Fuß v. Stadt Halle).

61. Pasívna vecná legitímácia Slovenskej republiky je teda daná, pričom v súlade s § 11 písm. c) zákona č. 575/2001 Z. z. koná za štát Ministerstvo vnútra SR, ktoré je ústredným orgánom štátnej správy pre Policajný zbor a Hasičský a záchranný zbor. Podporne je možné poukázať aj na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého Ministerstvo vnútra SR koná za štát v prípade, ak v dôsledku nesprávneho prebratia smernice Európskej únie alebo ak v dôsledku nedodržania lehoty určenej na jej prebratie vznikla škoda pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do jeho pôsobnosti.

62. Inými slovami, Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom vnútra SR, predstavuje garanta riadnej transpozície Smernice do zákona č. 315/2001 Z.z., pokiaľ ide o nezapočítanú pracovnú pohotovosť príslušníka HaZZ na pracovisku počas jej neaktívnej časti do pracovného času, keďže absentujúca alebo nesprávna transpozícia smernice EÚ do noriem vnútroštátneho práva je výsledkom zákonodárneho a legislatívneho procesu. Ide teda o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorá tu existuje bez ohľadu na to, ktorý konkrétny verejný orgán sa porušenia práva EÚ dopustil, resp. ktorý z orgánov by mal povinnosť škodu podľa vnútroštátnych noriem nahradiť, a teda poukazujúc na uvedené, pasívna vecná legitímácia žalovaného je v spore daná.

63. V predmetnom spore si žalobca ako jednotlivec poškodený porušením práva EÚ uplatňoval náhradu škody voči Slovenskej republike ako členskému štátu EÚ, a to na tom základe, že došlo k nesprávnej transpozícii smernice 2003/88/ES do slovenského právneho poriadku. Porušenie práva EÚ malo spočívať konkrétne v tom, že Slovenská republika vo vzťahu k príslušníkom Hasičského a záchranného zboru (a rovnako aj príslušníkom Horskej záchranej služby) neprevzala do svojho právneho poriadku ustanovenie čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES o maximálnom priemernom týždennom pracovnom čase. V dôsledku toho podľa žalobcu dochádzalo k tomu, že v rozhodnom období troch rokov pred podaním žaloby (t. j. v období od apríla 2020 do marca 2023) odpracoval ako príslušník Hasičského a záchranného zboru viac, ako pripúšťa uvedené ustanovenie smernice. Týmto protiprávnym postupom žalovaného mal žalobca utpieť nemajetkovú ujmu spočívajúcu v negatívnom zásahu do jeho práva na súkromný život, a to tým, že žalobca nemohol venovať tento čas svojej rodine, priateľom, koníčkovi či psychickému a fyzickému odpočinku od práce.

64. Zodpovednosť členského štátu za škodu spôsobenú porušením únievého práva je absolútna a objektívna, členský štát nemá k dispozícii žiadne exkulpačné ani liberačné dôvody, a to bez ohľadu na skutočnosť, ktorý orgán v mene členského štátu škodu jednotlivcovi spôsobil.

65. Z judikatúry SD EÚ vyplýva, že pre vznik zodpovednosti členského štátu za ujmu spôsobenú jednotlivcovi porušením právnej normy EÚ je potrebné kumulatívne splnenie nasledovných troch podmienok: (i) cieľom porušenej normy EÚ bolo priznať jednotlivcom práva, (ii) porušenie takejto normy muselo byť dostatočne závažné a (iii) medzi týmto porušením a škodou spôsobenou jednotlivcovi musí existovať priama príčinná súvislosť. Uvedené podmienky musia byť splnené aj vtedy, ak škoda bola spôsobená v dôsledku prijatia legislatívneho alebo administratívneho aktu, ktorý bol prijatý v rozpore s právom EÚ, a to bez ohľadu na charakter subjektu, ktorý tento akt prijal. Štát musí, s výhradou nároku na náhradu škody, ktorá má základ priamo v práve EÚ, napraviť následky spôsobenej škody podľa vnútroštátneho práva upravujúceho zodpovednosť za spôsobenú škodu, pričom podmienky náhrady

škody stanovené vo vnútroštátnych právnych úpravách nemôžu byť menej výhodné ako podmienky týkajúce sa obdobných vnútroštátnych prostriedkov nápravy (zásada ekvivalencie) a nemôžu byť upravené tak, aby viedli k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu získania náhrady (zásada efektivity). Náhrada škody spôsobenej jednotlivcovi porušením práva EÚ musí byť primeraná vzniknutej škode, aby mohla zabezpečiť skutočnú ochranu jeho práv. V prípade neexistencie práva EÚ v tejto oblasti je teda na vnútroštátnom poriadku dotknutého členského štátu, aby za predpokladu, že budú dodržané zásady ekvivalencie a efektivity, stanovil kritériá umožňujúce určiť rozsah náhrady škody (porovnaj napr. rozhodnutie SD EÚ vo veci C-429/09, L. Fuß v. X. Halle).

66. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa za nesprávny úradný postup nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy SR, t. j. postup a výsledok postupu Národnej rady SR pri uznášaní sa na ústave, ústavných a ostatných zákonoch. Keďže prijatie zákona Národnou radou SR v konkrétnom znení (napr. pri preberaní práva EÚ) nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, zákon č. 514/2003 Z. z. sa na prejednávany prípad neaplikuje. Z uvedeného dôvodu ani nebolo potrebné predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže v posudzovanej veci neexistuje konkrétna právna úprava na úrovni práva EÚ, zodpovednosť za vzniknutú škodu či nemajetkovú ujmu (vrátane kritérií určujúcich rozsah náhrady) sa riadi vnútroštátnym právom, konkrétne ustanoveniami Občianskeho zákonníka o náhrade škody (§ 415 a nasl. Občianskeho zákonníka) a ochrane osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka).

67. Aby mohol konajúci súd pristúpiť k posúdeniu otázky, či pri preberaní čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES vo vzťahu k príslušníkom Hasičského a záchranného zboru do slovenského právneho poriadku došlo k pochybeniu, musel v prvom rade ustáliť, či sa smernica 2003/88/ES na príslušníkov Hasičského a záchranného zboru vôbec uplatňuje.

68. V zmysle čl. 1 ods. 3 smernice 2003/88/ES sa táto smernica vzťahuje na všetky odvetvia činností, verejné a súkromné, v zmysle článku 2 smernice 89/391/EHS.

69. V zmysle čl. 2 ods. 1 a 2 smernice 89/391/EHS sa táto smernica vzťahuje na všetky odvetvia činnosti, verejné a súkromné (priemysel, poľnohospodárstvo, obchod, administratívu, služby, vzdelávanie, kultúru, voľný čas atď.);

70. Táto smernica sa neuplatňuje tam, kde sú s ňou nevyhnutne v rozpore charakteristiky vlastné pre určité osobitné činnosti verejných služieb, ako sú napríklad ozbrojené sily, polícia alebo pre určité osobitné činnosti služieb civilnej ochrany.

71. Z týchto ustanovení je zrejmé, že aj služby civilnej ochrany - kam nepochybne patria aj príslušníci Hasičského a záchranného zboru - spadajú do pôsobnosti uvedených smerníc, a to s výnimkou určitých osobitných služieb, ktorých charakteristiky sú nevyhnutne v rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v týchto smerniciach.

72. Takisto SD EÚ skonštatoval, že činnosti vykonávané zásahovými službami verejnej hasičskej služby - okrem prípadu výnimočných okolností - patria do rozsahu pôsobnosti smernice 2003/88/ES, takže čl. 6 písm. b) tejto smernice v zásade bráni prekročeniu 48 hodinovej hranice stanovenej pre maximálny týždenný pracovný čas vrátane zásahových služieb (porovnaj rozhodnutie SD EÚ vo veci C-429/09, L. Fuß v. Stadt Halle). Smernica 2003/88/ES je teda plne aplikovateľná aj na príslušníkov Hasičského a záchranného zboru. O tom, že smernica 2003/88/ES má dopadať aj na príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, svedčí aj tá prostá skutočnosť, že zákon č. 315/2001 Z. z. vo svojej prílohe č. 4 zaradil túto smernicu medzi právne záväzné akty EÚ preberané týmto zákonom. Tak ako akýkoľvek čas, počas ktorého pracovník pracuje podľa pokynov zamestnávateľa a vykonáva svoju činnosť alebo povinnosti v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a/alebo praxou.

73. V zmysle čl. 2 ods. 2 smernice 2003/88/ES čas odpočinku je akýkoľvek čas, ktorý nie je pracovným časom. Pojmy "pracovný čas" a "čas odpočinku" v zmysle smernice sa nemôžu vykladať z hľadiska požiadaviek rôznych právnych úprav členských štátov, ale predstavujú pojmy práva EÚ, ktoré je potrebné definovať na základe objektívnych znakov a pri zohľadnení systému a cieľa uvedenej smernice. Iba takýto autonómny výklad zaručí smernici plnú účinnosť, ako aj jednotné uplatňovanie uvedených pojmov

vo všetkých členských štátoch (porovnaj rozhodnutie SD EÚ vo veci C-151/02, Landeshauptstadt O. v. A. U.).

74. Z judikatúry SD EÚ pritom jasne vyplýva, že pracovný čas zodpovedajúci pracovnej pohotovosti a pohotovostnej službe, počas ktorých je dotknutý pracovník fyzicky prítomný na pracovisku, je súčasťou pojmu "pracovný čas" v zmysle smernice 2003/88/ES, a teda že tento pojem bráni vnútroštátnej právnej úprave stanovujúcej priemerný týždenný pracovný čas, ktorý vzhľadom na to, že zahŕňa takéto obdobia pracovnej pohotovosti a pohotovostnej služby, prekračuje maximálnu týždennú hranicu upravenú v článku 6 písm. b) uvedenej smernice (porovnaj rozhodnutie SD EÚ vo veci C-429/09, L. Fuß v. Stadt Halle).

75. Z ustanovení zákona č. 315/2001 Z. z. vyplýva, že služobná pohotovosť sa nepovažuje za súčasť služobného času (§§ 85 a 86 zákona č. 315/2001 Z. z.), keďže táto bezprostredne nadväzuje na vykonávanie štátnej služby (pri nerovnomernom rozvrhnutí služobného času) v rámci rozvrhnutia služobného času (§ 92 zákona č. 31/2001 Z. z.).

76. Ak počas trvania služobnej pohotovosti došlo k vykonaniu štátnej služby, takéto vykonávanie štátnej služby je štátnou službou nadčas (§ 122 zákona č. 315/2001 Z. z.).

77. Finančné odmeňovanie za služobnú pohotovosť nie je služobným príjmom, ale ide o osobitný typ finančnej náhrady (§§ 103 a 122 zákona č. 315/2001 Z. z.).

78. Z ustanovenia § 193 zákona č. 315/2001 Z. z. (v spojení s ustanovením § 12 ods. 6 zákona č. 315/2001 Z. z.) výslovne vyplýva, že na služobný pomer príslušníkov Hasičského a záchranného zboru sa neaplikuje okrem iných ustanovení ani ustanovenie § 96 ods. 2 Zákonníka práce, v zmysle ktorého platí, že čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas.

79. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že smernica 2003/88/ES (čl. 6 písm. b) v spojení s čl. 2 ods. 1 smernice) nebola vo vzťahu k príslušníkom Hasičského a záchranného zboru správne prevzatá do slovenského právneho poriadku.

80. Táto skutočnosť však sama o sebe bez ďalšieho nemôže založiť nárok žalobcu na náhradu škody či nemajetkovej ujmy. Aby takýto nárok vznikol, musia byť splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu či za nemajetkovú ujmu spôsobenú porušením práva EÚ (pozri vyššie).

81. Nápravy sa poškodený jedinec môže dovolávať nielen voči verejnoprávnomu subjektu, ktorý škodu spôsobil (t. j. v tomto prípade Hasičský a záchranný zbor), ale aj voči samotnému štátu; totižto právo EÚ nebráni tomu a slovenská právna úprava nevyklučuje, aby zodpovednosť verejnoprávneho subjektu za nesprávnu aplikáciu práva EÚ vznikla popri zodpovednosti samotného členského štátu za nesprávnu transpozíciu práva EÚ (porovnaj rozhodnutie SD EÚ vo veci C-429/09, L. Fuß v. Stadt Halle).

82. Cieľom smernice 2003/88/ES je upraviť minimálne požiadavky určené na zlepšenie životných a pracovných podmienok pracovníkov prostredníctvom zblížovania vnútroštátnych právnych predpisov týkajúcich sa najmä dĺžky pracovného času. Cieľom tejto harmonizácie na úrovni Európskej únie v oblasti organizácie pracovného času je zaistiť lepšiu bezpečnosť a ochranu zdravia pracovníkov priznaním minimálnych dôb odpočinku, najmä denného a týždenného, ako aj primeraných prestávok v práci a stanovením maximálnej hranice týždenného pracovného času.

83. Čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES predstavuje v rozsahu, v akom ukladá členským štátom maximálnu hranicu priemerného týždenného pracovného času, ktorá musí byť ako minimálna požiadavka priznaná každému pracovníkovi, dôležité pravidlo sociálneho práva Únie, ktoré nemožno podrobiť akejkoľvek podmienke alebo akémukoľvek obmedzeniu a ktoré jednotlivcom priznáva práva, ktorých sa môžu dovolávať priamo pred vnútroštátnymi súdmi.

84. Je teda zjavné, že čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES predstavuje právnu normu Únie, ktorá jednotlivcom priznáva práva, a preto prvá podmienka týkajúca sa vzniku práva na náhradu škody je splnená.

85. Pokiaľ ide o druhú podmienku, podľa judikatúry SD EÚ dostatočne závažné porušenie práva Únie zahŕňa zjavné a závažné prekročenie hraníc voľnej úvahy členským štátom, pričom zložky, ktoré majú byť v tejto súvislosti zohľadnené, sú predovšetkým stupeň jasnosti a presnosti porušenej právnej normy, ako aj rozsah miery voľnej úvahy, ktorý porušená norma ponecháva vnútroštátnym orgánom.

86. V každom prípade je porušenie práva Únie dostatočne závažné, pokiaľ je v zjavnom rozpore s judikatúrou SD EÚ v danej oblasti.

87. Nakoniec, pokiaľ ide o tretiu podmienku vzniku zodpovednosti štátu z dôvodu porušenia práva Únie, vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby overil, či existuje priama príčinná súvislosť medzi uvedeným porušením čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES a škodou, ktorá vznikla jednotlivcovi v dôsledku straty času odpočinku, na ktorý mal nárok, ak by bol maximálny týždenný pracovný čas upravený týmto ustanovením dodržaný.

88. Pracovník, ktorý ako hasič zamestnaný v rámci zásahovej služby spadajúcej do verejného sektora odpracoval priemerný týždenný pracovný čas presahujúci priemerný týždenný pracovný čas stanovený v čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES, sa môže dovoliavať práva Únie na vyvodenie zodpovednosti (orgánov) dotknutého členského štátu s cieľom získať náhradu škody vzniknutej v dôsledku porušenia tohto ustanovenia (porovnaj rozhodnutie SD EÚ vo veci C-429/09, Günter Fuß v. Stadt Halle).

89. Aplikáciou vyššie uvedených zásad na konkrétne okolnosti prejednávaneho prípadu konajúci súd konštatuje, že žalobca ako príslušník Hasičského a záchranného zboru sa môže žalobou voči štátu domáhať náhrady škody (nemajetkovej ujmy), ktorá mu mala vzniknúť nesprávnou transpozíciou čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES do vnútroštátneho právneho poriadku.

90. Toto porušenie práva EÚ hodnotí súd ako dostatočne závažné, keďže judikatúra SD EÚ v tomto smere je jednoznačná a dlhodobo ustálená (pozri vyššie).

91. Konajúcemu súdu preto zostávalo posúdiť, či bola splnená tretia podmienka vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú žalobcovi porušením práva EÚ, a to existencia priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnou transpozíciou čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES do vnútroštátneho právneho poriadku a ujmom, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v dôsledku straty času na odpočinok a na súkromné a rodinné aktivity.

92. Ako uviedol súd už vyššie, samotné porušenie práva EÚ spočívajúce v nesprávnej či neúplnej transpozícii smernice do vnútroštátneho právneho poriadku ešte jednotlivcovi automaticky nezakladá nárok na poskytnutie primeranej náhrady v peniazoch.

93. Jednotlivcovi musí v priamej príčinnej súvislosti s týmto porušením vzniknúť konkrétna škoda či nemajetková ujma. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania vzniku konkrétnej škody či nemajetkovej ujmy pritom zaťažovalo žalobcu, ktorý z preukázania tejto skutočnosti vyvodzoval pre seba priaznivé právne dôsledky (a síce úspech v tomto spore). Žalobca však svoje dôkazné bremeno neuniesol, naopak, z vykonaného dokazovania vyplýva, že mu žiadna škoda (ujma) nevznikla.

94. Žalobca v konaní tvrdil, že v rozhodnom období troch rokov pred podaním žaloby odpracoval nad rámec limitu určeného smernicou 2003/88/ES až 55,50 hodín týždenne. Podľa žalobcu tak v každom jednom referenčnom období (pri šesťmesačných referenčných obdobiach) hodnoty prevyšovali maximálnu hranicu 48 hodín v priemere. Za účelom preukázania tohto svojho tvrdenia v konaní predložil prehľad plánov služieb za obdobie rokov 2020-2023 z dochádzkového systému zamestnávateľa žalobcu.

95. Pokiaľ sa jedná o prepočet, súd vychádzal z prepočtov žalovaného, ktorých prepočítaním mal preukázané, že jeho výpočty zohľadňujú celé 24 hodinové zmeny (deň aj noc), ktorú svoju tabuľku pripojil k duplike.

96. Z prepočtu referenčných období na 6- mesačné referenčné obdobia na základe žalobcom predložených plachiet mal súd preukázané, že:

prvé referenčné obdobie plynie počnúc mája 2020 do októbra 2020, teda 6 po sebe nasledujúcich mesiacov.

V prvom referenčnom období žalobca skutočne odpracoval spolu 1112 hodín v 23,429 týždňoch, čo predstavuje v priemere 47,463 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období smernica n e b o l a porušená, (v máji 2020 odslúžil 240 hodín 10x24 hodín, v júni 2020 odslúžil 216 hodín 9x24 hodín, v júli 2020 odslúžil 144 hodín, nezapočítané 4 dni dovolenky, v auguste 2020 odslúžil 144 hodín, nezapočítané 4 dni OČR a 3 dni dovolenky, v septembri 2020 odslúžil 216 hodín, nezapočítaný 1 deň dovolenky, v októbri 2020 odslúžil 152 hodín - 3x24 hodín + 80 hodín rekondičný pobyt).

V druhom referenčnom období, ktoré plynie počnúc novembrom 2020 do apríla 2021 žalobca skutočne odpracoval spolu 1180 hodín v 25,286 týždňoch, čo predstavuje v priemere 46,666 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období smernica n e b o l a porušená, (v novembri 2020 odslúžil 240 hodín, nezapočítaný 1 deň dovolenky, v decembri 2020 odslúžil 168 hodín 7x24 hodín, v januári 2021 odslúžil 192 hodín 8x24 hodín, vo februári 2021 odslúžil 168 hodín 7x24 hodín, nezapočítané 2 dni dovolenky, v marci 2021 odslúžil 182 hodín, 6x24 hodín + 7 dní rehabilitácie, nezapočítaný 1 deň dovolenky, v apríli 2021 odslúžil 230 hodín, 8x24 hodín + 7 dní rekondičný pobyt).

V treťom referenčnom období, ktoré plynie od mája 2021 do októbra 2021 žalobca skutočne odpracoval 849,900 hodín v 18,715 týždňoch, čo predstavuje v priemere 45.413 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období smernica taktiež n e b o l a porušená, (v máji 2021 odslúžil 192 hodín, 8x24 hodín, v júni 2021 odslúžil 226,400 hodín 10x24 hodín, v júli 2021 odslúžil 183,500 hodín, 8x24 hodín, v auguste 2021 odslúžil 176 hodín, 8x24 hodín, nezapočítané 3 dni dovolenky, v septembri 2021 odslúžil 72 hodín, 3x24 hodín, nezapočítaných 19 dní PN, v októbri 2021 bol celý mesiac práceneschopný).

Vo štvrtom referenčnom období, ktoré plynie od novembra 2021 do apríla 2022 žalobca skutočne odpracoval 458,333 hodín v 10,929 týždňoch, čo predstavuje v priemere 41,937 odpracovaných hodín týždenne a teda v tomto referenčnom období smernica taktiež n e b o l a porušená, (v novembri 2021 bol celý mesiac práceneschopný, v decembri 2021 bol celý mesiac práceneschopný, v januári 2022 bol celý mesiac práceneschopný, vo februári 2022 odslúžil 144 hodín, 6x24 hodín, nezapočítaných 6 dní PNK a 1 deň dovolenky, v marci 2022 odslúžil 182,33 hodín, 8x24 hodín, nezapočítané 3 dni dovolenky, v apríli 2022 odslúžil 132 hodín, 3x24 hodín + 12 dní rehabilitácie, nezapočítané 2,5 dňa dovolenky).

V piatom referenčnom období, ktoré plynie od mája 2022 do októbra 2022 žalobca skutočne odpracoval 1.139,700 hodín v 24,715 týždňoch, čo predstavuje v priemere 46,114 odpracovaných hodín týždenne a teda ani v tomto referenčnom období smernica n e b o l a porušená, (v máji 2022 odslúžil 208 hodín, 9x24 hodín, v júni 2022 odslúžil 235,700 hodín, v júli 2022 odslúžil 144 hodín, nezapočítané 4 dni, v auguste 2022 odslúžil 168 hodín, 7x24 hodín, v septembri 2022 odslúžil 192 hodín, 8x24 hodín, nezapočítaných 6 dní OČR, v októbri 2022 odslúžil 192 hodín, nezapočítaný 1 deň dovolenky).

V šiestom referenčnom období, ktoré plynie od novembra 2022 do apríla 2023 žalobca skutočne odpracoval 1.085,500 hodín v 24,143 týždňoch, čo predstavuje v priemere 44,961 odpracovaných hodín týždenne a teda ani v tomto referenčnom období smernica n e b o l a porušená, (v novembri 2022 odslúžil 168 hodín, 7x24 hodín, v decembri 2022 odslúžil 190,500 hodín, 8x24 hodín, nezapočítané 2 dni dovolenky, v januári 2023 odslúžil 195 hodín, 9x24 hodín, nezapočítané 2 dni dovolenky, vo februári 2023 odslúžil 192 hodín, 8x24 hodín, nezapočítaný 1 deň dovolenky, v marci 2023 odslúžil 168 hodín, 7x24 hodín, nezapočítaný 1 deň dovolenky, v apríli 2023 odslúžil 172 hodín, 8x24 hodín, nezapočítané 3 dni dovolenky).

Súd tak zistil, že v rozhodnom období u žalobcu nedošlo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času.

97. Pri výpočte priemerného týždenného pracovného času žalobcu vychádzal súd zo šesťmesačného referenčného obdobia (v zmysle čl. 16 a čl. 17 smernice 2003/88/ES), ktoré vo vzťahu k protipožiarnym službám a službám civilnej ochrany smernica 2003/88/ES výslovne pripúšťa a ustanovenie § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. výslovne stanovuje. Maximálny priemerný týždenný pracovný čas v zmysle čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES sa v súlade s čl. 16 písm. b) smernice 2003/88/ES počíta za

obdobie nepresahujúce štyri mesiace (tzv. referenčné obdobie), pričom v čl. 17 ods. 2, ods. 3 písm. c) bod. iii) a ods. 5 smernice 2003/88/ES je umožnená odchýlka od tohto ustanovenia v prípade nepretržitých činností spojených s potrebou nepretržitej služby ako sú napr. protipožiarne služby a služby civilnej ochrany. Táto odchýlka spočíva v tom, že referenčné obdobie pre výpočet maximálneho priemerného týždenného pracovného času nepresiahne šesť mesiacov. Uvedená odchýlka bola podľa názoru konajúceho súdu prevzatá do ustanovenia § 86 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z., v zmysle ktorého nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov je rozvrhnutý na obdobie šiestich mesiacov. Aj keď zákon č. 315/2001 Z. z. nepoužíva tú istú terminológiu ako smernica 2003/88/ES, z obsahového hľadiska nemôže ísť o nič iné, keďže ide o stanovenie obdobia, na ktoré sa rozpočítava (rozvrhuje) nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas príslušníkov Hasičského a záchranného zboru. Nerovnomerne rozvrhnutý služobný čas pritom znamená práve to, že v určitých obdobiach (týždňov či mesiacov) služobný čas príslušníkov prevyšuje určený služobný čas, zatiaľ čo v iných obdobiach je naopak nižší, aby potom v priemere zodpovedal určenému služobnému času. To je aj presne význam štvor- či šesťmesačného referenčného obdobia v zmysle čl. 16 písm. b) smernice 2003/88/ES.

98. Pri výpočte priemerného týždenného pracovného času žalobcu súd ďalej nezohľadňoval (neutralizoval) obdobie platenej dovolenky a obdobie pracovnej neschopnosti, keďže v zmysle čl. 16 písm. b) smernice 2003/88/ES sa doby platenej ročnej dovolenky a doby pracovnej neschopnosti nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne.

99. Súd neprijal argumentáciu žalobcu v tejto súvislosti, že slovenský zákonodarca dobrovoľne prijal pre príslušníkov Hasičského a záchranného zboru výhodnejšiu právnu úpravu, keď podľa jeho názoru v § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. zahrnul do služobného času aj dovolenku či pracovnú neschopnosť. Táto argumentácia žalobcu je nesprávna už len z toho dôvodu, že samotný žalobca sa podanou žalobou dovoľáva zodpovednosti štátu za porušenie práva EÚ, a nie za porušenie vnútroštátneho práva. Právo EÚ pritom jednoznačne stanovuje, že pri výpočte maximálneho priemerného týždenného pracovného času sa obdobie platenej dovolenky a obdobie pracovnej neschopnosti nezohľadňuje (je neutrálne).

100. Zo strany žalobcu ide takisto o nepochopenie účelu predmetného ustanovenia § 97 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z. a systematiky tohto zákona. Toto ustanovenie hovorí len toľko, že pre pracovnoprávne účely (napr. pre účely mzdy či sociálneho zabezpečenia) sa ako vykonávanie štátnej služby posudzuje aj čas čerpania dovolenky či dočasnej pracovnej neschopnosti.

101. Toto ustanovenie nehovorí, že čerpanie dovolenky či dočasná pracovná neschopnosť je služobným časom, počas ktorého príslušník vykonáva štátnu službu a je k dispozícii služobnému úradu (porovnaj § 85 ods. 1 zákona č. 315/2001 Z. z.).

102. Konajúci súd sa v tejto súvislosti v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že je potrebné rozlišovať medzi pracovným (služobným) časom a fondom pracovného (služobného) času.

103. Súd teda pri výpočte priemerného týždenného pracovného času žalobcu nezohľadňoval (neutralizoval) obdobie platenej dovolenky, a to vrátane voľna z kolektívnej zmluvy (SVP) a dodatkovkej dovolenky (DOD), keďže aj tieto podľa názoru súdu napĺňali definíciu platenej ročnej dovolenky v zmysle čl. 16 písm. b) v spojení s čl. 7 ods. 1 smernice 2003/88/ES.

104. Podľa názoru súdu je v tomto smere nerozhodné, či nárok na platenú dovolenku (platené voľno) vyplýva zo zákona alebo z kolektívnej zmluvy.

105. Ako pracovnú neschopnosť, ktorú súd pri výpočte takisto nezohľadňoval, súd posudzoval návštevu lekára (LEK), dočasnú práceneschopnosť (PN, karanténu, OČR, sprevádzanie člena rodiny) a darovanie krvi (tzv. voľno z dôvodu všeobecného občianskeho záujmu), keďže všetky tieto prípady obsahovo napĺňajú pojem pracovná neschopnosť.

106. Z vykonaného dokazovania teda vyplýva, že k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času vo vzťahu k žalobcovi nedošlo ani v jednom z posudzovaných období.

107. Súd sa zaoberal dôvodnosťou nezapočítaných dní v jednotlivých obdobiach, pričom dospel k správnosti výpočtov priemerného týždenného služobného času ustáleného žalovaným.

108. Na tomto mieste súd len zopakuje, že právo Európskej únie jednoznačne stanovuje, že pri výpočte maximálneho priemerného týždenného pracovného času sa obdobie platenej dovolenky a obdobie pracovnej neschopnosti nezohľadňuje, t.j. je neutrálne, a to v zmysle § 16 písm. b) smernice 2003/88/ES: „Doby platenej ročnej dovolenky priznané v súlade s článkom 7 a doby pracovnej neschopnosti sa nezahŕňajú alebo sú pri výpočte priemeru neutrálne“.

109. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.792,91 eur z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k pochybeniu tým, že nesprávne transponoval právo Európskej únie. Uviedol, že je príslušníkom hasičského a záchranného zboru a jeho služobný čas sa rozvrhuje na zmeny, po ktorých nasleduje služobná pohotovosť v rozsahu 8 hodiny. Síce je uvedené rozvrhovanie v súlade so zákonom o HaZZ, ale je v rozpore s ustálenou judikatúrou SD EÚ. Protiprávnym postupom žalovaného utrpel ujmu spočívajúcu v negatívnom zásahu je jeho súkromného života.

110. Občiansky zákonník v § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Zákon nedefinuje pojem zásah ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie (zdržanie sa konania alebo jeho opomenutie), ktoré má v zákone uvedené znaky.

111. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo postupovať v zmysle ust. § 13 OZ. K prostriedkom súdnej ochrany osobnosti podľa § 13 OZ patrí negatívna žaloba - právo domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov, reštitučná žaloba - právo domáhať sa odstránenia neoprávnených zásahov a satisfakčná žaloba - právo na poskytnutie primeraného zadosťučinenia.

112. Primerané zadosťučinenie sa chápe ako nástroj na odstránenie spôsobenej nemajetkovej ujmy, ide najmä o satisfakčný prostriedok, ale má aj sankčnú povahu, keďže zaplatenie zadosťučinenia predstavuje pre rušiteľa istú finančnú ujmu.

113. V prvom rade je podmienkou priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch skutočnosť, že morálna satisfakcia sa s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu javí ako nepostačujúca, pričom v dôsledku zásahu musí dôjsť k zníženiu dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere. Posúdenie splnenia tejto podmienky je predmetom voľnej úvahy súdu, pričom musí vychádzať z jednotlivých okolností, ako aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu (uznesenie Ústavného súdu SR z 13. apríla 2011, sp. zn. III ÚS 154/2011).

114. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov je objektívnym kritériom posúdenia dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zistenie, či fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pričom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17.01.2019, sp. zn. 3Cdo/224/2018).

115. Aj v obdobných prípadoch, ako je prejednávaný, po zistení zásahu do osobnostnej sféry žalobcu porušením práva EÚ súdy použijú ust. § 11 až 13 pre stanovenie rozsahu a spôsobu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vychádzajú pritom aj z kritérií na stanovenie výšky tejto náhrady analogicky ako v prípadoch ochrany osobnosti. Prihliadajú teda na závažnosť ujmy, ktorá zásahom do práva žalobcov na odpočinok, súkromie a rodinný život vznikla, na následky takýmto zásahom vyvolané, na okolnosti zásahu a pri svojej úvahe vychádzajú tiež z náhrady nemajetkovej ujmy, priznanej všeobecnými súdmi v iných prípadoch, keď súdy aplikujú ust. § 13 OZ a zohľadňujú právoplatne priznané náhrady nemajetkovej ujmy v iných rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných sporoch.

116. V konaní vo veciach ochrany osobnosti platí, že dôkazné bremeno nesie žalobca, teda osoba, ktorá tvrdí, že jej bola spôsobená nemateriálna ujma neoprávneným zásahom. Žalobca teda musí dokázať

existenciu zásahu, to znamená, že k určitému konaniu, ktoré je zásahom do práv žalobcu, skutočne došlo, ako už aj spomenutú súvislosť medzi zásahom a vzniknutou škodou. Žalobca nesie aj dôkazné bremeno týkajúce sa dokazovania predpokladov priznania primeraného zadosťučinenia.

117. Žalobca v tomto konaní síce tvrdil, že došlo k zásahu do jeho práva na súkromný a rodinný život, avšak v tomto smere neprodukoval žiadne konkrétne prostriedky procesného útoku, či už v podobe konkrétnych skutkových tvrdení alebo v podobe dôkazov preukazujúcich existenciu negatívnych dopadov do jeho osobnostnej sféry.

118. Tvrdenia žalobcu o zásahu do jeho súkromia a rodinného života boli iba všeobecné (navyše boli identické s tvrdeniami iných žalobcov v obdobných sporoch prebiehajúcich na súde). Žalobca nepreukázal údajný negatívny dopad (následky) na jeho súkromie, rodinné a sociálne väzby, na jeho zdravotný a psychický stav ako dôsledkov neoprávneného zásahu do súkromného života vo forme straty času, ktorý žalobca mohol venovať svojej rodine, priateľom, relaxu po výkone služby.

119. Z výsluchu žalobcu na pojednávaní mal súd preukázané, že v hasičskom zbore pracoval od 01.06.2001 do 31.11.2024. Uplatňuje si náhradu nemajetkovej ujmy, pretože bol 24 hodín v práci a z toho mal zaplatených len 16 hodín. Kládie si otázku prečo tých 8 hodín zaplatených nie je. Po službe príde domov absolútne rozbitý. Áno, má 48 hodín voľno, a tiež podľa zákona tých prvých 8 hodín po službe ho do práce zavolať nemôžu, resp. by nemali, ale neskôr už áno. Napr. hasiči sú chorí, tak ho po tých 8 hodinách proste zavolajú do služby. Keď napr. idú na výcvikové sústreďenie na Lešť, vyráža sa o 6.00 hod., vodič má zaplatený čas od 6.00 hod. do 8.00 hod., pokým tam neprídu. Piaty hasiči, ktorých na ten výcvik vezie, ten čas ako hasiči zaplatený nemajú. Takisto je to v prípade rekondičného pobytu.

120. Na otázku zástupkyne žalovaného žalobcu uviedol, že nočnú pohotovosť, pokiaľ nemá výjazd trávi na izbe s tromi posteľami. Nedá sa to nazvať spánok, človek je bdely a v strehu, uvažuje, bude nebude výjazd. Ďalej uviedol, že tým, že je fakticky stále v práci, manželka musí obrazne povedané fungovať sama. Ujmu pociťuje už cca 10 rokov. Žalobu podal až teraz, keď nevedel, že takáto možnosť existuje. Keď má nočnú pohotovosť, aj keď sa snaží zaspáť, nedá sa to. Je stále v strehu. Čaká na výjazd. Do 2 minút musí byť zorientovaný. Ako vodič musí vedieť kam ide, ako sa tam dostane. Zdravotne nie je v sto percentnom stave. Má vysoký krvný tlak. Keď ho nezavolali do práce, druhý deň pracoval ako brigádnik v Tesco. Za prácu nadčas im dávali voľno, výnimočne peňažnú náhradu. Keby to bolo normálne zaplatené, túto žalobu by nepodal.

121. Svedkyňa U. M., ktorá je manželkou žalobcu na pojednávaní uviedla, že to, že je manžel hasič, pre ňu znamená, že je na všetko sama. Žalobca má syna z prvého manželstva. Aby sa jeho vzťah so synom nenarušil, bola to ona, ktorá si k nemu našla cestu, sa oňho starala a sa mu venovala, keď ako už uviedla, ako hasič bol stále v práci.

122. Na otázky právnej zástupkyne žalobcu svedkyňa uviedla, že z hasičského zboru odísť nechcel, tú prácu mal rád. Žalobca mal skutočne len výnimočne čas sprevádzať ich dcéru do školy alebo lekárovi, poťažne na inú aktivitu.

123. Na otázky zástupkyne žalovanej svedkyňa uviedla, že prvý deň po službe je žalobca unavený, musí s mu nechať priestor na oddych. V rokoch 2020-2023 bol syn žalobcu s najväčšou pravdepodobnosťou už plnoletý. Pracovná vyťaženosť žalobcu bola i príčinou ich nedorozumení a hádok. Pracovné vyťaženie žalobcu pociťovala najmä, keď ich dcéra nastúpila do škôlky. Odkedy žalobca odišiel z hasičského zboru trávia spolu výrazne viac času.

124. S poukazom na vyššie uvedené, žalobca tak sám vo vzťahu k svojej osobe neuviedol také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu priznať primerané zadosťučinenie v peniazoch. To, že sa od kolegov dozvedel, že je možnosť podať takúto predmetnú žalobu je vo vzťahu k žalobcovi, voči ktorému sa majú predpoklady priznania náhrady nemajetkovej ujmy skúmať individuálne, nepodstatné. Žalobca ani netvrdil, že by v dôsledku konania žalovaného bol výrazne negatívnym spôsobom ovplyvnený jeho súkromný resp. rodinný život. Svoj voľný čas trávi doma s rodinou, pričom jeho manželka jeho pracovné nasadenie tolerovala. Preto súd uzatvára, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v smere preukázania, že by utrpel nemajetkovú ujmu, v súvislosti s ktorou by mu patrilo právo na jej náhradu v peniazoch.

125. Skutočnosť, že žalobca namieta celkovú organizáciu pracovného času a nezaplatené pohotovostné služby, čo vyplýva už zo samotnej žaloby, je podľa názoru súdu vecou medzi žalobcom a jeho služobným úradom, uvedené nespadá pod charakter žalôb o ochranu osobnosti, inak povedané súd nevidí priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi ujmom spôsobenou žalobcovi v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice 2003/88/ES a organizáciou pracovného času, ktorú žalobca namieta.

126. Predmetné konanie spočíva v uplatnení si nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená v priamom dôsledku nesprávneho prebratia Smernice, čo má mať bezprostredný negatívny dopad na osobný, rodinný a spoločenský život žalobcu.

127. Organizácia pracovného času je pracovnoprávnou kategóriou, ktorá predstavuje odlišný nárok ako ten, ktorý si žalobca žalobou uplatňuje.

128. Súd má tiež za to, že žalobca namieta organizáciu pracovného času a nie nesprávne prebratie Smernice. Uvedené nie je žiaduce akokoľvek stotožňovať, nakoľko sa jedná o odlišné kategórie.

129. Skutočnosť, že žalobca nemôže venovať toľko času, koľko by si predstavoval, rodine, priateľom a/alebo voľnočasovým aktivitám a koníčkum, nie je argumentom utrpenej ujmy v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice; medzi uvedeným neexistuje priama a bezprostredná príčinná súvislosť.

130. Ak sa z posudzovania vplyvu faktorov na zníženie času na voľnočasové aktivity, rodinu, blízkych, priateľov nedá abstrahovať jedine jeden (a to práca žalobcu), ktorý by ako jediný bránil slobodnému nakladaniu s voľným časom, tak nie je možné jednoznačne tvrdiť, že nesprávne prebratie Smernice je tým jediným a výlučným faktorom, v dôsledku ktorého žalobca rodine, priateľom či koníčkum venuje menej času.

131. Taktiež tvrdenie o strate času bez ďalšieho, bez konkrétnych súvislostí a preukázaných negatívnych dopadov na osobnostnú sféru žalobcu, nepredstavuje dôkaz utrpenej morálnej ujmy na strane žalobcu.

132. Z výsluchu žalobcu nebola zrejماً dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca neosvedčil dôvodnosť ani výšku ním uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko z výsluchu žalobcu nebola preukázaná priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi žalobcom utrpenou ujmom v dôsledku nesprávneho prebratia Smernice, keďže žalobca na osvedčenie svojho nároku nešpecifikoval žiadne konkrétne negatívne zásahy, ktoré utrpel vo svojom súkromnom živote, ktoré by boli v priamej súvislosti s nesprávnym prebratím Smernice. Žalobca neunesol bremeno tvrdení ani bremeno dôkazu, neosvedčil svoj nárok a nepreukázal utrpenú ujmu v kontexte vyššie uvedených skutočností tak, aby bolo možné konštatovať, že žalobca ujmu na svojich právach v bezprostrednej súvislosti s nesprávnym prebratím Smernice utrpel, a to v značnej miere.

133. Súd tiež poukazuje na tvrdenie žalobcu, ktoré podľa názoru súdu neprispieva k hodnovernému uneseniu bremena tvrdení a presvedčivému zdôvodneniu podanej žaloby, t. j. uplatneného nároku v požadovanej výške, ktorý fakticky neodôvodnil.

134. Žalobca v rámci svojho výsluchu uviedol, že sa venuje len svojej rodine na iné veci nemá čas, resp. nemá možnosť sa venovať ničomu inému. Nemožno preto z uvedeného bez ďalšieho dedukovať nemožnosť trávenia svojho voľného času výlučne z dôvodu porušovania smernice. Starostlivosť o rodinu a deti zaberá množstvo času pre akýchkoľvek rodičov, nielen pre otca - hasiča.

135. Z uvedeného ale nemožno vyvodit' záver, že práca a prípadné presahy nad 48 hodín sú výlučným faktorom, pre ktorý sa žalobca nemôže venovať ničomu inému. Nie je daná existencia priamej a bezpečnej príčinnej súvislosti medzi porušením smernice a tvrdenou ujmom, ktorú žalobca v rámci výsluchu uviedol.

136. Tvrdenia žalobcu o tom, že pracovná preťaženosť sa odzrkadľuje na jeho rodinných vzťahoch, poťažne hádkach a nedorozumeniach je jednostranné a nebolo podložené relevantnými dôkazmi. Žalobca nijako bližšie uvedené nerozvinul, nepopísal žiadne také dôsledky ním tvrdenej pracovnej vyťaženosť, ktoré by boli v priamej príčinnej súvislosti s presahmi nad 48 hodín, resp. s porušovaním smernice. Uvedené tak zostalo v rovine nepreukázaného tvrdenia.

137. Podľa súdu žalobca nepreukázal jednak porušenie smernice vo vzťahu k jeho osobe, nepreukázal kedy konkrétne dochádzalo k presahom nad 48 hodín, nepreukázal konkrétne negatívne dopady nesprávnej implementácie smernice na osobnostné práva žalobcu ani existenciu priamej a bezpečnej príčinnej súvislosti medzi porušením smernice a tvrdenou ujmu. Žalobca tak neunesol bremeno tvrdení ani bremeno dôkazu. Žalobca nepreukázal danosť nároku, jeho výšku, nepreukázal existenciu závažnej ujmy a tiež nezdôvodnil a nepreukázal, prečo samotné konštatovanie porušenia práva by nebolo dostatočným zadosťučinením.

138. Žalobca tak v konaní neunesol svoje dôkazné bremeno ohľadom preukázania skutočnosti, že neoprávnený zásah bol objektívne spôsobilý zasiahnuť do jeho práva na súkromný a rodinný život. Naopak, na základe vykonaného dokazovania dospel súd k jednoznačnému záveru, že v konaní nebolo preukázané, že v súvislosti s nesprávnou transpozíciou čl. 6 písm. b) smernice 2003/88/ES žalobca utrpel nemajetkovú ujmu spočívajúcu v negatívnom zásahu do jeho súkromného života. Nepreukázal, že v jeho osobnom živote vznikli následky takej intenzity v priamej príčinnej súvislosti s ním tvrdeným porušením, ktoré by zakladali právo na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

139. Nárok žalobcu za obdobie staršie ako 3 roky od podania žaloby t.j. od apríla 2020 do 01.05.2020 súd považoval za premlčaný podľa § 100, 101 Občianskeho zákonníka.

140. Záverom súd nemôže neuviesť, že napriek skutočnosti, že žalobca nebol v konaní úspešný, nemožno aj na tomto mieste vyzdvihnúť prácu príslušníka hasičského zboru ktorá je veľmi náročná, zodpovedná a obdivuhodná.

141. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

142. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, mal by preto voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Keďže mu však v konaní žiadne trovy nevznikli (zo spisu mu žiadne nevyplývajú), súd mu ich náhradu nepriznal (porovnaj judikát R 72/2018 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.